

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย
เมื่อเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ

*The Safety Perception of Thai Tourist when Traveling
Domestically*

ผู้วิจัย

สุวิชา โกมลทัต

ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (เงินรายได้คณะสังคมศาสตร์)

ประจำปี 2554

ชื่อเรื่องงานวิจัย : การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทยเมื่อเดินทางท่องเที่ยว
ภายในประเทศ

ชื่อผู้วิจัย : ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวิชา โกมลทัต

ปีที่วิจัย : 2554

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทยเมื่อเดินทางท่องเที่ยว
ภายในประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1 เพื่อศึกษาคุณสมบัติด้านประชากรศาสตร์ จุดประสงค์การท่องเที่ยว และพฤติกรรมการ
เดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย

2 เพื่อศึกษาการรับรู้ความปลอดภัยนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อท่องเที่ยวภายในประเทศ ใน
ประเด็นต่างๆ อาทิเช่น ความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการและ
สุขภาพอนามัยในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ความ
คิดเห็นต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และประชาชนในพื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือแก่
นักท่องเที่ยว ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ความรู้สึกปลอดภัยในยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว
ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาการเมืองระดับชาติหรือการเมืองระดับท้องถิ่น ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก
ในแหล่งท่องเที่ยว ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และความรู้สึกปลอดภัย
จากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสำรวจ และการประมวลผล Online จาก web site Google Doc โดยส่ง
แบบสอบถามออนไลน์ ไปยังกลุ่มตัวอย่างที่มี Email Address หรือ Post ลงใน Face book

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิงราว 2 เท่าของเพศชาย ส่วนใหญ่ อยู่ในช่วงอายุ 20-29
รองลงมาเป็นนักท่องเที่ยวในกลุ่มอายุ 30-39 และอันดับที่สาม เป็นนักท่องเที่ยววัยรุ่น อายุไม่เกิน 20

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ กำลังศึกษา รองลงมา มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท อันดับที่สาม เป็น
นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพรับราชการ พื้นเพของนักท่องเที่ยวเป็นคนกรุงเทพ และคนต่างจังหวัด อย่างละ
เท่าๆ กัน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เลือกเดินทางกับครอบครัว ในอันดับสูงสุด รองลงมาคือเลือกที่จะ
เดินทางกับเพื่อนเพศเดียวกัน และอันดับที่สาม คือเดินทางกับเพื่อนร่วมงาน

นักท่องเที่ยวนิยมการบริหารจัดการการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง เป็นสัดส่วนสูงสุด รองลงมา คือให้เพื่อน หรือญาติ บริหารจัดการท่องเที่ยวให้ และ อันดับสามคือให้บริษัทนำเที่ยวบริหารจัดการให้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศปีละ 2-3 ครั้ง

เหตุผลหลักของการท่องเที่ยว คือการเดินทางไปเพื่อพักผ่อน เหตุผลรอง ก็คือการกลับบ้าน/เยี่ยมญาติ เหตุผลอื่นๆ คือการให้รางวัลกับตัวเอง การเดินทางไปเพื่อประชุม/สัมมนา และการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมพื้นบ้าน ตามลำดับ ภูมิภาคยอดนิยม ที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปมากที่สุด คือภาคเหนือ รองลงมา คือภาคใต้ และอันดับสาม คือกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ใช้เวลาเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 2-3 วัน รองลงมา คือ 4-5 วัน และอันดับที่สาม คือการเดินทางแบบเช้าไป เย็นกลับ

ยานพาหนะที่ใช้กันมากที่สุด คือรถแท็กซี่ รองลงมาคือรถตู้ ซึ่งอาจเป็นรถตู้ส่วนตัวหรือรถตู้เช่า อันดับที่สาม คือการเดินทางระหว่างจังหวัดด้วยรถประจำทาง ยานพาหนะยอดนิยมในการเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัด ได้แก่ รถแท็กซี่ รองลงมาคือรถบัสสำหรับนำเที่ยว และอันดับสามคือรถโดยสารประจำทางภายในท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม มีนักท่องเที่ยวบางส่วนที่นิยมใช้รถจักรยาน และรถมอเตอร์ไซด์ ในการท่องเที่ยวในพื้นที่ด้วย

จากผลการวิเคราะห์คำตอบด้านการรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยว โดยกำหนดให้นักท่องเที่ยว ให้คะแนนความปลอดภัยในแต่ละด้าน ตั้งแต่ 1-10 โดย 1 = คะแนนน้อยที่สุด และ 10 = คะแนนมากที่สุดนั้น ผู้วิจัยพบว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของความปลอดภัยทุกๆด้านรวมกัน ก่อนข้างต่ำ คือ 5.94 จากคะแนนเต็ม 10 โดยค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คือด้านความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งได้รับค่าคะแนนเฉลี่ย 6.87 โดยคะแนนสูงสุดของกลุ่มหัวข้อนี้ คือความรู้สึกเป็นมิตร ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกปลอดภัยอันดับที่สอง ก็คือความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวม เท่ากับ 6.56 ประเด็นที่ได้คะแนนสูงสุดของด้านนี้ คือ ความสะอาดและถูกสุขลักษณะ ของห้องพักในพื้นที่ท่องเที่ยว และความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติของทำเลที่ตั้งของที่พัก

ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกปลอดภัยอันดับที่สาม คือความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว ได้คะแนนเฉลี่ย 6.21 ประเด็นที่ได้คะแนนสูงสุดของด้านนี้ คือความเคร่งครัดในการดูแลคุณภาพ และสุขอนามัย ด้านโภชนาการ ของหน่วยราชการในพื้นที่ท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำสุด เกี่ยวกับความสะอาด ถูกสุขลักษณะของห้องน้ำในพื้นที่ท่องเที่ยว

ค่าเฉลี่ยคะแนนในอันดับต่ำที่สุดในบรรดาความรู้สึกปลอดภัยทั้งหมด ได้แก่ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ได้รับคะแนน 5.18 จากคะแนนเต็ม 10 ความรู้สึกด้านนี้ นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำในทุกด้าน คะแนนต่ำที่สุดของด้านนี้ คือความเชื่อมั่นในความสามารถในการสืบสวน

สอบสวนของตำรวจ เมื่อเกิดคดีความกับนักท่องเที่ยว กระแสดำอันดับสอง คือ ความเชื่อว่า นักท่องเที่ยวไม่ใช่เป้าหมายของการก่ออาชญากรรม และกระแสดำอันดับสาม คือความมั่นใจ ต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือ ตลอด 24 ชม.

นอกจากนั้นตัวเลขค่าเฉลี่ยต่ำสุดอันดับสอง ของความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยว คือ ความรู้สึก ปลอดภัยยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว ซึ่งกระแสดำสุดของด้านนี้ ได้แก่ความน่าไว้วางใจ ในการให้บริการยามค่ำคืน ของผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ให้บริการในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถสองแถว ตุ๊ก ตุ๊ก และมอเตอร์ไซค์รับจ้าง

Research Title : The Safety Perception of Thai Tourist when Traveling Domestically

Researcher : Asst. Prof. Suwicha Komaladat

Year : 2011

Abstract

The research on the the Safety Perception of the Thai Tourist when Traveling Domestically was aimed to study 2 points:

1. To study the demographic factors of the Thai tourists, the objectives and the transport used when they traveled in Thailand.

- 2 To study the safety perception of the Thai tourists when traveling domestically, such as the traveling security, the hygienic of food & drink, the criminal aspect, the readiness of governor staff or the local policeman in helping the tourist, the local or village people honesty and friendliness, the night time confident, the political problem aspect, the accommodation, and, the natural disaster.

The researcher used the online program www.Google.doc.com to create my questionnaire and summarized the result. Sent it by email and attached the questionnaire on my facebook.

By analyzing 505 samples, the researcher found that female tourist was 2 times more than male. The biggest proportion was in the age of 20-29, 30-39 and less than 20 years old respectively. Most of them were the student, the business employed and the government staff consecutively. There were the same proportion of Bangkok and local background. The traveling companion was their family, their friends (the same gender) and their colleagues respectively

The Thai tourist organized their trip more than 1 style. But the most popular was to organize it by themselves, the relatives helping and the tour company organizing respectively, and most of them took a domestic trip 2-3 times a year.

The main reasons to take a trip was to enjoy themselves, the second reason was to go back to their home town. The other reasons was to reward themselves after a hard working days, traveled for conference or seminar with their work place was another reason and some of them supposed to gain the local culture experiences. The most popular destination was the northern part of Thailand, the south and Bangkok Metropolitan consecutively.

2-3 days trip was the most popularity, the second was 4-5 days trip and the third was only one day.

The most popular vehicle used when traveled inter-city was a sedan car, the second was the 12 seated van and the inter-city coach respectively. The most popular vehicle used when traveled in the country side was a sedan car and the local public bus. However, some preferred to drive a pick-up car and motorcycle when traveled in the rural area.

When analyzing their safety perception by asking them to rate 1-10 in each safety feeling issue. (1= the least; 10 = the most) The researcher found that the overall safety perception score when traveled in Thailand was 5.94 from 10. Which was quite low.

The highest score taken among every issues was 6.87 from 10. It was the tourist opinion for the local people. In the reason of the local people friendliness.

The second highest issue was the safety perception of lodging. It was 6.56 from 10. The cleanliness, the sanitary and the natural disaster safety of the rural accommodation gain the highest score in this point.

The third highest issue was the safety feeling of food and drink in the tourist place. It was 6.21 from 10. The highest score of this point was the governor staff rigorous in food hygienic. However, the lowest score taken was the sanitary and cleanliness of the public toilet in the tourist area.

The lowest safety perception was the criminal avoidance confidence. This issue gained 5.18 from 10. This point gain a little score in every issue. The least score was the confidence of the policeman investigation capacity. They felt unsure about the local policeman readiness to help the tourist at any time and, it was possible that the tourist was the criminals' target.

Otherwise, the second lowest of the tourist perception was the night time safety feeling when travel. The lowest point of this issue was the untrustworthy of the public vehicle driver for their night time services.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาให้
ทุนอุดหนุนการวิจัยฉบับนี้

ขอขอบคุณนักท่องเที่ยวชาวไทยทุกท่าน ที่ช่วยกรุณาสละเวลาให้ข้อมูลที่สำคัญยิ่ง ซึ่งทำให้การ
วิจัยฉบับนี้ลุล่วงไปด้วยดี

ผู้วิจัยคาดหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้ จะมีคุณประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องกับการกำหนดนโยบายส่งเสริม
การท่องเที่ยวภายในประเทศ ไม่นานก็น้อย

ท้ายนี้ ผู้วิจัยขออุทิศให้บิดามารดาของผู้วิจัย ที่ได้ส่งเสริมการศึกษาให้ลูก ได้มีวันนี้ และ พ.ต.อ.
มนูเนตร โกมลทัต น้องชายผู้จากไปไม่มีวันกลับ และถ้ามีสิ่งใดบกพร่องในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอ
น้อมรับไว้ด้วยความยินดี

สุวิชา โกมลทัต
นักวิจัย

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	
	ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	1-1
	วัตถุประสงค์การวิจัย	1-4
	ขอบเขตการวิจัย	1-4
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	1-5
	วิธีการดำเนินการวิจัย	1-5
	วิธีการเก็บข้อมูล	1-5
	ผลที่คาดว่าจะได้รับ	1-5
	หน่วยงานที่สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์	1-6
	แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยไปสู่กลุ่มเป้าหมาย	1-6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	1-6
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	1-7
2	วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	
	แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	2-1
	แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการท่องเที่ยว	2-3
	บทความที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการท่องเที่ยว	2-4
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	2-20
3	วิธีดำเนินการวิจัย	
	วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย	3-1
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	3-1
	วิธีการเก็บข้อมูล	3-1
	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	3-2

บทที่		หน้า
4	ผลการวิจัย	4-1
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป และพฤติกรรมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย	
	ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการรับรู้หรือความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ชาวไทยในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ	4-8
	ความคิดเห็นอื่นๆ ของนักท่องเที่ยวจากคำถามปลายเปิด	4-16
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
	ผลการวิจัย	5-1
	การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะด้านคุณสมบัติ ด้านประชากรศาสตร์และ พฤติกรรมการท่องเที่ยว	5-5
	การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะด้านการรับรู้หรือความรู้สึกปลอดภัยของ นักท่องเที่ยวเมื่อท่องเที่ยวภายในประเทศ	5-6
	บรรณานุกรม	

สารบัญรูป

		หน้า
รูปที่ 2-1	A typology of motivators in tourism	2-4
รูปที่ 2-2	Tip of an Economic Iceberg	2-10
รูปที่ 4-1	กราฟวงกลมแสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม	4-2
รูปที่ 4-2	กราฟแท่งแสดงอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม	4-3
รูปที่ 4-3	กราฟแท่งแสดงอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม	4-3
รูปที่ 4-4	กราฟแท่งแสดงเพื่อนร่วมทางของนักท่องเที่ยว	4-4
รูปที่ 4-5	กราฟแสดงผู้จัดการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทย	4-5
รูปที่ 4-6	กราฟวงกลมแสดงจำนวนครั้งของการท่องเที่ยวต่อปี	4-5
รูปที่ 4-7	กราฟแสดงเหตุผลหลักของการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ	4-6
รูปที่ 4-8	กราฟแสดงภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมากที่สุด	4-6
รูปที่ 4-9	กราฟแสดงจำนวนวันของการเดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย	4-7
รูปที่ 4-10	กราฟแสดงยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทางระหว่างจังหวัด	4-7
รูปที่ 4-11	กราฟแสดงยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทางภายในจังหวัด	4-8

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 2-1	ฐานะทางเศรษฐกิจและระดับการท่องเที่ยว
ตารางที่ 2-2	ปัจจัยกำหนดการตัดสินใจท่องเที่ยว
ตารางที่ 4-1	อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตารางที่ 4-2	อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตารางที่ 4-3	พื้นที่เพของนักท่องเที่ยว
ตารางที่ 4-4	ความรู้สึกลอดภัยในการเดินทาง
ตารางที่ 4-5	ความรู้สึกลอดภัยด้านโภชนาการและสุขอนามัยในระหว่างการท่องเที่ยว
ตารางที่ 4-6	ความรู้สึกลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว
ตารางที่ 4-7	ความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวกรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด
ตารางที่ 4-8	ความรู้สึกลอดภัยยามล่าคืนในระหว่างการท่องเที่ยว
ตารางที่ 4-9	ความรู้สึกลอดภัยจากปัญหาการเมืองท้องถิ่นหรือการเมืองระดับชาติเมื่อเดินทางท่องเที่ยว
ตารางที่ 4-10	ความรู้สึกลอดภัยด้านที่พัก
ตารางที่ 4-11	ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว
ตารางที่ 4-12	ความรู้สึกลอดภัยจากภัยธรรมชาติ ที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว
ตารางที่ 5-1	ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกลอดภัยในการท่องเที่ยวโดยรวมทุกด้าน

แบบเสนอโครงการวิจัย (Research Project)

ประกอบการเสนอของบประมาณ

- () เงินรายได้มหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ
- () เงินงบประมาณแผ่นดินประจำปี..... ตามมติคณะรัฐมนตรี
- (X) เงินรายได้ คณะ/สถาบัน/สำนักมหาวิทยาลัย ประจำปีงบประมาณ ...2554.....

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) ...ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อประเด็นความปลอดภัยในการท่องเที่ยวภายในประเทศ.....

(ภาษาอังกฤษ) ...The Thai tourists' opinion towards safety issues while traveling domestically.

ส่วน ก : ลักษณะโครงการวิจัย

- ☐ โครงการวิจัยใหม่
- ☐ โครงการวิจัยต่อเนื่องระยะเวลา...ปี ปีนี้เป็นปีที่..... รหัสโครงการวิจัย.....

I ระบุความสอดคล้องของโครงการวิจัยกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) (กรณาระบุความสอดคล้องเพียง 1 ยุทธศาสตร์ ที่มีความสอดคล้องมากที่สุด โดยโปรดดูรายละเอียดในผนวก 2)

ยุทธศาสตร์

- ระบุความสำคัญกับเรื่องที่สอดคล้องมากที่สุดในยุทธศาสตร์นั้น ๆ (โปรดดูรายละเอียดในผนวก 2)

.....

II ระบุความสอดคล้องของโครงการวิจัยกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ (พ.ศ. 2551-2554) (กรณาระบุความสอดคล้องเพียง 1 ยุทธศาสตร์ 1 กลยุทธ์ และ 1 แผนงานวิจัยที่มีความสอดคล้องมากที่สุด โดยโปรดดูรายละเอียดในผนวก 3)

- ยุทธศาสตร์การวิจัยที่
- กลยุทธ์การวิจัยที่
- แผนงานวิจัยที่

III ระบุความสอดคล้องของโครงการวิจัยกับกลุ่มเรื่องที่ควรวิจัยเร่งด่วนตามนโยบาย

และยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ (พ.ศ. 2551-2554) (โปรดดูรายละเอียดในผนวก 3)

- กลุ่มเรื่อง

IV ระบุความสอดคล้องของโครงการวิจัยกับนโยบายรัฐบาล (กรณีระบุความสอดคล้อง

เพียง 1 หัวข้อที่มีความสอดคล้องมากที่สุด โดยโปรดดูรายละเอียดในผนวก 4)

- นโยบายเร่งด่วนที่จะเริ่มดำเนินการในปีแรก : เรื่อง

- นโยบายระยะการบริหารราชการ 3 ปี ของรัฐบาล : นโยบาย

ส่วน ข : องค์ประกอบในการจัดทำโครงการวิจัย

1. ผู้รับผิดชอบ ผ.ศ. สุวิชา โกมลทัต
2. ประเภทการวิจัย การวิจัยประยุกต์
3. สาขาวิชาการและกลุ่มวิชาที่ทำการวิจัย เศรษฐศาสตร์ กลุ่มวิชาการบริหารธุรกิจ
4. คำสำคัญ (keywords) ของโครงการวิจัย ความคิดเห็น ความปลอดภัย การท่องเที่ยวภายในประเทศ
5. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย ถ้าตัวเลขรายได้ประชากรในสาขาโรงแรมและภัตตาคาร และตัวเลขรายได้จากภาคการขนส่งและสื่อสาร สามารถสะท้อนภาพรวมของการท่องเที่ยวประเทศไทยได้ ผู้วิจัยพบว่า จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมประชากรในปี พ.ศ.2552 ผลิตภัณฑ์ประชากรในสาขา โรงแรมและภัตตาคาร มีจำนวนถึง 437,720 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 4.86 ของผลผลิตมวลรวมเบื้องต้นภายในประเทศ (GDP) และถ้ารวมมูลค่าผลผลิตที่เกิดจากภาคการขนส่งและการติดต่อสื่อสารเข้าไปด้วย ก็จะพบว่า ผลิตภัณฑ์ประชากรทั้งสองสาขานี้ มีมูลค่ารวมถึง 1,087,039 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 12.022 ของผลผลิตมวลรวมเบื้องต้นภายในประเทศ (GDP) (คำนวณจากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (<http://service.nso.go.th>)

การท่องเที่ยวนอกจากจะก่อให้เกิดรายได้แก่อุตสาหกรรมโรงแรม ร้านอาหารภัตตาคาร การขนส่งและการติดต่อสื่อสาร แล้ว ยังก่อให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องอีกมากมาย อาทิเช่น อุตสาหกรรมการผลิตของที่ระลึก ช่วยกระตุ้นยอดขายของสินค้า OTOP ส่งผลเชิงบวกแก่ธุรกิจบริการขนส่งสาธารณะ ธุรกิจประกันภัย ธุรกิจการรักษาพยาบาลและอื่นๆ อันจะส่งผลให้เกิดการจ้างงานที่ต้องใช้แรงงานระดับกลางจำนวนมาก จะเห็นว่า การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการกระจายรายได้

ในแต่ละปี ภาครัฐได้ทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ ด้วยการเพิ่มวันหยุดที่อยู่ในระหว่างวันหยุดราชการ เพื่อให้ประชาชนเกิดความสะดวกในการเดินทางมากยิ่งขึ้น และความปลอดภัยในการเดินทางท่องเที่ยวก็เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดตัวหนึ่งในการสนับสนุนและส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากในการเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง นักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงความปลอดภัยต่อร่างกาย ทรัพย์สิน ตลอดจนความเป็นมิตรไมตรี ความซื่อสัตย์ และความเอาใจใส่เปรียบของคนในพื้นที่ มาประกอบการตัดสินใจท่องเที่ยว ประกอบกับคนไทยรุ่นใหม่ มีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเล็กลง ความเป็นปัจเจกบุคคลสูงขึ้น และมีจำนวนสมาชิกที่ร่วมเที่ยวด้วยกันน้อยลง หรือท่องเที่ยวเพียงคนเดียว ความปลอดภัยในการท่องเที่ยว จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ที่นักท่องเที่ยวคำนึงถึง

ในด้านส่วนตัวของผู้วิจัยเอง ได้เคยพูดคุยกับนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่นิยมไปท่องเที่ยวต่างประเทศหลายท่าน พบว่าหลายคนพูดถึงเหตุผลในการไปท่องเที่ยวต่างประเทศ เนื่องจากมีความปลอดภัยในด้านต่างๆ สูงกว่าการท่องเที่ยวภายในประเทศเป็นอย่างมาก

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อประเด็นความปลอดภัยในการท่องเที่ยวภายในประเทศ ทั้งนี้ เพื่อเป็นข้อมูลสำคัญของทางราชการ ในการวางแผน พัฒนาปัจจัยที่จะสนับสนุนเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศให้สอดคล้องกับรูปแบบการดำรงชีวิตในปัจจุบันของคนไทยรุ่นใหม่

6. วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

6.1 เพื่อศึกษาคุณสมบัติด้านประชากรศาสตร์ และจุดประสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย

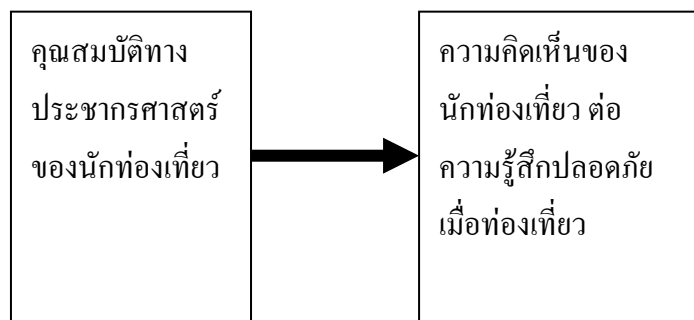
6.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อความรู้สึกปลอดภัยเมื่อท่องเที่ยว ในประเด็นต่างๆ อาทิเช่น ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ จากกระบวนการเดินทาง ด้านสุขภาพอนามัยและความสมเหตุสมผลของราคาอาหารและเครื่องดื่มเมื่อยามเดินทางท่องเที่ยว ที่พักแรม การคุ้มครองของเจ้าหน้าที่ภาครัฐ การเดินทางออกจากสถานที่พักในยามค่ำคืน การได้รับผลกระทบทางการเมือง ความรู้สึกปลอดภัยจากการถูกเอารัดเอาเปรียบยามเมื่อจับจ่ายใช้สอยและการซื้อสินค้าท้องถิ่น ภัยธรรมชาติ และมิตรไมตรีของผู้คนในท้องถิ่น

7. ขอบเขตของโครงการวิจัย

7.1 การวิจัยนี้มีขอบเขตที่จะศึกษา ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อความรู้สึกปลอดภัยเมื่อท่องเที่ยวภายในประเทศ

7.3 ข้อมูลปฐมภูมิจากการสำรวจครั้งนี้ เกิดจากการรวบรวมข้อมูลในระหว่างปี พ.ศ.2554

8. กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

9. การทบทวนวรรณกรรม/สารสนเทศ (information) ที่เกี่ยวข้อง

ชิดจันทร์ หังสสูตร.2535. ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวภายในประเทศของคนไทย แยกออกได้เป็นหลายพวก เช่น เพื่อการท่องเที่ยวเพื่อประกอบพิธีทางศาสนา การฉลองเทศกาลต่างๆ การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนและหาความเพลิดเพลิน การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เช่นการจัดสัมมนาออกสถานที่ การตรวจราชการ การดูงาน รวมทั้งการท่องเที่ยวในลักษณะการประกอบธุรกิจส่วนตัว หรือการเยี่ยมเยือน การท่องเที่ยวประเภทนี้ เป็นที่แน่ชัดว่า นักท่องเที่ยวมีส่วนทำให้เกิดการหมุนเวียนเงินตราภายในประเทศมาก ซึ่งอาจจะมากกว่านักท่องเที่ยวจากต่างประเทศด้วยซ้ำไป

ทวีป ศิริศรีสมิ (ศาสตราจารย์) กล่าวว่าความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวนับว่าเป็นหัวใจของการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวในปัจจุบัน ซึ่งมีความเปราะบางในสถานการณ์ของโลกในขณะนี้ ภาวะการก่อการร้ายทั่วโลก ภาวะสงครามในประเทศอิรัก การระบาดของโรคซาร์ และโรคไข้หวัดนก เป็นสถานการณ์ที่อ่อนไหวเป็นอย่างยิ่ง ปัจจัยสำคัญที่เป็นหัวใจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คือ ความปลอดภัย (Safety) ระบบสุขภาพภิบาล (Sanitation) และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Satisfaction) ที่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการที่จะทำให้ให้นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นหรือลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะความปลอดภัย และระบบการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security) การสนับสนุนการวิจัยในด้านนี้เป็นการศึกษาสถานการณ์และมาตรการที่จะทำให้ให้นักท่องเที่ยวมั่นใจว่าการเดินทางท่องเที่ยวต้องได้รับการคุ้มครองป้องกัน และได้รับความสะดวกจากประเทศเจ้าภาพ มาตรการช่วยเหลือและแก้ไขสถานการณ์ที่รวดเร็วถูกต้อง เป็นสิ่งที่จะต้องนำเสนออย่างเป็นรูปธรรมและทันทั่วถึง

http://www.trf.or.th/tips/x.asp?Art_ID=49

อังศวีร์ ทองรอด (2549) ได้ทำการสำรวจความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต่อการเดินทางมากรุงเทพมหานคร เปรียบเทียบก่อนและหลังการเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบทางภาคใต้ และกรณีพิบัติ (สึนามิ) โดยทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ.2547 ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 414 คน และเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2548 ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 520 คน

โดยเก็บข้อมูลจาก นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่กำลังจะเดินทางออกจากประเทศไทย บริเวณห้องพัก ผู้โดยสารขาออก อาคารผู้โดยสารระหว่างประเทศ ท่าอากาศยานกรุงเทพ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยว และจัดทำดัชนีวัดระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ในประเด็นต่าง ๆ และได้สอบถามเพิ่มเติมถึงความกังวลต่อเหตุการณ์ความไม่สงบภายในประเทศ และความเชื่อมั่นในระบบเตือนภัยชายฝั่งทะเล และนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์และศึกษาถึงพฤติกรรมและระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ผลที่ได้รับจากการสำรวจยังเป็นเสียงสะท้อนของนักท่องเที่ยวที่ฝากถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และตัวเลขที่ได้จากการสำรวจครั้งนี้ยังสามารถโยงไปถึงลักษณะการท่องเที่ยว ที่เปลี่ยนไปตามสถานการณ์ของบ้านเมืองได้อีกด้วย

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จากการสำรวจทั้ง 2 ครั้ง พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์เป็นเพศชาย ช่วงอายุระหว่าง 25 - 34 ปี และมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก รองลงมา เป็นนักท่องเที่ยวจากยุโรป

โดยเฉลี่ยนักท่องเที่ยวร้อยละ 27.6 ทราบข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทย จากการพูดคุยเล่าสู่กันฟัง ในลักษณะปากต่อปาก จากเพื่อนหรือญาติเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ คำแนะนำจากบริษัทท่องเที่ยว และจากอินเทอร์เน็ต แหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมของนักท่องเที่ยวได้แก่ พัทยา ภูเก็ต และเชียงใหม่ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในช่วงเวลาเดียวกันของปี พ.ศ. 2547 พบว่า นักท่องเที่ยวนิยมมาเที่ยว พัทยา เชียงใหม่ เพิ่มขึ้น แต่ท่องเที่ยวภูเก็ต ลดลง

ดัชนีความพึงพอใจจากการมาท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร ในประเด็นต่าง ๆ โดยวัดเป็นตัวเลขที่ใช้ในการพิจารณาความรู้สึกพึงพอใจของนักท่องเที่ยวนับตั้งแต่ 0 ถึง 100 คะแนน พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อความมีมิตรไมตรีของคนไทยมากที่สุด รองลงมา พึงพอใจเกี่ยวกับข้อมูลด้านสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ และความหลากหลายและคุณภาพของแหล่งช้อปปิ้ง ส่วนในด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวให้คะแนนในด้านนี้ ในอันดับท้ายๆ

และเมื่อสอบถามถึงความกังวลต่อเหตุการณ์ความไม่สงบในภาคใต้ของประเทศ เมื่อต้องเดินทางมาประเทศไทย พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.8 ไม่รู้สึกกังวลเมื่อต้องเดินทางมาประเทศไทย ขณะที่นักท่องเที่ยวร้อยละ 28.7 ระบุว่า รู้สึกกังวลกับเหตุการณ์ดังกล่าว

ในด้านความมั่นใจของนักท่องเที่ยวต่อระบบเตือนภัยที่ติดตั้งตามชายฝั่งทะเลของประเทศไทย หลังเกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิ พบว่า นักท่องเที่ยว ร้อยละ 57.1 มั่นใจในระบบเตือนภัย ขณะที่ร้อยละ 31.5 ไม่มั่นใจ ร้อยละ 4.4 ไม่แน่ใจ และร้อยละ 7.0 ไม่มีความเห็น

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ แม้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนเงินมหาศาล แต่ก็ใช่อุตสาหกรรมที่มีความอ่อนไหว และเปลี่ยนแปลงตามผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศได้ง่าย ดังนั้นในกรณีเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวโดยตรงอย่างเหตุการณ์ความ

ไม่สงบในภาคใต้ และธรณีพิบัติคลื่นยักษ์สึนามิในจังหวัดท่องเที่ยวหลักทางภาคใต้ของประเทศไทย ย่อมก่อให้เกิดวิกฤตรุนแรงอย่างเลี่ยงไม่ได้ แสดงให้เห็นได้ชัดจากผลการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ จังหวัดท่องเที่ยวที่สำคัญและติดอันดับต้น ๆ อย่างเช่นจังหวัดภูเก็ต จำนวนนักท่องเที่ยวมีจำนวนลดลง แต่กลับมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นที่พัทธยา และเชียงใหม่

ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะระบุว่า ไม่รู้สึกกังวลต่อเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในภาคใต้ของประเทศไทยและมั่นใจต่อระบบเตือนภัยที่ติดตั้งตามชายฝั่งทะเลหลังเกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิ แต่ก็มีนักท่องเที่ยวถึง ร้อยละ 31.5 ที่ไม่มั่นใจในระบบดังกล่าวประกอบกับพฤติกรรมกรท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์บ้านเมือง จึงควรต้องเพิ่มช่องทางในการประชาสัมพันธ์ รวมถึงสนับสนุนช่องทางเดิมที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้าง ความมั่นใจและความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว เพื่อบอกต่อและชักชวนให้คนรู้จักมาเที่ยวเมืองไทย หรือการพัฒนาบริการของบริษัทท่องเที่ยว การเพิ่มข้อมูลข่าวสารที่ดึงดูด และอำนวยความสะดวกมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะทางสื่ออินเทอร์เน็ต

ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์) .2554. ได้ทำการสำรวจ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต่อการมาท่องเที่ยวกรุงเทพฯ ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป บริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่ชาวต่างชาตินิยมไป 7 แห่งของกรุงเทพฯ ได้แก่ 1) ถนนข้าวสาร 2) ถนนสีลม 3) ประตูน้้า - พระพรหม - แยกราชดำริ 4) ตลาดนัดจตุจักร - สวนจตุจักร 5) วัดพระแก้ว - วัดโพธิ์ 6) สถานีรถไฟหัวลำโพง - ถนนเยาวราช 7) ถนนสุขุมวิท - แยกอโศก 8) วัดอรุณราชวราราม ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 465 คน เป็นเพศชายร้อยละ 54.6 และเพศหญิงร้อยละ 45.4

พบว่าสิ่งที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกังวลมากที่สุดหากเข้าร่วมเทศกาลสงกรานต์ อันดับแรก ได้แก่ อุบัติเหตุ และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ร้อยละ 35.7) รองลงมาคือ การจราจรติดขัด (ร้อยละ 15.5) และการเล่นสงกรานต์ด้วยความรุนแรง (ร้อยละ 12.2) การฉวยโอกาสฉวยฉวยฉวย (ร้อยละ 8.4) มีการชุมนุมทางการเมือง (ร้อยละ 8.0)

เมื่อสอบถามถึงสถานการณ์ทางการเมืองของไทยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติส่วนใหญ่ (ร้อยละ 63.3) ระบุสถานการณ์ความขัดแย้งและการชุมนุมทางการเมืองส่งผลกระทบต่อทัศนคติมาท่องเที่ยวกรุงเทพฯ และสิ่งที่อยากให้กรุงเทพมหานครปรับปรุงแก้ไขมากที่สุด คือ คุณภาพอากาศ (ร้อยละ 33.4) การจราจรติดขัด (ร้อยละ 29.6) ความสะอาด (ร้อยละ 20.6) สินค้าแพง ถูกโกงราคา (ร้อยละ 13.9)

ข้อมูลสถิติการรับเรื่องแจ้งความจากนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยว.2554. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประจำเดือน เมษายน 2554 พบว่า เรื่องที่นักท่องเที่ยวแจ้งความเกือบทั้งหมดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการถูกฉ้อโกง และการถูกฉ้อโกง แบ่งเป็นการฉ้อโกง 18 ราย และลักทรัพย์จำนวน 12 ราย ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มาแจ้งความเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ทั้งนี้จะสังเกตเห็นว่าร้อยละ 44.4

ของการรับเรื่องแจ้งความเกิดขึ้นในเดือนเมษายนซึ่งเป็นเดือนที่มีนักท่องเที่ยวมากเนื่องจากการจัดเทศกาลงานสงกรานต์

นิรมล เปลี่ยนบุญ.2546. ได้กล่าวว่า ในแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเจริญเติบโต ได้รับการโฆษณาประชาสัมพันธ์ จนมีนักท่องเที่ยวสนใจเข้าไปประกอบธุรกิจจำนวนมาก จะทำให้มีแรงงานหลังไหลเข้ามามากขึ้น จนกลายเป็นลักษณะของเมืองขยาย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรให้ความสำคัญในสวัสดิภาพและความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงความปลอดภัยด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายทั้งต่อชีวิต และทรัพย์สิน
- ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ
- ความปลอดภัยจากพืชและสัตว์ในแหล่งท่องเที่ยว
- ความปลอดภัยจากการหลงทาง
- ความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ
- ความปลอดภัยจากการก่อการร้าย วิศวกรรม และภาวะสงคราม
- ความปลอดภัยจากโรคภัย หรือโรคระบาด

จันทน์ วรรณนอม ได้กล่าวถึงแนวทางในการปฏิบัติตนในกรณีต่างๆ เพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการท่องเที่ยว ดังนี้

1. การเช่ารถ

- ควรเลือกรถที่คุ้นเคย หรือต้องใช้เวลาเพื่อทำความคุ้นเคยกับระบบ ไฟ เบรก ที่ปัดน้ำฝน ยางอะไหล่ ก่อนออกรถ
- ล้อรถควรดูไว้ตลอดเวลา แม้ว่าจะอยู่ข้างใน หรือนอกรถ จอดรถไว้ในที่ที่มีแสงสว่างและมีคนสัญจรไปมา และตรวจภายในของรถ ก่อนขึ้นรถทุกครั้ง
- พกกระเป๋าสตางค์ หรือสมุดเช็คไว้กับตัว อย่าทิ้งไว้ในรถ
- เก็บแผนที่และรายการท่องเที่ยวไว้ในลิ้นชักหน้ารถ เพื่อไม่ให้คนอื่นเห็นว่าเราเป็นนักท่องเที่ยว
- ถ้าหลงทาง ให้เข้าไปในที่สาธารณะ เพื่อดูแผนที่ อย่าจอดรถดูแผนที่ข้างถนน หรือในที่เปลี่ยว

2. การป้องกันภัย เวลาเข้าพักในโรงแรม

- เลือกที่พักที่ปลอดภัยที่สุด มีระบบการเข้าออกที่ตรวจสอบได้ มีเวรยาม เจ้าหน้าที่ มีแสงไฟ มีสิ่งอำนวยความสะดวกป้องกันภัยทุกรูปแบบ

10. เอกสารอ้างอิงของโครงการวิจัย

อังศวีร์ ทองรอด. 2548. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อการเดินทางมากรุงเทพมหานคร
เปรียบเทียบก่อนและหลังเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบทางภาคใต้ และธรณีพิบัติ. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์
ฉบับวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2548

ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์).2554. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อ
การมาท่องเที่ยวกรุงเทพฯ ในช่วงเทศกาลสงกรานต์. ข่าวผลสำรวจ กรุงเทพโพลล์ . สัปดาห์ที่ 8 เมษายน
2554 09:31:24 น.

นิรมล เปลี่ยนจรรยา.2546. เอกสารชุดฝึกอบรมทางไกลหลักสูตรการจัดการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน.
สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ฉันทิช วรรณถนอม.2551. หลักการมีคฤเทศก์.พิมพ์ครั้งที่2 ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา
เว็บไซต์

<http://www.maticchon.co.th/maticchon> วันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2548

http://board.thailandhappiness.com/Travel_Question.asp?GID=422

<http://www.py-security.com/travel%20save.htm>

11. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และหน่วยงานที่น่าผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลงานวิจัยฉบับนี้น่าจะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนา
การท่องเที่ยวที่ส่งเสริมให้คนไทยท่องเที่ยวในประเทศไทย ดังนี้

11.1 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

11.2 สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

11.3 ดำรวจท่องเที่ยว

11.4 หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยว ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และการบริหารส่วน

ตำบล ในอันที่จะพัฒนาสิ่งแวดล้อมด้านความปลอดภัยในท้องถิ่น

11.5 สถาบันการศึกษาต่างๆ ที่เปิดสอนด้านการท่องเที่ยว

12. แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย

12.1 เผยแพร่ผลงานวิจัยโดยส่งผลงานวิจัยที่สำเร็จเป็นรูปเล่มแล้ว ไปยังห้องสมุดของ
หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

12.2 การเผยแพร่ตีพิมพ์ในวารสารต่างๆ ในรูปของบทความทางวิชาการเพื่อเป็นประโยชน์ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และผู้ที่มีความสนใจได้นำไปใช้ในโอกาสต่อไป

12.3 นำเสนอรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ให้กับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

13. วิธีดำเนินการวิจัยและสถานที่ทำการทดลอง / เก็บข้อมูล

13.1 วิธีดำเนินการวิจัย จะแบ่งออกเป็นขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 : เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้แก่ ข้อมูลเอกสารที่ได้มีการศึกษาและรวบรวมไว้โดยบุคคลและหน่วยงาน ทั้งในลักษณะของงานวิจัย รายงานทางสถิติ และบทความต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 : สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทย โดยใช้แบบสอบถามแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิด

ขั้นตอนที่ 3 : วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปออนไลน์ ของ www.questionpro.com

12.2 สถานที่ทำการทดลอง / เก็บข้อมูล

ประชาชนชาวไทยที่เคยท่องเที่ยวภายในประเทศ

14. ระยะเวลาทำการวิจัย และแผนการดำเนินงานตลอดโครงการวิจัย (ระยะเวลา 1 ปี ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2554 – กรกฎาคม 2555)

กิจกรรม	ระยะเวลาดำเนินการ
1. วางกรอบการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล	สิงหาคม 2554
2. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเบื้องต้น	สิงหาคม 2554
3. จัดทำและทดสอบแบบสอบถาม	กันยายน 2554
4. สัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทยในงานส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆ	ตุลาคม- ธันวาคม 2554
5. จัดระบบข้อมูลและประมวลผล	มกราคม 2555
7. วิเคราะห์ข้อมูล	มกราคม 2555
8. สรุปผลการวิจัย	กุมภาพันธ์ 2555
9. พิมพ์รายงานผลการวิจัย	กุมภาพันธ์ – เมษายน 2555
10. จัดทำรายงานผลการวิจัยฉบับสมบูรณ์ส่งคณะ	พฤษภาคม-มิถุนายน 2555

16. งบประมาณของโครงการ

หมวดค่าตอบแทน

1) ค่าตอบแทนผู้วิจัย (10%)	2,900 บาท
2) ค่าตอบแทนผู้ช่วยวิจัย (1 คน * 300 บาท * 60 วัน)	18,000 บาท
3) ค่าตอบแทนนิสิตช่วยงานวิจัย (1 คน * 160 บาท * 60 วัน)	9,600 บาท
4) ค่าตอบแทนนักท่องเที่ยวยุติบัตร (50 บาท * 400 คน)	20,000 บาท
5) ค่าตอบแทนผู้ประกอบการผู้ให้ข้อมูล	5,000 บาท
6) ค่าประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล	10,000 บาท

หมวดค่าใช้สอย

1) ค่าถ่ายเอกสาร	4,000 บาท
2) ค่าวัสดุและอุปกรณ์การพิมพ์	4,000 บาท
2) ค่าจ้างเหมาจัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์จำนวน 1 เล่ม	4,000 บาท
3) ค่าจ้างสำเนาเขียนเล่มรายงานฉบับสมบูรณ์จำนวน 5 เล่ม	2,000 บาท
หมายเหตุ : ส่งมหาวิทยาลัย	5 เล่ม
4) ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง	2,000 บาท
6) อื่นๆ	<u>219 บาท</u>

รวมค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 87,576. บาท

หมายเหตุ: ทุกรายการถัวเฉลี่ยกันได้

ส่วน ก:

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวิชา โกมลทัต
Assistant Professor Suwicha Komaladat
- หมายเลขบัตรประชาชน 3-1022-01682-54-6
- ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- หน่วยงานสังกัด ภาควิชาบริหารธุรกิจ
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โทรศัพท์ 0-2664-0192

- ประวัติการศึกษา พานิชยศาสตร์บัณฑิต สาขาการตลาด

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 พัฒนบริหารศาสตร์มหาบัณฑิต (บริหารธุรกิจ)
 สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
 เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์)
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง

1. ประสบการณ์วิจัย

ปี	เรื่อง	สถานภาพ
2540	ผลกระทบของการสร้างเขื่อนปากมูลจังหวัดอุบลราชธานี	ผู้ช่วยวิจัย
2541	ผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศต่อความจำเป็นของเศรษฐกิจไทย	หัวหน้า โครงการวิจัย
2542	การวิเคราะห์ฟังก์ชันการผลิตและจุดคุ้มทุนของการผลิตน้ำมันดิบของฟาร์มโคนมแต่ละขนาดในเขตอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น	หัวหน้า โครงการวิจัย
2544	การวิเคราะห์รายได้-ค่าใช้จ่ายของอาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น	ผู้ร่วม โครงการวิจัย
2548	แผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรายสาขาจำแนกตามพื้นที่กลุ่มภาคตะวันตก	ผู้ร่วม โครงการวิจัย
2549	การปรับปรุงโปรแกรมการท่องเที่ยวสำเร็จรูปเพื่อตอบสนองความต้องการพฤติกรรมนักท่องเที่ยวสำหรับประเทศไทย : กรณีศึกษา 16 จังหวัดภาคกลาง	ผู้ร่วม โครงการวิจัย

2549	ศึกษาการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ : น้ำพุร้อนน รักษะวาริน อ.เมือง จ.ระนอง	หัวหน้า โครงการวิจัย
2551	การพัฒนาศักยภาพอาหารท้องถิ่นจังหวัดระนองเพื่อการท่องเที่ยว	หัวหน้า โครงการวิจัย
2552	ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต่อระบบบริการขนส่ง สาธารณะบริเวณท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ	หัวหน้า โครงการวิจัย
2553	พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกออกกลาง : ศึกษากรณีนักท่องเที่ยว ชาวตะวันตกออกกลางบริเวณชอยน่านาเหนือ	หัวหน้า โครงการวิจัย

ลงชื่อ.....

(ผ.ศ. สุวิชา โกมลทัต)

ผู้วิจัย

1 มิถุนายน 2554

บทที่ 1

บทนำ

1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเศรษฐกิจของประเทศ ถ้าตัวเลขรายได้ประชาชาติในสาขาโรงแรมและภัตตาคาร และตัวเลขรายได้จากภาคการขนส่งและสื่อสาร สามารถสะท้อนภาพรวมของการท่องเที่ยวประเทศไทยได้ ผู้วิจัยพบว่า จากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติในปี พ.ศ.2552 ผลิตภัณฑ์ประชาชาติในสาขา โรงแรมและภัตตาคาร มีจำนวนถึง 437,720 ล้านบาท คิดเป็น ร้อยละ 4.86 ของผลผลิตมวลรวมเบื้องต้นภายในประเทศ (GDP) และถ้ารวมมูลค่าผลผลิตที่เกิดจากภาคการขนส่งและการติดต่อสื่อสารเข้าไปด้วย ก็จะพบว่า ผลิตภัณฑ์ประชาชาติทั้งสองสาขานี้ มีมูลค่ารวมถึง 1,087,039 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 12.022 ของผลผลิตมวลรวมเบื้องต้นภายในประเทศ (GDP) (จำนวนจากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (<http://service.nso.go.th>)

การท่องเที่ยวนอกจากจะก่อให้เกิดรายได้แก่อุตสาหกรรมโรงแรม ร้านอาหารภัตตาคาร การขนส่งและการติดต่อสื่อสาร แล้ว ยังก่อให้เกิดอุตสาหกรรมต่อเนื่องอีกมากมาย อาทิเช่น อุตสาหกรรมการผลิตของที่ระลึก ซึ่งช่วยกระตุ้นยอดขายของสินค้า OTOP ธุรกิจบันเทิง สวนสนุก ธุรกิจผลิตและจัดจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป ธุรกิจบริการขนส่งสาธารณะ ธุรกิจประกันภัย ธุรกิจการรักษาพยาบาลและอื่นๆ อันจะส่งผลให้เกิดการจ้างงานที่ต้องใช้แรงงานระดับกลางจำนวนมาก

จะเห็นว่า การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการกระจายรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ในทุกภาคส่วน

อย่างไรก็ตาม การที่นักท่องเที่ยวเดินทางไปในที่แห่งใดแห่งหนึ่ง เขาจะมีความเสี่ยงต่อความปลอดภัย เช่นการประสบอุบัติเหตุในระหว่างการเดินทาง ภัยพิบัติทางธรรมชาติทั้งที่สามารถคาดการณ์ได้และไม่สามารถคาดการณ์ได้ หรือไม่สามารถคำนวณระยะเวลาได้อย่างแม่นยำ เช่น กรณีของอุทกภัย หรือน้ำป่า พายุรุนแรงต่าง ๆ เช่นได้ฝุ่น ไซโคลน ทอร์เนโด โคลนถล่ม ไฟป่า แผ่นดินไหว หรือโรคระบาดชนิดต่าง ๆ ซึ่งคาดการณ์ไม่ได้

นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังเผชิญกับ ภัยอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ เช่น การก่อการร้าย เครื่องบินตก ตึกถล่ม เรือล่ม การ hijack การจับคนไปเรียกค่าไถ่ การฆาตกรรม การจลาจล อุบัติภัยทางถนน การจลาจลทางการเมือง การปิดสนามบิน สงครามกลางเมือง หรือสงครามอันเกิดจากผลประโยชน์ขัดแย้งทางการเมือง สิ่งเหล่านี้ นอกจากจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อทรัพย์สินและชีวิตของผู้คนพื้นเมืองแล้ว ยังรวมไปถึงนักท่องเที่ยวที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย

ตัวอย่างภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในภูมิภาคต่าง ๆ ในโลก ที่ทำให้นักท่องเที่ยวต้องพลอยสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สินสูญหายไปด้วย ทั้งที่เกิดจากภัยธรรมชาติ และเกิดจากการกระทำ หรือความผิดพลาดของมนุษย์ อาทิ กรณีธรณีพิบัติภัยอันเกิดจากธรรมชาติ เช่น คลื่นยักษ์สึนามิ ที่เกิดขึ้นในทะเลอันดามัน เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2547 ทำให้มีประชาชนและนักท่องเที่ยวเสียชีวิตไป 157,573 คน หายไป 27,252 คน นักท่องเที่ยวประมาณ 23 สัญชาติตายหรือสูญหายจากอุบัติเหตุครั้งนี้ (เสรี วังส์ ไพจิตร : 2554)

กรณีพิบัติภัยอันเกิดจากฝีมือมนุษย์ เช่น การวางระเบิดใน Night Club แห่งหนึ่ง บริเวณ Kuta Beach ในเมืองบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อ 12 ตุลาคม 2545 เวลาประมาณ 23.00 น. ทำให้มีผู้เสียชีวิตทั้งที่เป็นชาวอินโดนีเซีย และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ รวมถึง 202 คน ในจำนวนนี้ เป็นนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ถึง 88 คน หรือในกรณีเครื่องบินโบอิง 747-400 ของ Singapore Airlines เที่ยวบิน SQ 006 เกิดอุบัติเหตุที่สนามบินเชียงใหม่ ในไทย เมื่อ 31 ตุลาคม 2543 เวลา 23.00 น. ระหว่างบินขึ้นจากท่าอากาศยาน เพื่อจะเดินทางไปนครลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา แต่เกิดความผิดพลาดของกัปตันที่นำเครื่องไปวิ่งในทางวิ่งที่กำลังปิดซ่อมแซม ทำให้เครื่องบินประสบอุบัติเหตุหักเป็น 3 ท่อน ผู้โดยสารจำนวน 179 คน รวมทั้งลูกเรือ เสียชีวิตไป 83 คน รวมทั้งนักท่องเที่ยวจำนวนมากด้วย

น.พ.ชนพงษ์ จินวงษ์ แห่งศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ ได้รายงานข้อมูลจากองค์กรด้านความปลอดภัย (Make Road Safe & FIA Foundation) ที่ได้ทำบันทึกชื่อ “การเดินทางที่เลวร้าย Bad Trip: International tourism and road death in developing world” และได้จัดอันดับความเสี่ยงในการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยไว้ในลำดับที่ 2 รองจาก ฮอนดูรัส โดยพบว่านักท่องเที่ยวอเมริกามีอัตราการตายในประเทศไทย ถึง 50 ต่อ ประชากรนักท่องเที่ยว 1 แสนคน (สูงกว่าอัตราการตายของคนไทย 18.7 ต่อประชากร 1 แสนคน) โดยระบุสาเหตุสำคัญคือ ประเทศไทยมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว แต่กลับไม่ให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบาย และมาตรการที่เป็นรูปธรรมในการ จัดการความปลอดภัยทางถนนให้กับนักท่องเที่ยว ปล่อยให้เป็นการะของภาคเอกชน และธุรกิจท่องเที่ยวต้องลงทุนด้านความปลอดภัยเอง รวมทั้งขาดระบบติดตามกำกับในเรื่องนี้ (น.พ. ชนพงษ์ จินวงษ์: 2554) อ้างอิงจาก

http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1310532581&grpid=&catid=19&subcatid=190411

ในช่วงเดียวกันนี้ ได้มีบันทึกเตือนความจำ (Memorandum: Reducing the incidence of motorcycle accidents in the tourism industry in Pai Thailand) เพื่อช่วยกันลดการตายจากอุบัติเหตุด้วยรถจักรยานยนต์ของนักท่องเที่ยว เขียนโดย Dr. Clive A Marks ส่งให้กระทรวงต่างๆ สำนักข่าว

ทั่วโลก และ ทุกสถานทูตในประเทศไทย โดยมีแรงกระตุ้นในการเขียนจากการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ ของเด็กหนุ่มชาวอเมริกัน วัย 19 ปี ที่ อ.ปาย จ.แม่ฮ่องสอน (เมื่อวันที่ 10 พค. 2554) และหนึ่งปีก่อนหน้านั้น ณ. จุดเดียวกัน ก็มีเด็กหนุ่มวัย 19 ปีชาวอังกฤษ เสียชีวิตด้วยรถจักรยานยนต์ในลักษณะเดียวกัน (7 พค. 2553) ที่น่าตกใจคือ ยอดผู้บาดเจ็บเฉพาะรถจักรยานยนต์ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ที่มารักษาที่โรงพยาบาลปาย สูงถึง 250 คน/ปี (ร้อยละ 50 ไม่สวมหมวกนิรภัย) ในตอนท้ายของบันทึก ยังระบุว่า เมืองท่องเที่ยวอื่นๆ เช่น ภูเก็ต พัทยา ฯลฯ ก็มีสถานการณ์ด้านความปลอดภัยทางถนน ที่น่าเป็นห่วงไม่แพ้กัน

กรณีของ Bad Trip ที่สะท้อนขวัญและเป็นข่าวคึกโครมในอังกฤษ และถูกสื่อสารไปสู่นักท่องเที่ยวทั่วโลก เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2554 คือการเสียชีวิตของนักเรียนหนุ่มชาวอังกฤษ วัย 19 ปีจำนวน 3 คน ที่เลือกจะใช้เวลาช่วงก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย มาท่องเที่ยวในเมืองไทย โดยมีจุดเริ่มต้นจากถนนข้าวสารในกรุงเทพฯ จากนั้นนั่งรถแท็กซี่ ต่อไปยังเชียงใหม่ แต่สุดท้ายกลับต้องมาจบชีวิตที่ อ.คลองขลุง จ.กำแพงเพชร ร่วมกับนักท่องเที่ยวชาวอังกฤษอีก 1 คน (http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1310532581&grp_id=&catid=19&subcatid=190411)

และล่าสุด เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2554 นีเอจ หนังสือพิมพ์ Straights Times Singapore ก็ได้ลงข่าวการเสียชีวิตของ Ms. Charlene Jade Tay ซึ่งเป็น creative director ของบริษัทโฆษณาระดับโลก McCann Worldgroup in Singapore ในระหว่างการขับจักรยานยนต์บนเส้นทางจากจังหวัดกระบี่ไปสู่ภูเก็ต ส่วนเพื่อนชายที่มาด้วยกัน Mr. Anthony Chaw บาดเจ็บสาหัส (<http://phuketwan.com/tourism/singapore-woman-killed-krabi-ride-phuket-14941/>)

ในข่าวนี้นี้ มีหลายสิ่งที่ถูกเผยแพร่และตั้งคำถามกลับมายังหน่วยงานผู้รับผิดชอบ ที่มักจะละเลยต่อมาตรฐานด้านความปลอดภัยทางถนน ตั้งแต่ มาตรฐานของคนขับรถ ซึ่งพบว่ามักจะขับเร็วเกินกำหนด การดื่มสุรา รวมทั้งความปลอดภัยของตัวรถ และสภาพของถนน ที่สำคัญคือการตั้งคำถามกับ ระบบการกำกับติดตามอย่างเอาจริงเอาจังจากตำรวจทางหลวง คมนาคม และความล้มเหลวของธุรกิจท่องเที่ยว ที่จะหาทางลอบบี้หรือผลักดันให้มีความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว

โดยทั่วไป การส่งเสริมการท่องเที่ยว มักจะโฆษณาแต่ในด้านบวก โดยการส่งเสริมด้านความน่าท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ แต่ละเลยประเด็นที่เกี่ยวกับความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คาดหวังว่าจะได้พบเจอแต่สิ่งที่ดี และภาครัฐเอง ก็ได้ทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ เพื่อเพิ่มการกระจายรายได้จากเมืองหลวงไปสู่ต่างจังหวัด ด้วยการเพิ่ม

จำนวนวันหยุดราชการ เพื่อให้ประชาชนสามารถเดินทางระหว่างจังหวัดในช่วงวันหยุดยาวได้ แต่การประชาสัมพันธ์ด้านความเสี่ยงที่เกิดจากการท่องเที่ยวกลับมีน้อยมาก

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ความปลอดภัยในการเดินทางท่องเที่ยว เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดตัวหนึ่งในการสนับสนุนและส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากในการเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่ง นักท่องเที่ยวควรจะคำนึงถึงความปลอดภัยต่อร่างกาย ทรัพย์สิน ตลอดจนความเป็นมิตรไมตรี ความซื่อสัตย์ และความเอื้อเฟื้อของคนในพื้นที่ มาประกอบการตัดสินใจท่องเที่ยว โดยเฉพาะการรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากการรับรู้หรือความรู้สึกในเรื่องดังกล่าว เป็นความรู้สึกปลอดภัยในมุมมองของคนไทยด้วยกันเอง ซึ่งจะเป็นข้อมูลสำคัญของทางราชการ ในการวางแผน พัฒนา ยกระดับความปลอดภัยในท้องถิ่น เพื่อเป็นปัจจัยสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศ มีความรู้สึกมั่นใจในด้านความปลอดภัย ในยามเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังช่วยเพิ่มพูนความรู้สึกมั่นใจในความปลอดภัย ของประชาชนในพื้นที่อีกด้วย

2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาคุณสมบัติด้านประชากรศาสตร์ และจุดประสงค์การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่ท่องเที่ยวภายในประเทศไทย

2.2 เพื่อศึกษาการรับรู้ความปลอดภัยนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อท่องเที่ยวภายในประเทศ ในประเด็นต่างๆ อาทิเช่น ความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการและสุขภาพอนามัยในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ความคิดเห็นต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และประชาชนในพื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ความรู้สึกปลอดภัยในยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาการเมืองระดับชาติหรือการเมืองระดับท้องถิ่น ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว

3 ขอบเขตของการวิจัย

3.1 การวิจัยนี้มีขอบเขตที่จะศึกษา การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อท่องเที่ยวภายในประเทศ

3.2 ข้อมูลสถิติภูมิจากการวิจัยครั้งนี้ เกิดจากการรวบรวมข้อมูลในระหว่างปี พ.ศ.2554

3.3 ข้อมูลปฐมภูมิจากการสำรวจครั้งนี้ เกิดจากการรวบรวมข้อมูลออนไลน์ โดยใช้โปรแกรมการสอบถาม และประมวลผล ออนไลน์ google.doc ในช่วงต้นปี พ.ศ.2555

4. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ประชาชนชาวไทย ที่เคยเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ประชาชนชาวไทยที่เคยท่องเที่ยวในประเทศไทย และใช้ face book หรือมี email address

5. วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็นขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

5.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ข้อมูลเอกสารที่ได้มีการศึกษาและรวบรวมไว้โดยบุคคลและหน่วยงาน ทั้งในลักษณะของงานวิจัย ข่าวสาร บทวิจารณ์ในหนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต

5.2 ส่งแบบสอบถามเพื่อสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวไทย ที่เคยท่องเที่ยวในประเทศไทย และใช้ face book หรือ ส่งแบบสอบถามทาง email โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ ของโปรแกรมการสัมภาษณ์ออนไลน์ google.doc

5.3 วิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมประมวลผลจากโปรแกรมออนไลน์ google.doc ร่วมกับการสังเคราะห์จากข้อมูลเพิ่มเติมที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกจากนักท่องเที่ยวชาวไทยอื่นๆ

6. สถานที่ทำการทดลอง / เก็บข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวออนไลน์ โดยใช้โปรแกรมการสัมภาษณ์ออนไลน์ google.doc แก่นักท่องเที่ยวชาวไทยที่ใช้ face book หรือส่งแบบสอบถามดังกล่าวทาง email

7. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ผลงานวิจัยฉบับนี้ จะสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกปลอดภัย ของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในยามที่เขาท่องเที่ยวภายในประเทศในด้านต่างๆที่เขาประสบพบเจอในระหว่างการท่องเที่ยว ภายในประเทศ และน่าจะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาองค์ประกอบที่มีผลต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งผู้วิจัยคาดหวังว่า การพัฒนาองค์ประกอบการท่องเที่ยวด้าน

ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จะช่วยลดจำนวนนักท่องเที่ยวไทย ที่นิยมเดินทางท่องเที่ยวในต่างประเทศ และหันมาท่องเที่ยวภายในประเทศ นอกจากนั้น การพัฒนาสภาพแวดล้อมด้านความปลอดภัยในท้องถิ่น ก็จะช่วยเพิ่มพูนคุณภาพชีวิตของผู้นั้นในพื้นที่ ให้มีความปลอดภัยยิ่งขึ้น

8. หน่วยงานที่สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

- 7.1 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 7.2 สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
- 7.3 กระทรวงคมนาคม
- 7.4 ตำรวจท่องเที่ยว และตำรวจทางหลวง
- 7.5 หน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยว ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และการบริหารส่วนตำบล และชุมชนต่างๆ ในอันที่จะพัฒนาสิ่งแวดล้อมด้านความปลอดภัยในท้องถิ่น
- 7.6 สถาบันการศึกษาต่างๆ ที่เปิดสอนด้านการท่องเที่ยว
- 7.7 นักเรียนนักศึกษา และผู้สนใจทั่วไป

9. แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลงานวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย

- 9.1 นำเสนอผลงานในรูปของการตีพิมพ์บทความทางวิชาการเพื่อเป็นประโยชน์ให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ที่มีความสนใจได้นำไปใช้ในโอกาสต่อไป
- 9.2 นำเสนอรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ให้กับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

10. นิยามศัพท์เฉพาะ

การรับรู้ความปลอดภัย หมายถึงความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในประเทศต่างๆ ได้แก่ ความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการและสุขภาพอนามัยในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ความคิดเห็นต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และประชาชนในพื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ความรู้สึกปลอดภัยในยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาการเมืองระดับชาติหรือการเมืองระดับท้องถิ่น ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวภายในประเทศ หมายถึงการท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ทั้ง 77 จังหวัด

11. กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทยเมื่อเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศ มีตัวแปรที่จะศึกษาดังภาพประกอบดังต่อไปนี้

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว บทความที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการท่องเที่ยว และงานวิจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย มาเป็นแนวทางในการศึกษาดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการท่องเที่ยว
- 2.3 บทความที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการท่องเที่ยว
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

Weaver (2000) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว 5 ปัจจัยด้วยกันดังนี้

- 1) ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ประเทศที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี รายได้ที่สามารถใช้จ่ายได้ (Disposable Income) สูง จะมีความสามารถในการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวมากขึ้น และได้แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ และระดับการท่องเที่ยวดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2-1 ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ และระดับการท่องเที่ยว

Phase	Economic Development	Tourism Participation	Country
1	ยุคก่อนอุตสาหกรรม สังคมชนบท ช่องว่างระหว่างชนชั้นมีมาก คนรวยมีจำนวนน้อย	ยังไม่เกิดการท่องเที่ยวในคน ส่วนมาก มีแต่คนรวยเท่านั้น ที่ เดินทางท่องเที่ยว ทั้งในประเทศ และนอกประเทศ	อินเดีย ศรีลังกา
2.	สังคมอุตสาหกรรม สังคมเมืองขยายอย่างรวดเร็ว ชนชั้น กลางเพิ่มจำนวนขึ้น	การท่องเที่ยวแพร่หลายขึ้น คน รวยเดินทางท่องเที่ยวไปประเทศ ที่ไกลขึ้น	ประเทศไทย
3.	เกือบเป็นอุตสาหกรรมเต็มตัว เกิด สังคมเมืองโดยทั่วไป ชนชั้นกลางเป็น คนกลุ่มใหญ่ที่สุด	เกิดการท่องเที่ยวทั้ง ภายในประเทศ และต่างประเทศ ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว คน ชั้นร่ำรวยเดินทางไปต่างประเทศ ไกลยิ่งขึ้น	Newly Wealthy Country เช่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน สิงคโปร์
4.	สังคมพัฒนาด้านอุตสาหกรรมทั้งหมด	การท่องเที่ยวเกิดขึ้นอย่างทั่วถึง	ญี่ปุ่น ยุโรป

	คนส่วนใหญ่มีฐานะดี	ทั้งระยะใกล้ และไกล ทั้งใน ประเทศ และต่างประเทศ	ตะวันตก อเมริกาเหนือ กลุ่มประเทศโอ เชียเนีย
--	--------------------	--	--

ที่มา : ศุภลักษณ์ อัครางกูร. พฤติกรรมนักท่องเที่ยว.2552

2) ปัจจัยทางสังคม การทำงานในสังคมเกษตรกรรม ต้องขึ้นอยู่กับดินฟ้าอากาศ ไม่มีตารางเวลาการทำงานที่แน่นอน ไม่มีการแบ่งเวลาในการทำงาน การพักผ่อน และเวลาเพื่อความสนุกสนาน แต่สังคมอุตสาหกรรม มีเวลาที่แน่นอนในการทำงาน และการพักผ่อน ชีวิตจะมีวงจรเป็นรูปแบบเดียวกัน คือจบการศึกษา หางานทำ เกษียณอายุ มีการกำหนดเวลาเข้าทำงานและเลิกงานชัดเจน การท่องเที่ยวและการพักผ่อนถือเป็นสิ่งที่ทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น มีการเพิ่มวันหยุดอีก 1 วัน ทำให้เกิดการท่องเที่ยวแบบค้างคืน ซึ่งก่อนหน้านี้ การท่องเที่ยวถูกจำกัดอยู่เพียงวันเสาร์ หรือวันอาทิตย์ และเป็นการท่องเที่ยวแบบเข้าไป-เย็นกลับ

สังคมของประเทศยุคหลังอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนแปลงการทำงานตามปกติ คือ 9.00 น.-17.00 น. เป็นแบบ Flexi time ซึ่งอาจเป็นการทำงานวันละ 12 ชั่วโมง แต่มีวันหยุด 4 วัน ต่อสัปดาห์ หรือทำงาน 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ติดต่อกัน และหยุดพักผ่อน 2 เดือน หรือการทำงานแบบ Earned Time คือมุ่งผลงานเป็นหลัก ถ้าทำงานได้ผลผลิตตามเป้าหมายก่อนเวลาที่กำหนด เวลาที่เหลือจะเป็นวันหยุดพักผ่อน นอกจากนั้น ปรัชญาชีวิตของคนยุคหลังอุตสาหกรรมได้เปลี่ยนไปเป็น Work in order to play หรือทำงานเพื่อหาเงินไปเป็นทุนในการท่องเที่ยว ปรัชญาชีวิตแบบนี้ ส่งผลให้การท่องเที่ยวเติบโตขึ้น

3) ปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ เช่นขนาดของครอบครัวที่เล็กลง ทำให้แม่บ้านใช้เวลาน้อยลงในการดูแลลูกๆ ครอบครัวที่เล็กลง ยังทำให้ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูบุตรลดลงด้วย ผู้หญิงเปลี่ยนสถานภาพจากแม่บ้านมาเป็นคนทำงานหารายได้เพิ่มในครอบครัว ทำให้รายได้ของครอบครัวสูงขึ้น สามารถใช้จ่ายฟุ่มเฟือยได้มากขึ้น สภาพแวดล้อมทางสังคมจากสังคมเกษตร เป็นสังคมเมือง ทำให้คนอยากหลีกเลี่ยงความอึดอัดในเมืองด้วยการท่องเที่ยว อายุที่ยืนยาวขึ้น เนื่องจากความก้าวหน้าทางการแพทย์ และการดูแลสุขภาพที่ถูกต้องทำให้ผู้สูงอายุ สามารถเดินทางท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนหย่อนใจได้มากขึ้น

4) ปัจจัยทางด้านเทคโนโลยี การพัฒนาเทคโนโลยีการขนส่ง เช่นการมีเครื่องบินขนาดใหญ่ เพื่อการเดินทางระหว่างประเทศของคนจำนวนมาก การพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านช่องทางการจัดจำหน่าย เช่นการจองตั๋วเครื่องบิน การจองที่พักทางอินเทอร์เน็ต การหาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวทางอินเทอร์เน็ต สิ่งเหล่านี้ ทำให้ประชากรนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น

5) ปัจจัยด้านการเมือง การเดินทางระหว่างประเทศในปัจจุบัน มีการควบคุมจากรัฐบาลของแต่ละประเทศ ประเทศที่มีการพัฒนาในระยะที่ 4 ประชาชนจะมีอิสระในการเดินทางมาก เว้นแต่บางพื้นที่ที่มีการควบคุมทางการทหาร หรือมีข้อตกลงระหว่างประเทศ ปัจจุบันประเทศกลุ่มเดียวกัน ได้มีความพยายามที่จะให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางได้ในกลุ่มประเทศเหล่านั้น โดยไม่ต้องขอวีซ่าเข้าประเทศอื่นๆอีก เช่นกลุ่มประชาคมยุโรป นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางในกลุ่มประเทศเหล่านี้ได้โดยขอ Schengen Visa เพียงครั้งเดียว นักท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศ ASEAN สามารถเดินทางไปมาระหว่างกัน โดยไม่ต้องขอ Visa เป็นต้น

Horner & Swarbrooke (1999) ได้จำลอง Model ที่กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว ว่ามีทั้งปัจจัย ภายนอก และปัจจัยภายในของนักท่องเที่ยว ดังนี้

ตารางที่ 2-2 ปัจจัยกำหนดการตัดสินใจท่องเที่ยว

<u>Internal to the tourist</u>	<u>External to the tourist</u>
Personal motivators	Availability of suitable products
Personality	Advice of travel agents
Disposable income	Information obtained from destination and travel media
Health	Words-of-mouth recommendation of friend and family
Family commitment	Political restrictions on travel e.g. visa requirements war and cases of civil strife
Work commitment	
Past experiences	Health problems and vaccination requirements in destination
Hobbies and interest	
Existing knowledge of potential holiday	Special promotion and offers from tourism organizations
Life style	
Attitude, opinions and perceptions	The climate/destination of regions

ที่มา : ดัดแปลงจาก Horner & Swarbrooke pp..74

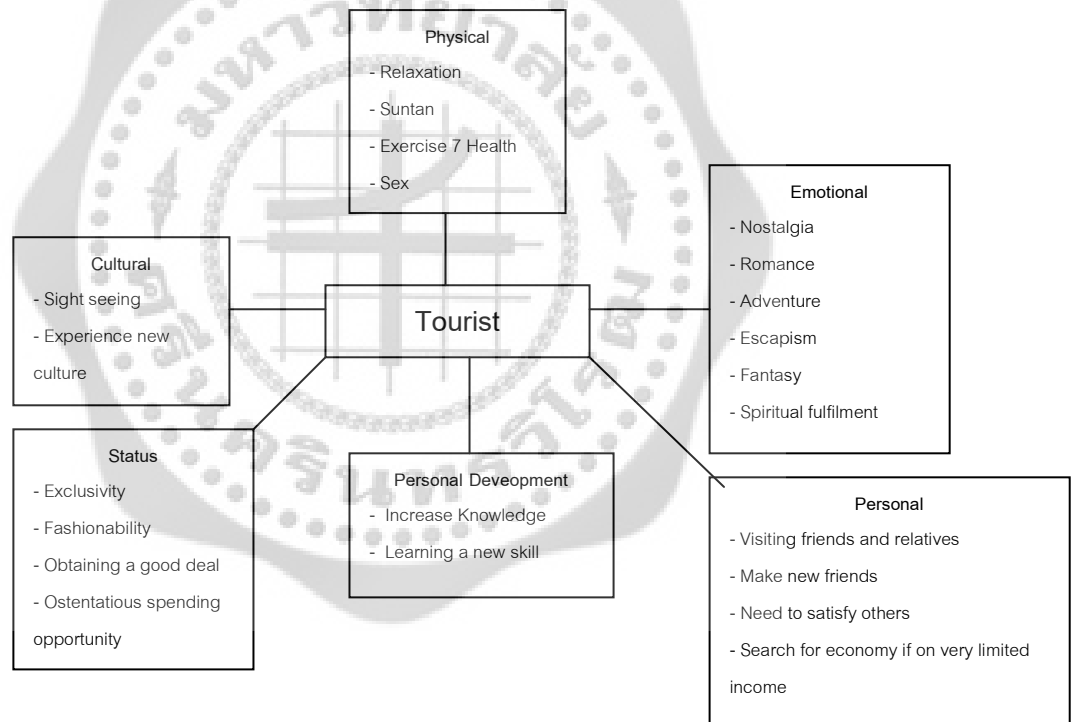
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการท่องเที่ยว

Swarbrooke and Horner (1999) ได้แบ่งแรงจูงใจในการท่องเที่ยวออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1. แรงจูงใจที่เกิดจากปัจจัยส่วนตัว เช่นต้องการไปเยี่ยมเพื่อน เยี่ยมญาติ ต้องการหาเพื่อนใหม่ ต้องการหาคู่ ต้องการเอาใจเพื่อนหรือคู่ครอง

2. แรงจูงใจที่เกิดจากอารมณ์ความรู้สึก เช่นต้องการที่จะมีความรู้สึกโรแมนติก รู้สึกตื่นเต้น ทำหาย สนุกสนาน ซาบซึ้ง ปลอดภัย รำลึกถึงความหลัง
3. แรงจูงใจที่เกิดจากวัฒนธรรม เช่นความต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมที่แตกต่าง
4. แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการพัฒนาตนเอง เช่นต้องการหาความรู้ เพิ่มพูนความสามารถและทักษะ
5. แรงจูงใจที่เกิดจากสถานภาพ ต้องการความเด่นในหมู่เพื่อน ถ้าไม่ไปท่องเที่ยวที่ไหน รู้สึกว่าเชย
6. แรงจูงใจที่เกิดจากปัจจัยทางกายภาพ เช่นต้องการพักผ่อน ต้องการอาบแดดให้ผิวเป็นสีแทน ต้องการไปอาบน้ำแร่ การไปพบแพทย์ การแปลงเพศ การทำฟัน ความต้องการหนีจากอากาศหนาวจัด เป็นต้น

รูปที่ 2-1 : A typology of motivators in tourism

ที่มา : Swarbrooke & Horner. pp.54

2.3 บทความที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในการท่องเที่ยว

2.3.1 ดร.อานนท์ สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวไทย กับภัยธรรมชาติในการสัมมนาหัวข้อ 2012 ภัยพิบัติกับการท่องเที่ยว หรือ 2012 Tourism VS Disaster ซึ่งปรากฏในวารสารออนไลน์ eTAT Tourism Journal ณ.วันที่ 30 July 2011 (<http://www.etatjournal.com>) ดังนี้

ภัยพิบัติเป็น เรื่องที่เกิดขึ้นในหลายที่ จึงไม่น่าแปลกใจที่คนที่อยู่ในธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องกังวล กรณีภัยพิบัติที่สร้างผลกระทบกับการท่องเที่ยว ทั้งสถานที่ท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว อันดับแรก คือ เหตุการณ์สึนามิในปี 2547 ความเสียหายเกิดขึ้นมาก นักท่องเที่ยวเสียชีวิตจำนวนมาก และทำให้เกิดการเปลี่ยนมุมมองเรื่องการท่องเที่ยว

หากวิเคราะห์เรื่องสึนามิในครั้งนั้น จะพบว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยที่เราไม่มีความรู้อะไรเลย ไม่มีการเตรียมการใด ๆ ในพื้นที่ และเมื่อเปรียบเทียบกับเหตุการณ์สึนามิที่เกิดขึ้นในญี่ปุ่นเร็ว ๆ นี้ ที่ตำแหน่งของการเกิดคลื่น ใกล้ฝั่งกว่ามากทำให้มีระยะเวลาในการเตือนภัยไม่ถึงสิบนาที ในขณะที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีระยะเวลาการเตือนภัยถึงสองชั่วโมง ถ้าเรามีระบบเตือนภัยที่ดี ผมคิดว่าสึนามิครั้งนั้นอาจไม่มีผู้เสียชีวิตแม้แต่คนเดียว แม้ว่าจะมีอาคารเสียหาย แต่เรามีเวลามากพอที่จะจัดการเรื่องการอพยพคนออกจากพื้นที่

จากตัวอย่างดังกล่าวจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเราไม่ควรโทษธรรมชาติเพียงอย่างเดียว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหากมีการจัดการที่ดี มีการป้องกันที่ดี มีการให้ความรู้ก็สามารถจัดการได้ กรณีน้ำตกสายรุ้งที่จังหวัดตรังที่มีน้ำทะลักออกอย่างรวดเร็วในบริเวณ น้ำตก และมีนักท่องเที่ยวอยู่จำนวนมาก ซึ่งน้ำป่าลักษณะนี้ คนในพื้นที่และเจ้าหน้าที่ก็ทราบ แต่ไม่มีระบบเตือนภัย ที่ดี

เมื่อปีที่แล้วเราเกิดพายุฝนตกหนักในภาคใต้ แต่ไม่เกิดความเสียหาย เนื่องจากเริ่มมีการบริหารจัดการที่ดีขึ้น

ย้อนกลับไปช่วงปี 2540 เกิดปัญหาน้ำท่วมที่ปาย ซึ่งในขณะนั้นเริ่มเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม จากการวิเคราะห์ของหลายฝ่ายพบว่า ปริมาณน้ำที่ปายในปีนั้นไม่ได้เพิ่มกว่าปกติ แต่มีการไปปลูกสร้างอาคารเพื่อรองรับการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ขวางทางน้ำ ทำให้น้ำยังอยู่เป็นเวลานาน ทั้งนี้พื้นที่ดังกล่าวจะไม่มีมีการก่อสร้างอาคารของชาวบ้าน แต่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวอาจไม่ทราบ หรือคิดว่าไม่เป็นไร เหตุการณ์จึงไม่เกิดในช่วง 1-2 ปี จึงให้เห็นว่า การไม่ใส่ใจกับพื้นที่จะส่งผลให้ภัยพิบัติขยายขนาดอย่างที่ไม่ควรเป็น

เหตุการณ์เรือโดยสารล่มที่เกาะสีชังประมาณปี 2530 เนื่องจากเป็นเรือที่สร้างอย่างไม่ถูกหลักการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่สามารถเปิดหน้าต่างได้ เพราะต้องการเอาใจนักท่องเที่ยวที่กลัวเปียก จึงออกแบบให้หน้าต่างปิดสนิท จึงทำให้นักท่องเที่ยวเสียชีวิตมากเมื่อเรือล่ม เหตุการณ์แบบนี้เป็นภัยพิบัติหรือไม่ ธรรมชาติมีส่วนเพียงระดับหนึ่ง หากเราไม่มีความรู้ หรือไม่ใส่ใจจะทำให้เกิดความเสียหายรุนแรงโดยไม่จำเป็น

ธรรมชาติมีผลต่อผู้ประกอบการ ผู้ให้บริการ และนักท่องเที่ยว คนเหล่านี้ต้องมีความรู้ ผมเชื่อว่า ผู้ประกอบการเองต้องการเอาใจนักท่องเที่ยว

นอกจากนี้ การโฆษณาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวมักมองแต่ด้านบวก และนักท่องเที่ยวมักคาดหวังให้ทุกอย่างดีไปหมด แต่แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาตินั้นมักมีความอันตราย ในแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งจะเห็นว่าไม่มีชาวบ้านอาศัยอยู่ เนื่องจากรู้ถึงความอันตราย แต่ว่าการท่องเที่ยวที่มองอีกมุมหนึ่ง คือ นักท่องเที่ยวไม่ได้อยู่ตลอดเวลา และถือว่ามีศักยภาพในการรับมือได้ ยิ่งไปเจอกับนักท่องเที่ยวที่ไม่พยายามเข้าใจบริบทในพื้นที่ ไม่ยอมรับกฎระเบียบ ขอบฟ้าฝัน ประกอบกับการที่ผู้ประกอบการเกรงใจซึ่งทำให้เกิดความเสี่ยง

การท่องเที่ยวของประเทศไทยราคาถูกเนื่องจากต้นทุนหลายอย่างไม่ถูกผนวกไว้ในราคาต้นทุนการจัดการภัยพิบัติที่เกิดขึ้นไม่ได้แบกรับโดยนักท่องเที่ยวโดยตรง หากแต่มีผู้อื่นแบกรับต้นทุนนี้ไว้ด้วย ทั้งที่ความจริงแล้วต้นทุนด้านการท่องเที่ยวสูงกว่าราคาที่ขาย

เรื่องของภัยพิบัติ บางพื้นที่ที่มีความเสี่ยงมาก ผมคิดว่าต้องมีมาตรการที่บวกค่าใช้จ่ายในการจัดการภัยพิบัติเข้าไว้ด้วย หากนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปในพื้นที่ไม่เสี่ยงกับพื้นที่เสี่ยงแล้วเสียค่าใช้จ่ายเท่ากัน จะทำให้นักท่องเที่ยวไม่ตระหนัก โดยถ้าเดินทางในพื้นที่เสี่ยงก็ต้องแพง ในกรณีที่ต้องใช้เฮลิคอปเตอร์เข้าไป ช่วยชีวิตหรือกู้ภัย

บางครั้งการท่องเที่ยวไปเพิ่มความเสี่ยงและความเปราะบางให้กับคนในพื้นที่ เช่น เมื่อมีการพัฒนาการท่องเที่ยว จะรุกล้ำคนที่เคยอยู่ในพื้นที่นั้น ให้ต้องย้ายไปอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงมากขึ้น โดยต้องยอมรับว่าชาวบ้านจะเป็นรองนักลงทุนอยู่เสมอ

การแข่งขันแย่งทรัพยากร เช่น น้ำ โรงแรมมักตกเป็นเป้าในเรื่องของความเป็นแหล่งก่อให้เกิดน้ำเสีย ตลอดจนการใช้ทรัพยากรน้ำจำนวนมาก ซึ่งผู้ประกอบการท่องเที่ยวควรต้องเตรียมตัวในการทำ ความเข้าใจกับประชาชนใน พื้นที่เนื่องจากเรื่องภัยพิบัติเป็นเรื่องที่เป็นประเด็นได้ง่ายมาก

เรื่องอื่น ๆ เป็นเรื่องในต่างประเทศ คือ มีนักท่องเที่ยวที่ชอบผจญภัยมาก ๆ ซึ่งการท่องเที่ยวประเภทนี้ต้องมีราคาแพง และไม่สามารถทำเป็นจำนวนมาก (Mass) ได้ นอกจากนี้ การโปรโมทการท่องเที่ยวต้องเอาความจริงมาเสนอเท่านั้น

2.3.2 คลินิกนักท่องเที่ยว โรงพยาบาลเวชศาสตร์เขตร้อน

(<http://www.thaitravelclinic.com/>) มีบทความเกี่ยวกับ ภัยอันตรายจากการเดินทางท่องเที่ยว ดังนี้ เมื่อเราเดินทางท่องเที่ยว เรามักจะคาดหวังว่าจะพบเจอในสิ่งที่ดีๆ ได้พักผ่อนหย่อนใจ ได้สัมผัสกับสิ่งใหม่ๆ ในชีวิต ซึ่งจะเป็นประสบการณ์ที่น่าประทับใจไปนาน อย่างไรก็ตามการเดินทางท่องเที่ยวแต่ละครั้งย่อมมีความเสี่ยงที่จะเกิดภัยอันตรายขึ้นได้ โดยเฉพาะต่อสุขภาพร่างกายของเราจึงควรตระหนักไว้เสมอ ต่อไปนี้เป็นความเสี่ยงที่พบได้ในการเดินทางท่องเที่ยว

1. อุบัติเหตุ แทบจะ เรียกได้ว่าเป็นความเสี่ยงหรือภัยอันตรายที่สำคัญที่สุด และพบได้บ่อยที่สุดในนักท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุจากการจราจร หรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นระหว่างการท่องเที่ยว ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ เวลาหน้าเทศกาลแต่ละที จะมีการเดินทางกันอย่างมากมาย ซึ่งต้องระวังอุบัติเหตุกันด้วย โดยเฉพาะการเมาเหล้าแล้วขับรถ ทำให้เกิดอุบัติเหตุง่ายมาก และเป็นสาเหตุการตายอันดับต้นๆเลยในหน้าเทศกาลต่างๆ นอกจากนี้เวลาเราไปเที่ยวหรือทำกิจกรรมอะไร ควรระมัดระวังอุบัติเหตุไว้เสมอ เช่นการ ไปปีนเขา ล่องแก่ง เทียวทะเล ดำน้ำ ฯลฯ ต้องปฏิบัติตามคำแนะนำอย่างเคร่งครัด และอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องไม้ต่างๆต้องอยู่ในสภาพดี และไม่ควรทำกิจกรรมที่เสี่ยงอันตรายเกินไป ความสนุกสนานเพียงชั่วคราอาจนำมาซึ่งการสูญเสียอย่างใหญ่หลวง

นอกจากนี้การเดินทางไปในต่างแดน ความไม่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อม ตลอดจนสภาพอากาศอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุง่ายขึ้น เช่นเวลาเราไปเที่ยวในประเทศที่มีการขับรถชิดทางขวา เราต้องระมัดระวังเป็นพิเศษในการข้ามถนน เพราะความไม่คุ้นเคยจะก่อให้เกิดอันตรายได้ และถ้าเราเช่ารถ ขับควรเพิ่มความระมัดระวัง นอกจากจะต้องขับให้ถูกเลนแล้ว ต้องเข้าใจในสัญญาณจราจรต่างๆ ให้ดี เพราะบางอย่างอาจจะไม่คุ้นเคย เช่น ต้องหยุดให้คนข้ามถนนก่อนเสมอที่ทางม้าลาย หรือป้าย Stop เราต้องหยุดนิ่งจริงๆ ไม่ใช่แค่ชะลอ ข้อมูลต่างๆเหล่านี้เราควรศึกษาก่อนเดินทางให้ดี จะช่วยลดอุบัติเหตุได้

2. อันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ประเด็นนี้ก็เป็นประเด็นสำคัญที่อาจไม่ได้พูดกันบ่อยนัก แต่ก็พบได้ไม่น้อย เพราะพวกเรานักท่องเที่ยวเป็นคนต่างถิ่น ย่อมเป็นเป้าสายตาได้ง่าย และอาจมีผู้ไม่หวังดีเข้ามาข้องแวะได้ เราไม่ควรประมาท ต้องระวังการหลอกลวง การโจรกรรม ตลอดจนการทำร้ายร่างกาย ฯลฯ ควรระมัดระวังไว้เสมอ แต่ก็ไม่ควรถึงกับระแวงทุกคนที่เข้ามาพูดคุยด้วย อาจจะทำให้การท่องเที่ยวหมดสนุกไปได้

3. โรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ก่อนการเดินทางควรต้องแน่ใจว่าสุขภาพร่างกายเราพร้อม ผู้มีโรคประจำตัวควรปรึกษาแพทย์ก่อนเสมอ และนำยาประจำตัวติดไปด้วย และต้องคิดแผนฉุกเฉินไว้เสมอ เพราะบางครั้งโรคอาจจะกำเริบระหว่างการเดินทางได้ เช่น ถ้าเป็นโรคหอบหืด ควรเตรียมยาพ่นขยายหลอดลมไปให้พอ อาจต้องมีจดหมายประวัติของโรคโดยให้คุณหมอเขียนให้ และอาจจำเป็นต้องดูหรือหาข้อมูลเรื่องสถานพยาบาลในที่นั้นๆ ไว้ก่อนเผื่อใน เวลาฉุกเฉิน นอกจากนี้เราต้องศึกษาว่าในประเทศหรือในพื้นที่ที่เราจะไป มีโรคระบาดอะไรอยู่บ้างหรือไม่ เพราะในบางกรณีอาจจำเป็นต้องฉีดวัคซีนป้องกันโรค หรือเตรียมการป้องกันอย่างอื่น จะทำให้เราเที่ยวได้อย่างสนุกและสบายใจขึ้น

4. อันตรายจากสิ่งแวดล้อม/สภาพอากาศ/สัตว์ต่างๆ เรื่อง นี้ก็เป็นประเด็นสำคัญ เช่นเวลาเราจะไปเที่ยวในประเทศเมืองหนาวหรือเมืองร้อน ต้องเตรียมเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม และอุปกรณ์ที่จำเป็น

ให้เหมาะสม เช่นถ้าจะไปเที่ยวภูเขาหิมะ นอกจากเสื้อผ้าจะต้องพอลแล้ว อย่าลืมเรื่องรองเท้า แวนกันแดด และครีมกันแดดด้วย เพราะอุปกรณ์เหล่านี้จะช่วยป้องกันอันตรายได้ ตรงกันข้ามถ้าเราไปในเมืองร้อน หรือไปเที่ยวในทะเลทราย ต้องดื่มน้ำให้พอ อย่าลืมครีมกันแดด และอย่าให้ร่างกายถูกแสงแดดมากเกินไป อาจเกิดอันตราย เช่นลมแดดได้ นอกจากนี้อันตรายจากสัตว์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์มีพิษ เช่น งู ตะขาบ แมงป่อง แมงกะพรุน ฯลฯ หรือสัตว์ไม่มีพิษ เช่น หมี ช้าง สิงโตก็สำคัญ โดยเฉพาะถ้าไปเที่ยวในบางพื้นที่หรือบางประเทศ ควรหาข้อมูลให้ ดีก่อนการเดินทาง และปฏิบัติตามคำแนะนำ เพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย

5. ภาวะเครียดและสุขภาพจิตไม่ดี อาจ เกิดขึ้นได้ระหว่างการเดินทาง ควรทำให้สบาย เปิดใจให้กว้าง อย่าคาดหวังอะไรสูงเกินไป และต้องเตรียมทำใจเผื่อไว้ด้วย เพราะเวลาเราไปเที่ยวหรือเดินทางในที่ที่ไม่คุ้นเคย ย่อมเกิดปัญหาอุปสรรคได้เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการพลาดเที่ยวรถ หลงทาง หาห้องน้ำไม่เจอ ทะเลาะกับเพื่อนร่วมทาง โรงแรมไม่สะอาด แอร์ไม่เย็น ถูกหลอกให้ซื้อของแพง ฯลฯ ปัญหาหรืออุปสรรคเหล่านี้ เชื่อว่าหลายๆคนคงมีประสบการณ์ สิ่งที่ดีที่สุดคือควรทำใจไว้ล่วงหน้า เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามันเกิดขึ้นแล้ว เราก็แก้ไขกันไป อย่าเก็บมาคิดจะทำให้การเดินทางท่องเที่ยวมีแต่ความเครียด และหมดสนุกไป

จริงๆยังมีความเสี่ยงอื่นๆที่อาจเกิดระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวอีก แต่คงไม่ได้นำมากล่าวทุกอย่างในที่นี้ ที่สำคัญคือเราต้องรู้เขา รู้เรา ก่อนการเดินทางเสมอ และควรจะต้องตระหนักและระวังถึงความเสี่ยงต่างๆไว้บ้าง แต่ก็ไม่ควรจะกังวลมากเกินไปจนเครียดทำให้กลัวไปหมดทุกอย่าง

2.3.3 เสรี วังสัโพิตร ได้เขียนบทความเกี่ยวกับ มิติใหม่การท่องเที่ยวให้รอดพ้นจากสาธารณภัย (<http://www2.rsu.ac.th/hospita/?p=235>) ไว้ดังนี้

ภัยพิบัติหรือความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับแหล่งท่องเที่ยวหรือกับตัวนักท่องเที่ยวเอง เป็นเหตุการณ์ ที่อุบัติขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ระดับความเสียหายหรือความสูญเสียมีแตกต่างกันตามมาตรฐานการป้องกันอุบัติภัยของแต่ละพื้นที่ ที่ผ่านการเรียนรู้หรือมีประสบการณ์จากวินาศภัยต่าง ๆ มา ก่อน และได้เตรียมกระบวนการการป้องกันไว้อย่างสมบูรณ์แบบหรือไม่ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนก็เกิดขึ้นได้อยู่เสมอ และนับวันจะยิ่งทวี ความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น อุบัติภัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น บางครั้งก็เกิดจากภัยธรรมชาติที่สามารถคาดการณ์ได้ หรือไม่สามารคาดการณ์ได้ หรือไม่สามารควณระยะเวลาการเกิด ได้อย่างแม่นยำ เช่น กรณีของอุทกภัย หรือน้ำป่า พายุรุนแรงต่าง ๆ ทั้งที่เป็นได้ฝุ่น (จากทะเลจีน) ไซโคลน (บริเวณอ่าวเบงกอล) ทอร์เนโด (พายุในทวีปอเมริกา) หรือเฮอริเคน (พายุที่มาจากมหาสมุทรแถบบริเวณทวีปอเมริกา) โคลนถล่ม หรือไฟป่า ที่พอคาดการณ์ได้และพอมีเวลาที่จะหาทาง ป้องกันความสูญเสียได้ระดับหนึ่ง กับกรณีของ

แผ่นดินไหว หรือโรคระบาดชนิดต่าง ๆ ซึ่งคาดการณ์ไม่ได้ หรือในกรณีของคลื่นสึนามิที่ประเทศไทยไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน และไม่ได้เตรียมมาตรการป้องกันภัยไว้ จึงทำให้เกิดความสูญเสียอย่างไม่เคยมีมาก่อน ในส่วนที่เกี่ยวกับภัยอันตรายต่าง ๆ ที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ เช่น การก่อการร้าย เครื่องบินตก ตึกถล่ม เรือล่ม การ hijack การจับคนไปเรียกค่าไถ่ การฆาตกรรม การจราจล อุบัติภัยทางถนน การจลาจลทางการเมือง สงครามกลางเมือง หรือสงครามอันเกิดจากผลประโยชน์ขัดแย้งทางการเมือง ก็ล้วนแล้วแต่ทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อทรัพย์สินและชีวิตของผู้คนพลเมือง ซึ่งรวมทั้งนักท่องเที่ยวที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย

ตัวอย่างภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในภูมิภาคต่าง ๆ ในโลก และทำให้นักท่องเที่ยวต้องพลอยสูญเสียชีวิตหรือทรัพย์สินสูญหายไปด้วย ทั้งที่เกิดจากภัยธรรมชาติ และเกิดจากการกระทำ หรือความผิดพลาดของมนุษย์ อาทิ กรณีธรณีพิบัติภัยอันเกิดจากธรรมชาติ เช่น คลื่นยักษ์สึนามิ ที่เกิดขึ้นในทะเลอันดามัน เมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2547 ทำให้มีประชาชนและนักท่องเที่ยวเสียชีวิตไป 157,573 คน หายไป 27,252 คน ต้องย้ายถิ่นฐานที่อยู่ไม่น้อยกว่า 1,818,404 คน ความรุนแรงของคลื่นกระทบไปถึง 12 ประเทศ อาทิ Kenya, Sychelle, Somalia, Tanzania, India, Sri Lanka, Indonesia และประเทศไทย โดยเฉพาะประชากรอินโดนีเซียสูญเสียชีวิตไปถึง 110,225 คน ศรีลังกา 30,920 คน อินเดีย 10,744 คน และไทย 5,303 คน หรืออาจจะมากกว่านี้ และนักท่องเที่ยวประมาณ 23 สัญชาติตายหรือสูญหายจากอุบัติเหตุครั้งนี้

กรณีพิบัติภัยอันเกิดจากฝีมือมนุษย์ เช่น การวางระเบิดใน Night Club แห่งหนึ่ง บริเวณ Kuta Beach ในเมืองบาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อ 12 ตุลาคม 2545 เวลาประมาณ 23.00 น. ทำให้มีผู้เสียชีวิตทั้งที่เป็นชาวอินโดนีเซีย และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ รวมถึง 202 คน ในจำนวนนี้เป็นนักท่องเที่ยวชาวออสเตรเลีย ถึง 88 คน หรือในกรณีเครื่องบินโบอิง 747-400 ของ Singapore Airlines เที่ยวบิน SQ 006 เกิดอุบัติเหตุที่สนามบินเชียงใหม่ในไทย เมื่อ 31 ตุลาคม 2543 เวลา 23.00 น. ระหว่างบินขึ้นจากท่าอากาศยาน เพื่อจะเดินทางไปนครลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา แต่เกิดความผิดพลาดของกัปตันที่นำเครื่องไปวิ่งในทางวิ่งที่กำลังปิดซ่อมแซม ทำให้เครื่องบินประสบอุบัติเหตุหักเป็น 3 ท่อน ผู้โดยสารจำนวน 179 คน รวมทั้งลูกเรือ เสียชีวิตไป 83 คน รวมทั้งนักท่องเที่ยวจำนวนมากด้วย

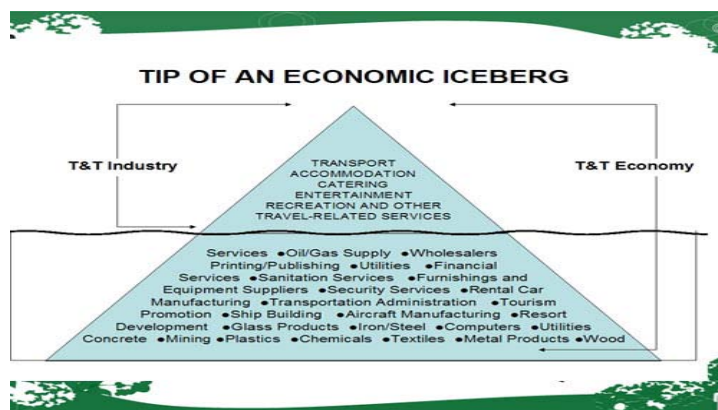
ภัยพิบัติหรือภัยอันตรายต่างๆ ที่อุบัติขึ้นในโลกนี้ มนุษย์ได้มีโอกาสเรียนรู้และได้หาวิธีวางแผนป้องกันไว้ในลักษณะต่าง ๆ กัน ดังเช่นที่สำนักงานส่งเสริมการป้องกันสาธารณภัย กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย ได้จัดทำคู่มือผู้บริหารท้องถิ่น ในการบริหารจัดการสาธารณภัย คู่มือเครือข่ายอาสาสมัครเตือนภัย “มิสเตอร์เตือนภัย” และคู่มือแนวทางการดำเนินงานสู่การเป็นชุมชนเข้มแข็ง เตรียมพร้อมป้องกันภัย ตามหลักการจัดการความเสี่ยงจากภัย

พิบัติโดยอาศัยชุมชนเป็นฐาน (Community Based Disaster Risk Management : CBDRM) ไว้แล้วเป็น
 อย่างดี หรือในระดับนานาชาติ ทาง Asia – Pacific Economic Cooperation – APEC ก็ได้จัดทำรายงาน
 Tourism Risk Management for the Asia Pacific Region : An Authoritative Guide for Managing
 Crises and Disasters โดยคณะทำงานของ APEC International Centre for Sustainable Tourism
 (AICST) ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เกิดจากความร่วมมือของ Tourism Research Centre ที่ Tourism Working
 Group และ Tourism Ministers of APEC เป็นผู้จัดตั้งขึ้นทั้งนี้ การดำเนินการในเรื่องนี้ เกิดจาก
 เหตุการณ์วาระระเบิดที่บาห์ลี เมื่อเดือนตุลาคม 2545 ทำให้เห็นความจำเป็นที่สมควรจัดทำคู่มือบริหาร
 วิกฤติเล่มนี้ขึ้น เนื่องจากได้ตระหนักว่า ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกระทบต่อระบบเศรษฐกิจค่อนข้าง
 กว้างขวาง ประชากรว่างงานจำนวนมากอันเนื่องมาจากการท่องเที่ยวหยุดชะงัก ด้วยเหตุนี้ องค์การ
 ท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization – WTO) สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวเอเชียแปซิฟิก
 (Pacific Asia Travel Association – PATA) จึงได้ร่วมกับ AICST พัฒนารายงานหรือคู่มือเล่มนี้ขึ้นมา
 เพื่อให้รัฐบาลของประเทศสมาชิกได้ใช้ประโยชน์ หรือริเริ่มให้เกิดความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและ
 กันในอนาคต ในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุขนาดใหญ่ รายงานหรือคู่มือเล่มนี้ ได้จัดพิมพ์เสร็จเรียบร้อยแล้ว และ
 ได้ส่งให้ประเทศสมาชิกก่อนหน้าการเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ เมื่อเดือนธันวาคม 2547

สาขารณภัยที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจการท่องเที่ยว

สาขารณภัยจะมีผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยวมากน้อยขนาดไหน ขึ้นอยู่ที่การบริหาร
 จัดการที่เหมาะสมและเป็นระบบ หากขาดมาตรการการจัดการที่ดี เช่น ไม่ได้เตรียมความพร้อมในการ
 รับมือ หรือไม่ได้เตรียมการแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้น หรือเมื่อเกิดปัญหาขึ้นแล้ว แต่ไม่มีทรัพยากร
 บุคคล อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือกำลังงบประมาณเข้ามาสนับสนุน ผลกระทบย่อมเกิดเป็นวง
 กว้าง ดังอธิบายได้ตามภาพ

รูปที่ 2-2 : Tip of an Economic Iceberg

ภาพในระดับมหภาคของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เปรียบเหมือนภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในมหาสมุทร ส่วนบนที่ลอยอยู่เหนือผิวน้ำจะมีขนาดเล็กกว่าส่วนที่ลอยอยู่ใต้ผิวน้ำ บุคคลทั่วไปจะมีความเข้าใจว่าส่วนที่อยู่เหนือน้ำ คือภาคของธุรกิจการท่องเที่ยวที่เห็นได้ หรือสัมผัสได้โดยตรง เช่น เรื่องการขนส่งโดยพาหนะประเภทต่าง ๆ ที่พักทุกรูปแบบ อาหารการกินและการจัดเลี้ยง การบันเทิง การพักผ่อนหย่อนใจ และการนันทนาการ รวมทั้งสาขาบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในส่วนบนที่เป็นยอดของภูเขาน้ำแข็งดังกล่าวนี้ เรียกว่าเป็น “Travel & Tourism Industry” เป็นเพียงส่วนเดียวของภาคเศรษฐกิจการท่องเที่ยวทั้งหมด ดังนั้น ถ้าจะมองภาพของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในระบบเศรษฐกิจโดยรวมที่เรียกว่า “Travel & Tourism Economy” ก็จะเห็นได้ว่า ยังมีส่วนล่างของภูเขาน้ำแข็งที่ลอยอยู่ใต้ผิวน้ำอีกมหาศาล และมีขนาดใหญ่กว่าส่วนบนอย่างมาก นั่นก็คือ บรรดาโครงสร้างพื้นฐานและโครงสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนบริการทั้งหมดที่ช่วยสนับสนุนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการต่อเรือเดินสมุทร การสร้างเครื่องบินโดยสาร วัสดุอุปกรณ์ประเภทต่าง ๆ บริษัทเช่ารถ บริการด้านการเงิน การส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นต้น และเมื่อไรก็ตามถ้ามีสาธารณภัยใด ๆ เกิดขึ้น ก็ย่อมจะส่งผลกระทบไปยังส่วนบน (Travel & Tourism Industry) และส่งผลกระทบไปยังส่วนล่าง (Travel & Tourism Economy) พร้อม ๆ กันเหมือนระลอกคลื่นที่อยู่บนผิวน้ำ ซึ่งเข้ามาปะทะทั้งส่วนบนและส่วนล่างของภูเขาน้ำแข็ง อย่างเช่น กรณีการก่อการร้ายที่ World Trade Center ที่มหานครนิวยอร์ก ในสหรัฐอเมริกา เมื่อ 11 กันยายน 2544 ที่ผู้ก่อการร้ายใช้เครื่องบินสองลำพุ่งชนอาคาร World Trade Center มีผลทำให้การจราจรทางอากาศในสหรัฐอเมริกา ทั้งหมดต้องหยุดชะงักลง และส่งผลทำให้นักเดินทางหรือนักท่องเที่ยว มีความหวาดกลัวและไม่กล้าเดินทางทางเครื่องบิน ทำให้ธุรกิจการบินและธุรกิจการท่องเที่ยวทั่วโลกอยู่ในสถานะชบเซาไปหลาย เดือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา

กรณีของโรค SARS หรือโรคทางเดินหายใจเฉียบพลันที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2545 จากมณฑลกวางตุ้ง ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิต 916 คน และมีอาการป่วยประมาณ 8100 คน โรคชนิดนี้แพร่ระบาดได้จากทางเดินหายใจ จึงเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อการเดินทางเป็นกลุ่มก้อน โดยเฉพาะการเดินทางโดยทางเครื่องบิน ซึ่งผู้โดยสารต้องอยู่ในสถานที่จำกัดร่วมกันหลายชั่วโมง จึงมีโอกาสติดโรคนี้ได้ง่าย การระบาดอย่างรวดเร็วของโรคนี้ ทำให้เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อธุรกิจการบินและธุรกิจการท่องเที่ยว สายการบินหลายสายแทบจะล้มละลาย การท่องเที่ยวของหลายประเทศหยุดชะงักโดยสิ้นเชิง ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในหลายประเทศรวมทั้ง ประเทศไทยตกอยู่ในภาวะวิกฤติเนื่องจากไม่มีผู้มาท่องเที่ยว โรงแรมและสาขาการผลิตและบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้รับผลกระทบกระเทือนอย่างมาก จนรัฐบาลต้องยื่นมือเข้าช่วยเหลือ อาทิ กรณีของประเทศมาเลเซีย ถึงแม้จะมีกรณีผู้ติดเชื้อโรค SARS อยู่เพียง 5 ราย แต่นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปมาเลเซียติดลบ ร้อยละ 30 อัตราการเข้าพักในโรงแรมลดลงร้อยละ 30-50 การจองตั๋วโดยสารเครื่องบินลดลงร้อยละ 40

ผลกระทบที่เกี่ยวข้องเนื่องเป็นลูกโซ่ทำให้รัฐบาลต้องใช้งบประมาณเข้ามาช่วย เหลือ ประมาณ 7.3 พันล้านบาท

ตัวอย่างการกระทำของมนุษย์ที่มีผลกระทบต่อ เศรษฐกิจการท่องเที่ยวในวงกว้าง ที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ก็คือ การปิดท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เริ่มตั้งแต่วันที่ 25 พฤศจิกายน – 30 พฤศจิกายน 2551 ทำให้นักท่องเที่ยวจำนวนนับแสนรายต้องติดค้างอยู่ที่ท่าอากาศยาน สร้างความเดือดร้อนและความเสื่อมเสียชื่อเสียงให้แก่ประเทศไทยเป็นอย่างมาก และทำให้ประเทศไทยขาดความน่าเชื่อถือไประดับหนึ่ง ผลกระทบจากการปิดท่าอากาศยาน ทำให้นักท่องเที่ยวหวาดระแวง ผวนกับปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจที่เข้ามาซ้ำเติม ตามด้วยไข้หวัดใหญ่พันธุ์ใหม่ H1N1 2009 ทำให้ธุรกิจการเดินทางและการท่องเที่ยวมาสู่ประเทศไทยประสบปัญหาชะงักงัน และมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ดังที่เห็นได้ในปัจจุบัน

มิติด้านจิตวิทยาในการเดินทาง

มีคำถามว่า “ทำไมแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงเติบโตขึ้นมาได้และทำไมแหล่งท่องเที่ยวหลายต่อหลายแห่งกลับตกอยู่ในสภาพ เสื่อมโทรม หรือนักท่องเที่ยวเสื่อมความนิยมไปในที่สุด”

โดยทฤษฎีของ Professor Stanley C. Plog ว่าด้วยจิตวิทยาของจุดหมายปลายทางทางการท่องเที่ยว (Psychographic of Tourists Destinations) ให้คำตอบได้เป็นอย่างดีคือคำถามดังกล่าว ทั้งนี้ โดยธรรมชาติทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ มักจะเกิดขึ้นมาจากการไปแสวงหาแหล่งที่น่าสนใจในการแสวงหาความรู้ หรือเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น หรือเพื่อการผจญภัยของบุคคลบางคน หรือบางกลุ่ม ซึ่งบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเหล่านี้เรียกว่า กลุ่ม “Allocentric” มักจะเลือกไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ยังไม่มีใครเคยเข้าไป หรือยังมีคนเข้าไปจำนวนน้อย ยังคงเป็นพื้นที่ที่คุณภาพสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติมีความสมบูรณ์ ถึงแม้จะยังไม่มีใครสร้างพื้นฐานและโครงสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบถ้วนก็ตาม เมื่อได้เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวแล้ว ก็อาจจะกลับออกมาบอกเล่าให้แก่ผู้คนรอบข้างในประสบการณ์ที่ได้ไปสัมผัสมา หรือบางคนอาจจะกลับมาเขียนหนังสือหรือสารคดี ทำให้มีผู้สนใจอยากจะตามเข้าไปท่องเที่ยวบ้าง นักท่องเที่ยวรุ่นที่สองนี้เรียกว่า กลุ่ม “Near Allocentric” เป็นจิตวิทยาในการเดินทางตามธรรมชาติที่อยากจะมีโอกาสไปมีประสบการณ์ เช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวกลุ่มแรก ๆ การเข้าไปท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวรุ่นที่ 2 ทำให้แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น เริ่มขยายตัวเติบโตขึ้น เพราะเริ่มมีนักท่องเที่ยวเข้าไปเที่ยวมากขึ้น ประชาชนในท้องถิ่นก็เริ่มหาหนทางที่จะให้ได้ประโยชน์จากนักท่องเที่ยว ด้วยการเสนอบริการหรือเสนอผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็นของท้องถิ่นให้แก่นักท่องเที่ยว กิจกรรมทางเศรษฐกิจหลากหลายจึงเริ่มขยายตัวเติบโตขึ้น เพื่อตอบสนองต่อปริมาณนักท่องเที่ยวที่ เข้าไปท่องเที่ยว พร้อม ๆ กันนั้น รัฐบาลท้องถิ่นก็จำเป็นต้อง

ปรับปรุงพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ให้ทันต่อความต้องการ ไม่ว่าจะเป็นระบบถนน ประปา ไฟฟ้า ระบบเก็บและกำจัดขยะ หรือระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบป้องกันและรักษาความปลอดภัย เป็นต้น พอถึงระยะนี้ กลุ่ม Allocentric ก็เริ่มไปแสวงหาแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ใหม่ เพราะไม่ต้องการจะอยู่ในพื้นที่ที่มีผู้คนจำนวนมาก การพัฒนาในระยะนักท่องเที่ยวรุ่นที่ 2 จะเติบโตอย่างรวดเร็ว และท้องถิ่นเริ่มเห็นประโยชน์จากการมาเยือนของนักท่องเที่ยว จึงเริ่มต้นโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวเข้ามา มาก ๆ จึงมีผลทำให้นักท่องเที่ยวรุ่นที่ 3 ที่เรียกว่า “Mid Centric” สนใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากขึ้น ในระยะนี้เองที่การท่องเที่ยวในพื้นที่นั้นเติบโตเต็มที่ มีนักท่องเที่ยวเข้ามาหนาแน่น คนท้องถิ่นเริ่มแสวงหาประโยชน์จากการท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้งโดยวิธีที่ชอบธรรม หรือโดยวิธีที่ขาดจรรยาบรรณธุรกิจ การเติบโตขึ้นของโครงสร้างพื้นฐาน และโครงสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกนานาชนิดขาดการบริหารจัดการที่ดี จึงทำให้เกิดมลภาวะมากขึ้น ปัญหาที่ไม่พึงปรารถนา ก็ขยายตัวตามไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นปัญหาอาชญากรรม ปัญหาโสเภณี หรือปัญหาการหลอกลวงเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว รวมทั้งปัญหาด้านสุขภาพและอนามัย ทำให้ภาพลักษณ์ในทางลบเริ่มขยายออกไป ซึ่งในระยะนี้เอง กลุ่ม Allocentric และ Near Allocentric ก็เริ่มหายไปจากพื้นที่ กลุ่มสุดท้ายที่เข้าไปก็เริ่มจะถอยหนีจากบรรยากาศที่ไม่เอื้อต่อการท่องเที่ยว เนื่องจากสภาพความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวแล้ว โดยเฉพาะปัญหาด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน รวมทั้งบรรยากาศที่ไม่เป็นผลดีต่อสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ แหล่งท่องเที่ยวในลักษณะดังกล่าวนี้ จึงตกอยู่ในสภาพเสื่อมโทรม และนักท่องเที่ยวเสื่อมความนิยมในแหล่งท่องเที่ยวนั้น เมื่อโครงการอยู่ในระยะ “Mid Centric”

ในอีกด้านหนึ่ง นักท่องเที่ยวกลุ่มที่มีรายได้น้อย หรือเป็นกลุ่มที่เลือกไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีการพัฒนาการท่องเที่ยวแล้ว ในระดับหนึ่ง ที่เรียกว่า “Psycho centric” มักจะเลือกไปในแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่แพงมาก เช่น กลุ่มนักเรียน เมื่อได้เดินทางไปท่องเที่ยวในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งก็จะมีกลุ่มอื่น ๆ ตามเข้าไปท่องเที่ยว กลุ่มนักท่องเที่ยวรุ่นที่ 2 ที่ตามไปเที่ยว เรียกว่ากลุ่ม “Near Psycho centric” ลักษณะการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวเกิดขึ้น ก็มีลักษณะเดียวกับด้านกลุ่ม All centric คือ มีการพัฒนามากขึ้น แต่หย่อนประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ แหล่งท่องเที่ยวจึงตกอยู่ในสภาวะเสื่อมโทรม และขาดความปลอดภัย ดังนั้น เมื่อเข้าไปท่องเที่ยวกันมากยิ่งขึ้นจนถึงระยะ Mid Centric แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ก็จะประสบชะตากรรมเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ Professor Plog เชื่อว่าพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว มักจะมีเม็ดเงินลงทุนแห่งความพินาศฝัง อยู่ในตัวทั้งสิ้น

มิติเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกแหล่งท่องเที่ยว

โดยปกติ คุณลักษณะของแหล่งท่องเที่ยวจะถูกจัดประเภทไว้โดยคำนึงถึงทรัพยากรการท่องเที่ยวในพื้นที่นั้นเป็นหลัก นักวิชาการทั่วไปมักจะจัดประเภทคุณลักษณะของจุดหมายปลายทาง

ทางการท่องเที่ยว ต่าง ๆ ไว้อย่างกว้าง ๆ เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณลักษณะด้านธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การนันทนาการ การกีฬา งานมหกรรมหรือกิจกรรมเพื่อความบันเทิง เป็นต้น อย่างไรก็ตามหากจะให้เกิดผลทางด้านการตลาด คุณลักษณะด้านอื่น ๆ ก็สมควรได้รับการกล่าวถึงด้วย โดยเฉพาะคุณลักษณะที่โดดเด่น หรือเสน่ห์ของแหล่งท่องเที่ยว เช่น ภูมิอากาศ บรรยากาศ ความสบาย ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน กิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจ โครงสร้างพื้นฐานและโครงสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีคุณภาพและมาตรฐาน แหล่งซื้อของ อาหารการกินที่มีรสชาติ หาดทรายชายทะเลสวยงามแสงแดดอบอุ่น การสื่อสารคมนาคมสะดวก การบริการมีคุณภาพและมาตรฐานสูง ประชาชนมีความเป็นมิตร ราคาค่าบริการต่าง ๆ สมเหตุสมผล และมีแหล่งท่องเที่ยวด้านการบันเทิงหลากหลาย เป็นต้น

ภาพลักษณ์อันเป็นคุณลักษณะอื่น ๆ ของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว อาจรวมถึงอารมณ์ (mood) บรรยากาศที่โรแมนติก ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไม่สูงเกินไป หรือโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ในการเดินทางที่ได้รับการถ่ายทอดมา ช่องทางการติดต่อสื่อสารที่สะดวก และมาตรฐานด้านความปลอดภัยที่ทำให้เกิดความรู้สึกเชื่อมั่นไว้วางใจในแหล่งท่องเที่ยวที่จะไปเยือน เหล่านี้จะเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลที่ช่วยในการตัดสินใจ หรือความตั้งใจที่จะไปท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ถ้าภาพลักษณ์เป็นไปในทางบวก ก็เป็นธรรมดาที่ความตั้งใจหรือการตัดสินใจเลือกแหล่งท่องเที่ยว นั้นย่อมมีสูงกว่า แหล่งท่องเที่ยวที่มีภาพลักษณ์ในทางลบ ดังนั้น การที่แหล่งท่องเที่ยวใดสามารถสร้างภาพลักษณ์ในทางบวก ก็อาจนำมาใช้เป็นเหตุผลในการนำมาซึ่งปัจจัยความสำเร็จของแหล่งท่องเที่ยว นั้นได้

ภาพลักษณ์ มักจะได้รับการพัฒนามาจากข้อมูลข่าวสารหลากหลายชนิด และจากหลากหลายของแหล่งที่มา และจะได้รับการพัฒนาทั้งในระดับที่เป็นมาโดยกำเนิด หรือในระดับที่ได้รับการชักนำมาเพื่อปรุงแต่ง และไม่ว่าภาพลักษณ์ที่สร้างขึ้นมานี้จะสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ก็ตาม ความเข้มแข็งของภาพลักษณ์ย่อมต้องพึ่งพารูปแบบของข้อมูลข่าวสารที่สามารถเข้าถึงนักท่องเที่ยว และเป็นข้อมูลข่าวสารจากแหล่งท่องเที่ยวที่เชื่อถือได้ นักการตลาดจำเป็นต้องรับรู้นักท่องเที่ยว มองภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ อย่างไร และต้องนำมาวิเคราะห์เพื่อวางตำแหน่งทางการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว นั้นอย่างถูกต้องเหมาะสม จึงจะแข่งขันกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ได้ นักท่องเที่ยวทั่วไปมักจะพึ่งพาข้อมูลข่าวสารจากช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ รวมทั้งการสื่อสารระหว่างบุคคล ดังนั้น นักการตลาด จึงต้องมั่นใจว่า นักท่องเที่ยวจะมีประสบการณ์ในทางบวกต่อแหล่งท่องเที่ยวในระหว่างที่เดินทางท่องเที่ยวอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว นั้นๆ และต้องให้ความมั่นใจได้ว่า นักท่องเที่ยวเหล่านั้นจะนำประสบการณ์ไปบอกเล่าต่อคนรอบข้างในทางบวก

ในบางกรณีที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเดินทางไปท่องเที่ยว หรือตัดสินใจไม่ไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวใด อาจไม่ใช่สาเหตุจากคุณค่าของทรัพยากรการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวนั้นเสมอไป แต่อาจมีเหตุการณ์บางอย่างที่มีผลกระทบต่อจิตใจของนักท่องเที่ยว เช่นกรณีที่เกิดขึ้นในบางประเทศในภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งกรณีของประเทศไทย อาทิ ความวุ่นวาย ความยุ่งยาก และการขาดความมั่นคงในทางการเมือง ประเด็นความขัดแย้งในระดับนานาชาติ หรือความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศ การปฏิบัติการทางทหาร ปัญหาความเสื่อมเสียด้านธุรกิจทางเพศ ระดับมาตรฐานด้านสุขภาพและอนามัยต่ำ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวทั้งสิ้น

มิติด้านการท่องเที่ยวกับความปลอดภัย

ประเด็นการขาดความเชื่อมั่นในความมั่นคง(Security) และความปลอดภัย(Safety)ของนักท่องเที่ยว มีอิทธิพลบันดาลให้เกิดปัญหาร้ายแรงในจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวต่าง ๆ ได้ ปัญหาดังกล่าวนี้ หากไม่ได้รับการแก้ไข หรือบริหารจัดการให้ดี ก็จะก่อให้เกิดพิบัติภัยทางเศรษฐกิจในระยะยาวให้แก่แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ จากการศึกษาวิจัยด้านนี้ ได้พบว่า มีความเชื่อมโยงกันระหว่างระดับความรู้ด้านความปลอดภัย กับความตั้งใจที่จะเดินทางหรือระดับการตัดสินใจที่จะเลือกเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยกำหนดให้ปัจจัยด้านอื่น ๆ คงที่ อย่างไรก็ตาม ระดับความรู้หรือความรู้สึกของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ในบางกรณี ก็คาดการณ์ได้ยาก แต่โดยปกติ เป็นเรื่องธรรมดาที่นักท่องเที่ยวย่อมคาดหวังอยู่เสมอว่า จุดหมายปลายทางที่จะไปเยือนมีความปลอดภัย นอกจากในกรณีที่นักท่องเที่ยวอาจจะมีข้อมูลข่าวสารบางอย่างในทางลบของแหล่งท่องเที่ยวที่จะไปเยือนก็อาจตัดสินใจไม่เลือกเดินทางไป

ความมั่นคงและความปลอดภัย เป็นประเด็นละเอียดอ่อนที่กระทบได้ง่ายต่อความรู้สึกของนักท่องเที่ยว นักการตลาดของแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จำเป็นต้องฉายภาพความปลอดภัยและความมั่นคงในแหล่งท่องเที่ยวออกไปให้ชัดเจน และต้องพยายามให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องใช้ความสามารถในการบริหารจัดการหรือ ควบคุมไม่ให้เกิดข่าวคราวในทางลบตามสื่อต่างๆ ในกรณีของประเทศไทย ภาพลักษณ์ในทางบวกที่มีอิทธิพลต่อความนึกคิดของนักท่องเที่ยว ก็คือความตั้งใจที่จะมาเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ หรือแหล่งบันเทิงที่ให้ความสนุกสนานต่าง ๆ ซึ่งเป็นคุณลักษณะเด่น ในขณะเดียวกัน ประเทศไทยก็มีภาพลักษณ์ในทางลบในน้ำหนักพอ ๆ กับภาพลักษณ์ในทางบวก อันมีผลจากการบริหารและการจัดการด้านการพัฒนาไม่เหมาะสม

ขอบเขตใหม่ในการท่องเที่ยวโลก – แนวโน้มและความท้าทายทางการแข่งขัน (New Frontiers in Global Tourism – Trends and Competitive Challenges)

จากการประชุมประจำปีครั้งที่ 37 ของสมาคมวิจัยการเดินทางท่องเที่ยว (Trends and Tourism Research Association) ที่จัดขึ้น ณ กรุงคัลลิน ประเทศสหรัฐอเมริกาเมื่อ 18-20 มิถุนายน 2549 มีผลงานจำนวนมากที่ได้รับการคัดเลือก ซึ่งมีประเด็นหลักเกี่ยวกับ 1) ภาพลักษณ์ทางการท่องเที่ยว 2) การตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว 3) ตลาดท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว 4) ความเข้าใจในเรื่องประสบการณ์ทางการท่องเที่ยว 5) ผลกระทบทางการท่องเที่ยวที่มีต่อชุมชน 6) อิทธิพลทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมที่มีต่อการท่องเที่ยว 7) การเปลี่ยนแปลงทางภูมิอากาศของโลกที่มีผลกระทบต่อ การท่องเที่ยว เป็นต้น ซึ่งที่ประชุมได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับทิศทางและการดำเนินงาน ที่องค์กรบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (Destination Management Organization – DMO) ควรต้องรับไปพิจารณา โดยให้คำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ หรือผลกระทบด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากผลตอบแทนทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว อาทิ ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและระบบนิเวศวิทยา ผลกระทบต่อสังคม ผลกระทบต่อวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตอันดีงาม ซึ่งมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า ผลได้ทางเศรษฐกิจ

การสร้างภาพลักษณ์ หรือการสร้าง Brand ของแต่ละแหล่งท่องเที่ยว (Destination Brand) ต้องคำนึงถึงชื่อเสียงและการยอมรับ และเจ้าของ Brand จะต้องพยายามปกป้องและพัฒนาให้อยู่ใน สถานการณ์ที่มั่นคงอยู่เสมอ เปรียบเหมือนตราประทับประกันคุณภาพ และ Brand จะมีคุณสมบัติที่ สามารถมองเห็นได้และรู้สึกได้ อย่างเช่น Brand ของบางประเทศที่เป็นรู้จักกันว่ามีชื่อเสียงในด้าน ประชาชนในท้องถิ่นมี อธิปไตยไม่ตรี ต้อนรับขับสู้อบอุ่น หรือมีธรรมชาติที่สวยงาม ต่อเนื่องมา ยาวนาน เป็นต้น

มีงานวิจัยเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวที่ประสบภัย เปรียบเทียบกัน 3 แห่ง คือ เมืองนิวยอร์กใน สหรัฐอเมริกา เมืองแคนคูน (Cancun) และเมืองโคซุม่า (Cozumel) ในประเทศเม็กซิโก ผลการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวอยู่ในภาวะที่สับสนและขาดดุลยภาพ (Chaos and disequilibrium) เนื่องจากไม่มี เครือข่าย หรือบุคคลที่คุ้นเคยที่จะไปขอความช่วยเหลือ ในกรณีของประเทศเม็กซิโก ที่ประสบภัยพายุ ได้พบว่า รัฐบาลเม็กซิโก ได้ให้สิทธิพิเศษแก่นักท่องเที่ยวที่ประสบภัย มากกว่าสิทธิที่ให้กับคน ท้องถิ่น เช่น นำนักท่องเที่ยวผู้ประสบภัยไปเข้าศูนย์ผู้ประสบภัยที่จัดไว้ตามโรงแรม ทำให้ได้รับการ ดูแลจากพนักงานโรงแรมเป็นอย่างดี การดูแลนักท่องเที่ยวที่ประสบภัยอย่างดีและเอาใจใส่เป็นเพราะ สาเหตุมาจาก อธิปไตยไม่ตรีของชาวเม็กซิกัน อย่างไรก็ตาม มีอยู่หลายกรณีที่นักท่องเที่ยวที่ประสบภัย ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก และไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับครอบครัวได้ เนื่องจากระบบการสื่อสาร คมนาคมเสียหายหนัก ซึ่งสื่อมวลชนจะมีบทบาทเข้ามาช่วยเหลือได้เป็นอย่างดีในการเผยแพร่ข่าวสาร ผ่านสื่อต่างๆ ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อให้คนทั่วโลกได้รับรู้และสามารถส่งเครื่องบรรเทาทุกข์มา ช่วยเหลือ และมีอยู่หลายกรณีหลังจากเกิดอุบัติเหตุขนาดใหญ่บ้านเมืองจะมีลักษณะไร้กฎหมาย มีการ

บุกเข้าโจรกรรมร้านค้าต่าง ๆ เพื่อนำสิ่งของไปบริโภค หรือยึดไว้เป็นของตน นับเป็นประสบการณ์การท่องเที่ยวที่มีดมน (Dark Tourism Experience) ดังนั้น ผู้ที่รับผิดชอบงานด้านการป้องกันสาธารณภัย จำเป็นต้องฝึกอบรม หรือรวมคนในท้องถิ่น เพื่อเข้ามาช่วยเหลือดูแลนักท่องเที่ยว และดำเนินการอย่างต่อเนื่องเพื่อรักษาภาพลักษณ์ที่ดีของแหล่งท่องเที่ยว

สำหรับประเด็นการวิจัยที่มีผู้สนใจมากขึ้น เป็นลำดับ คือ การวิจัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ ที่ทุกฝ่ายตระหนักดีว่า จะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเดินทางของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวชาวยุโรปตอนเหนือ ซึ่งโดยปกติจะหนีความหนาวลงมาทางใต้ หรือไปท่องเที่ยวยังประเทศที่มีภูมิอากาศอบอุ่น อุณหภูมิที่เพิ่มขึ้นจึงมีความเป็นไปได้ว่า ชาวยุโรปเหนืออาจจะเดินทางท่องเที่ยวใกล้บ้านยิ่งขึ้น ดังนั้น แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จำเป็นต้องปรับปรุงวิธีการ หรือกลยุทธ์ทางการตลาด เพื่อไม่ให้สูญเสียโอกาสในการรองรับนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะในฤดูกาลท่องเที่ยวของชาวยุโรปเหนือ หรืออเมริกาเหนือ

2.3.4 ทศนคติของนักข่าวต่างชาติต่อบุติเหตุทางรถยนต์ในประเทศไทย แปลจาก The Reality of Road Accidents in Thailand โดย Kamnan (<http://www.orientexpat.com/thailand-articles/road-accidents>)

นักข่าวผู้นี้ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์การเดินทางบนถนนในประเทศไทย สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่ไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมการขับรถในประเทศไทยว่า ผู้ขับขี่รถยนต์ชาวไทยค่อนข้างเห็นแก่ตัว และไม่คำนึงถึงความปลอดภัยบนท้องถนน การขับขี้นขณะมีเมามา การไม่หยุดรถเพื่อให้คนเดินเท้าข้ามถนนบนทางม้าลาย เป็นที่ยอมรับกันในสังคมไทย นักขับรถมอเตอร์ไซค์ ก็ไม่นิยมใส่หมวกกันน็อก ไม่มีการอบรมผู้ขับขี่ก่อนที่จะได้ใบขับขี่ แต่ใครก็ตามที่นั่งบนรถ จักรเย็บ และทำให้รถเคลื่อนที่ได้ ก็สามารได้ใบขับขี่มาอย่างง่ายดาย นอกจากนั้น นักขับขี่บางคนยังมีความเชื่ออย่างผิดๆ ว่าการขับรถโดยไม่เปิดไฟ จะช่วยประหยัดน้ำมัน

ส่วนหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาลนั้น ก็ดำเนินการโดยองค์การเพื่อการกุศลภาคเอกชน ส่วนรพพยาบาลที่องค์กรเหล่านี้ใช้ ก็คือรถปิคอัพ ที่ถูกดัดแปลงให้มีหน้าตาเหมือนรถพยาบาล กล่าวคือ มีการติดไฟสัญญาณ และสามารถส่งเสียงไซเรนเพื่อให้เดินทางได้รวดเร็วขึ้นเท่านั้นเอง ส่วนบุคลากรที่ทำงานนี้ ก็มีไข้รพพยาบาล หากแต่เป็นอาสาสมัคร ที่มิได้รับการฝึกอบรมด้านการพยาบาลมาก่อน ดังนั้น การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ จึงกระทำการอย่างไม่ถูกวิธี ซึ่งอาจทำให้ผู้บาดเจ็บบาดเจ็บหนักขึ้นหรือพิการ

เมื่อบุคลากรเหล่านี้นำร่างผู้บาดเจ็บไปยังโรงพยาบาล ก็อาจมีการได้รับ “ส่วนแบ่งกำไร” จากโรงพยาบาล ในฐานะที่โรงพยาบาลสามารถเรียกกรอค่ารักษาพยาบาลจากบริษัทประกันได้ ดังนั้น ทุกครั้งที่เกิดอุบัติเหตุ บุคลากรกลุ่มนี้ จึงพยายามที่จะไปถึงจุดเกิดเหตุเป็นรายแรกๆ เพื่อนำเอาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล ก่อนองค์กรสาธารณะรายอื่นๆ จะตามมาทัน และการช่วยเหลือ ก็เป็นในลักษณะ

ของการ “ช่วงชิง” คนเจ็บ (Body Snatcher) ส่วนประชาชนทั่วไปบนท้องถนน ก็ไม่มีใครที่อยากเข้ามาช่วยเหลือ และที่ร้ายที่สุด ภาพที่ปรากฏในการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุบนท้องถนนก็คือ รูปของอาสาสมัครที่ยืมราส์ถูล้อง ขึ้นไปทีคนเจ็บ

ส่วนประชาชนทั่วไปบนท้องถนน ก็ไม่มีใครที่อยากเข้ามาช่วยเหลือ ด้วยเกรงว่า จะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ที่ทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงไป ภาพที่มีผู้คนกุฏิจะช่วยเหลือผู้บาดเจ็บนั้น ไม่มีอีกแล้วในสังคมไทย

สาเหตุที่คนขับรถก่อให้เกิดอุบัติเหตุ ก็มักจะเกิดจากดื่มสุรา การพักผ่อนน้อย และเมื่อก่อเหตุแล้ว ถ้าไม่มีพยาน ก็มักจะหลบหนีไป หรือถอยหลังกลับมาทักให้หมดเรื่องไป เพื่อจะได้ไม่เป็นคดีความ และไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยใดๆ

และในฐานะที่เป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ การเรียกร้องใดๆ เป็นเรื่องใหญ่ และยุ่งยากมาก ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่คุณนั่งหลังพวงมาลัย และขับรถในประเทศไทย ก็ต้องระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง คาดเข็มขัดนิรภัย สวมหมวกกันน็อก และซื้อประกันอุบัติเหตุที่ดีที่สุด และพึงระลึกตลอดเวลาว่า “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน”

I'm not even going to try and guess how many horrible road accidents I've seen since I started living in Thailand. Suffice it to say that it's a lot. Lets not beat about the bush, Thais are generally selfish drivers with little concept of road safety. Drinking and driving is socially acceptable. Drivers don't bother stopping for pedestrians, even at pedestrian crossings. Most people don't bother with motorcycle helmets. Driver training is very poor, where it even exists. Licenses are often issued to people that can barely change gear. Vehicle road worthiness tests are either cursory, or the results falsified. Many people drive at night with their headlights switched off in some misguided assumption it saves them fuel... That sets the scene...

The aim of this article is to give you a picture of what will happen to you if you are unfortunate enough to be the victim of a road accident here in Thailand. If you're inexperienced in Thai culture, you might find some of the things I write here hard to grasp or accept.

emergency vehicle to arrive on the scene will be a privately operated pick up truck dressed up to look like an ambulance. They even have flashing coloured lights and 'paramedics' (for want of a better term) in jumpsuits... Now lets examine the reality of these so called ambulances...

They are commonly known as 'Body Snatchers' They earned this derisory name for a variety of reasons. They are privately operated and supported by individual donors and contributions from the local business community, Buddhism leading the donors to believe they are earning themselves

good karma as a result. The paramedics are actually volunteers, who also do the work for good karma. They have little, if any medical training...

As I said above, I have seen so many accidents here. If the medics are on the scene and the victim is alive, you will most likely see them trying to pull the victim to their feet (potential spinal injuries notwithstanding) and then shaking them vigorously to try and liven them up. It's a farcical, unprofessional, frightening thing to witness...

... and if you think that's bad enough, you might be horrified to learn that these medics sometimes get kickbacks from hospitals if they drive the victim to their emergency room (medical insurance is a lucrative business of course)... so you might end up going the scenic route for your life saving treatment.

A picture of your bloodied body might even end up on the ambulance volunteer promotional material, with the medics that tried to treat you pointing at you as they smile for the camera. This is not a joke by the way, it really happens.

Now let's talk about the scene of the accident itself. If you survived the initial impact, you will be disappointed to learn that no passers by or witnesses will come to your aid. You will be left laying in your own blood while the 'medics' race to be the first on the scene (competition for business) and no one will check your pulse or try to revive you if you are not breathing...

Why is this? There are so many complex reasons for this but in a nutshell, people just don't want to get involved. The instinct that westerners have to rush to the aid of a stranger is far weaker in Thai culture, especially if there is any potential for them being blamed for worsening the injuries, which leads to the next caveat...

Blame for the accident. The stories you hear of drunk, tired, or otherwise incompetent bus drivers (or similar) killing someone and then driving away from the scene aren't myths. If they fear they will be paying compensation for the rest of their lives, they will probably run if there are no witnesses... and if there is no one to see the accident, there are those that say the driver might even back over you to finish the job. Dead people don't need long term medical care. I wouldn't like to speculate on the likelihood of that happening.

Let's assume you survive and recover. As a foreigner, by default you will be at a disadvantage in the blame game. This is far too big a subject to cover here, as this article is only designed to draw a picture of the cold truth about the reality of accidents in Thailand. Wear a seatbelt. Wear your helmet. Purchase the best insurance. Defensive Driving should be your mantra whenever you're behind the wheel in Thailand...

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชิดจันทร์ หังสสูตร.2535. ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวภายในประเทศของคนไทย แยกออกได้เป็นหลายพวก เช่น เพื่อการท่องเที่ยวเพื่อประกอบพิธีทางศาสนา การฉลองเทศกาลต่างๆ การท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนและหาความเพลิดเพลิน การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ เช่นการจัดสัมมนาออกสถานที่ การตรวจราชการ การดูงาน รวมทั้งการท่องเที่ยวในลักษณะการประกอบธุรกิจส่วนตัว หรือการเยี่ยมชม การท่องเที่ยวประเภทนี้ เป็นที่แน่ชัดว่า นักท่องเที่ยวมีส่วนทำให้เกิดการหมุนเวียนเงินตราภายในประเทศมาก ซึ่งอาจจะมากกว่านักท่องเที่ยวจากต่างประเทศด้วยซ้ำไป

ทวีป ศิริรัสมิ (ศาสตราจารย์).2551. กล่าวว่าความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวนับว่าเป็นหัวใจของการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวในปัจจุบัน ซึ่งมีความเปราะบางในสถานการณ์ของโลกในขณะนี้ ภาวะการก่อการร้ายทั่วโลก ภาวะสงครามในประเทศอิรัก การระบาดของโรคร้าย และโรคไข้หวัดนก เป็นสถานการณ์ที่อ่อนไหวเป็นอย่างยิ่ง ปัจจัยสำคัญที่เป็นหัวใจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คือ ความปลอดภัย (Safety) ระบบสุขาภิบาล (Sanitation) และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Satisfaction) ที่เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการที่จะทำให้ให้นักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นหรือลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะความปลอดภัย และระบบการรักษาความปลอดภัย (Safety and Security) การสนับสนุนการวิจัยในด้านนี้ เป็นการศึกษาสถานการณ์และมาตรการที่จะทำให้ให้นักท่องเที่ยวมั่นใจว่าการเดินทางท่องเที่ยวต้องได้รับการคุ้มครองป้องกัน และได้รับความสะดวกจากประเทศเจ้าภาพ มาตรการช่วยเหลือและแก้ไขสถานการณ์ที่รวดเร็ว ถูกต้อง เป็นสิ่งที่ต้องนำเสนออย่างเป็นรูปธรรมและทันทั่วทั้ง

http://www.trf.or.th/tips/x.asp?Art_ID=49

อังสิวีร์ ทองรอด (2549) ได้ทำการสำรวจความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต่อการเดินทางมากรุงเทพมหานคร เปรียบเทียบก่อนและหลังการเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบทางภาคใต้ และกรณีพิบัติ (สึนามิ) โดยทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2547 ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 414 คน และเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2548 ใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น

จำนวน 520 คน โดยเก็บข้อมูลจาก นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่กำลังจะเดินทางออกจากประเทศไทย บริเวณห้องพัสดุโดยสารขาออก อาคารผู้โดยสารระหว่างประเทศ ท่าอากาศยานกรุงเทพ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยว และจัดทำดัชนีวัดระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ในประเด็นต่าง ๆ และได้สอบถามเพิ่มเติมถึงความกังวลต่อเหตุการณ์ความไม่สงบภายในประเทศ และความเชื่อมั่นในระบบเตือนภัยชายฝั่งทะเล และนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์และศึกษาถึงพฤติกรรมและระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ผลที่ได้รับจากการสำรวจยังเป็นเสียงสะท้อนของนักท่องเที่ยวที่ฝากถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และตัวเลขที่ได้จากการสำรวจครั้งนี้ยังสามารถโยงไปถึงลักษณะการท่องเที่ยว ที่เปลี่ยนไปตามสถานการณ์ของบ้านเมืองได้อีกด้วย

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จากการสำรวจทั้ง 2 ครั้ง พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์เป็นเพศชาย ช่วงอายุระหว่าง 25 - 34 ปี และมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออก รองลงมา เป็นนักท่องเที่ยวจากยุโรป

โดยเฉลี่ยนักท่องเที่ยวร้อยละ 27.6 ทราบข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทย จากการพูดคุยเล่าสู่กันฟังในลักษณะปากต่อปาก จากเพื่อนหรือญาติเป็นอันดับแรก รองลงมา คือ คำแนะนำจากบริษัทท่องเที่ยว และจากอินเทอร์เน็ต แหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมของนักท่องเที่ยวได้แก่ พัทยา ภูเก็ต และเชียงใหม่ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในช่วงเวลาเดียวกันของปี พ.ศ. 2547 พบว่า นักท่องเที่ยวนิยมมาเที่ยวพัทยา เชียงใหม่ เพิ่มขึ้น แต่ท่องเที่ยวภูเก็ต ลดลง

ดัชนีความพึงพอใจจากการมาท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร ในประเด็นต่าง ๆ โดยวัดเป็นตัวเลขที่ใช้ในการพิจารณาความรู้สึกพึงพอใจของนักเที่ยวมีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 100 คะแนน พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อความมีมิตรไมตรีของคนไทยมากที่สุด รองลงมา พึงพอใจเกี่ยวกับข้อมูลด้านสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ และความหลากหลายและคุณภาพของแหล่งช้อปปิ้ง ส่วนในด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวให้คะแนนในด้านนี้ ในอันดับท้ายๆ

และเมื่อสอบถามถึงความกังวลต่อเหตุการณ์ความไม่สงบในภาคใต้ของประเทศ เมื่อต้องเดินทางมาประเทศไทย พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.8 ไม่รู้สึกกังวลเมื่อต้องเดินทางมาประเทศไทย ขณะที่นักท่องเที่ยวร้อยละ 28.7 ระบุว่า รู้สึกกังวลกับเหตุการณ์ดังกล่าว

ในด้านความมั่นใจของนักท่องเที่ยวต่อระบบเตือนภัยที่ติดตั้งตามชายฝั่งทะเลของประเทศไทย หลังเกิดเหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิ พบว่า นักท่องเที่ยว ร้อยละ 57.1 มั่นใจในระบบเตือนภัย ขณะที่ร้อยละ 31.5 ไม่มั่นใจ ร้อยละ 4.4 ไม่แน่ใจ และร้อยละ 7.0 ไม่มีความเห็น

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ แม้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นจำนวนเงินมหาศาล แต่ก็ใช่อุตสาหกรรมที่มีความอ่อนไหว และเปลี่ยนแปลงตามผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศได้ง่าย ดังนั้นในกรณีเมื่อเกิด

เหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวโดยตรงอย่าง เหตุการณ์ความไม่สงบในภาคใต้ และกรณีพิบัติคลื่นยักษ์สึนามิในจังหวัดท่องเที่ยวหลักทางภาคใต้ ของประเทศไทย ย่อมก่อให้เกิดวิกฤตรุนแรงอย่างเลี่ยงไม่ได้ แสดงให้เห็นได้ชัดจากผลการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ จังหวัดท่องเที่ยวที่สำคัญและติดอันดับต้น ๆ อย่างเช่นจังหวัดภูเก็ต จำนวนนักท่องเที่ยวมี จำนวนลดลง แต่กลับมีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นที่พัทยา และเชียงใหม่

ถึงแม้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะระบุว่า ไม่รู้สึกกังวลต่อเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในภาคใต้ของประเทศไทยและมั่นใจต่อระบบเตือนภัยที่ติดตั้งตามชายฝั่งทะเลหลังเกิด เหตุการณ์คลื่นยักษ์สึนามิ แต่ก็มีนักท่องเที่ยวถึง ร้อยละ 31.5 ที่ไม่มั่นใจในระบบดังกล่าวประกอบกับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์บ้านเมือง จึงควรต้องเพิ่มช่องทางในการ ประชาสัมพันธ์รวมถึงสนับสนุนช่องทางเดิมที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้าง ความมั่นใจและความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว เพื่อการบอกต่อและชักชวนให้คนรู้จักมาเที่ยว เมืองไทย หรือการพัฒนาบริการของบริษัทท่องเที่ยว การเพิ่มข้อมูลข่าวสารที่ดึงดูด และอำนวยความสะดวก สะดวกมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะทางสื่ออินเทอร์เน็ต

ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์) .2554. ได้ทำการสำรวจ ความพึงพอใจของ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต่อการมาท่องเที่ยวกรุงเทพฯ ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ โดยวิธีการสุ่ม ตัวอย่างนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป บริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่ชาวต่างชาตินิยมไป 7 แห่งของกรุงเทพฯ ได้แก่ 1) ถนนข้าวสาร 2) ถนนสีลม 3) ประตูน้้า - พระพรหม - แยกราชดำริ 4) ตลาดนัดจตุจักร - สวนจตุจักร 5) วัดพระแก้ว - วัดโพธิ์ 6) สถานีรถไฟหัวลำโพง - ถนนเยาวราช 7) ถนนสุขุมวิท - แยกอโศก 8) วัดอรุณราชวราราม ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 465 คน เป็นเพศชายร้อยละ 54.6 และเพศหญิงร้อยละ 45.4

พบว่าสิ่งที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติกังวลมากที่สุดหากเข้าร่วมเทศกาลสงกรานต์ อันดับแรกได้แก่ อุบัติเหตุ และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ร้อยละ 35.7) รองลงมาคือ การจราจร ติดขัด (ร้อยละ 15.5) และการเล่นสงกรานต์ด้วยความรุนแรง (ร้อยละ 12.2) การฉวยโอกาสฉวยฉวยฉวยทางเพศ (ร้อยละ 8.4) มีการชุมนุมทางการเมือง (ร้อยละ 8.0)

เมื่อสอบถามถึงสถานการณ์ทางการเมืองของไทยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติส่วนใหญ่ (ร้อยละ 63.3) ระบุสถานการณ์ความขัดแย้งและการชุมนุมทางการเมืองส่งผลกระทบต่อ การตัดสินใจมาท่องเที่ยวกรุงเทพฯ และสิ่งที่อยากให้กรุงเทพมหานครปรับปรุงแก้ไขมากที่สุด คือ คุณภาพอากาศ (ร้อยละ 33.4) การจราจรติดขัด (ร้อยละ 29.6) ความสะอาด (ร้อยละ 20.6) สินค้าแพง ถูกโกงราคา (ร้อยละ 13.9)

ข้อมูลสถิติการรับเรื่องแจ้งความจากนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยว.2554. จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา ประจำเดือน เมษายน 2554 พบว่า เรื่องที่นักท่องเที่ยวแจ้งความเกือบทั้งหมดเป็น
เรื่องเกี่ยวกับการถูกฉ้อโกงทรัพย์สิน และการฉ้อโกงทรัพย์สิน แบ่งเป็นการฉ้อโกงทรัพย์สิน 18 ราย และลัก
ทรัพย์จำนวน 12 ราย ทั้งนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มาแจ้งความเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ทั้งนี้จะ
สังเกต เห็นว่าร้อยละ 44.4 ของการรับเรื่องแจ้งความเกิดขึ้นในเดือนเมษายนซึ่งเป็นเดือนที่มี
นักท่องเที่ยวมากเนื่องจากการจัดเทศกาลงานสงกรานต์

นิรมล เปลี่ยนจรูญ.2546. ได้กล่าวว่า ในแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเจริญเติบโต ได้รับการโฆษณา
ประชาสัมพันธ์ จนมีนักลงทุนสนใจเข้าไปประกอบธุรกิจจำนวนมาก จะทำให้มีแรงงานหลั่งไหลเข้า
มามากขึ้น จนกลายเป็นลักษณะของเมืองขยาย องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นควรให้ความสำคัญใน
สวัสดิภาพและความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงความปลอดภัยด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายทั้งต่อชีวิต และทรัพย์สิน
- ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ
- ความปลอดภัยจากพืชและสัตว์ในแหล่งท่องเที่ยว
- ความปลอดภัยจากการหลงทาง
- ความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ
- ความปลอดภัยจากการก่อการร้าย วิศวกรรม และภาวะสงคราม
- ความปลอดภัยจากโรคภัย หรือโรคระบาด

ฉันทัช วรรณถนอม.2551. ได้กล่าวถึงแนวทางในการปฏิบัติตนในกรณีต่างๆ เพื่อให้เกิดความ
ปลอดภัยในการท่องเที่ยวดังนี้

1. การเช่ารถ

- ควรเลือกรถที่คุ้นเคย หรือต้องใช้เวลาเพื่อทำความคุ้นเคยกับระบบ ไฟ
เบรก ที่ปัดน้ำฝน ยางอะไหล่ ก่อนออกรถ
- ล็อกประตูรถไว้ตลอดเวลา แม้ว่าจะอยู่ข้างใน หรือนอกรถ จอดรถไว้ในที่มี
มีแสงสว่างและมีคนสัญจรไปมา และตรวจภายในของรถ ก่อนขึ้นรถทุกครั้ง
- พกกระเป๋าใส่ตังค์ หรือสมุดเช็คไว้กับตัว อย่าทิ้งไว้ในรถ
- เก็บแผนที่และรายการท่องเที่ยวไว้ในลิ้นชักหน้ารถ เพื่อไม่ให้คนอื่นเห็นว่า
เราเป็นนักท่องเที่ยว
- ถ้าหลงทาง ให้เข้าไปในที่สาธารณะ เพื่อดูแผนที่ อย่าจอดรถดูแผนที่ข้าง
ถนน หรือในที่เปลี่ยว

2. การป้องกันภัย เวลาเข้าพักในโรงแรม

- เลือกที่พักที่ปลอดภัยที่สุด มีระบบการเข้าออกที่ตรวจสอบได้ มีเวรยาม
เจ้าหน้าที่ มีแสงไฟ มีสิ่งอำนวยความสะดวกป้องกันภัยทุกรูปแบบ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ วัตถุประสงค์โครงการวิจัย มีดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1.1 เพื่อศึกษาคุณสมบัติด้านประชากรศาสตร์ และพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ

1.2 เพื่อศึกษาการรับรู้หรือความรู้สึกความปลอดภัย ของนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศ โดยให้นักท่องเที่ยวให้คะแนนในประเด็นต่างๆ อาทิเช่น ความรู้สึกปลอดภัยจากอุบัติเหตุจากกระบวนการเดินทาง ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัย ในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวในยามที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ความรู้สึกปลอดภัยยามค่ำคืน ในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติในยามเดินทางท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยต่อที่พัก ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และความรู้สึกปลอดภัยต่อภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้น ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว

2. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ทำการศึกษา ได้แก่ชาวไทยที่เคยเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย และกลุ่มตัวอย่าง คือชาวไทยที่นิยมใช้ Face book หรือ มี email address จำนวนไม่ต่ำกว่า 400 ราย

3. วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยใช้โปรแกรมออนไลน์ Google.doc โดยส่งแบบสอบถามออนไลน์ดังกล่าว ไปยังประชาชนคนไทยที่เคยเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทย และใช้ Face book หรือ มี email address

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการแปลผล

4.1 แบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมออนไลน์ Google.doc

4.2 แบบสอบถามแบบปิด (Closed end questionnaire) โดยมีข้อสุดท้ายเปิดให้นักท่องเที่ยวได้แสดงความคิดเห็น แบบสอบถาม (Questionnaire) ดังกล่าวประกอบไปด้วยคำถาม 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัว และพฤติกรรมการท่องเที่ยว ของผู้ตอบแบบสอบถาม เช่น เพศ อายุ อาชีพ พื้นเพส่วนบุคคล บุคคลที่ร่วมเดินทาง ผู้บริหารจัดการการเดินทาง จำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศต่อปี เหตุผลหลักในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ จำนวนวันโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยว ภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปท่องเที่ยว ยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทางระหว่างจังหวัด และยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวใช้เดินทางภายในจังหวัด

ส่วนที่ 2 เป็นการให้คะแนนในประเด็นของการรับรู้ หรือความรู้สึกของนักท่องเที่ยว ในแง่มุมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ โดยกำหนดให้ 1 = ให้คะแนนน้อยที่สุด และ 10 = ให้คะแนนมากที่สุด

ประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับการรับรู้หรือความรู้สึกของนักท่องเที่ยว ในแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ได้แก่ ความรู้สึกปลอดภัยจากอุบัติเหตุจากกระบวนการเดินทาง ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัย ในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัย จากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวในยามที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ความรู้สึกปลอดภัยยามค่ำคืน ในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติในยามเดินทางท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยต่อที่พัก ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และความรู้สึกปลอดภัยต่อภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้น ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด

4.3 โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป google.doc ในการวิเคราะห์ข้อมูลดิบ ทางสถิติ

4. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

4.1 การแจกแจงความถี่

4.2 การหาค่าร้อยละ

4.3 การหาค่าเฉลี่ย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์คำตอบ จากการสอบถามโดยใช้แบบสอบถาม Online ของโปรแกรม Google Doc.Com ได้รับการตอบกลับจำนวน 505 ราย ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามการรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ แบ่งเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป และพฤติกรรมนักท่องเที่ยวภายในประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยว เมื่อเดินทางท่องเที่ยวในประเทศ ในประเด็นต่างๆ ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกปลอดภัยจากอุบัติเหตุจากกระบวนการเดินทาง ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัย ในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยวในยามที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ความรู้สึกปลอดภัยยามค้างคืน ในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ ในยามเดินทางท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยต่อที่พัก ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และความรู้สึกปลอดภัย ต่อภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้น ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นอื่นๆ ของนักท่องเที่ยว จากคำถามปลายเปิด

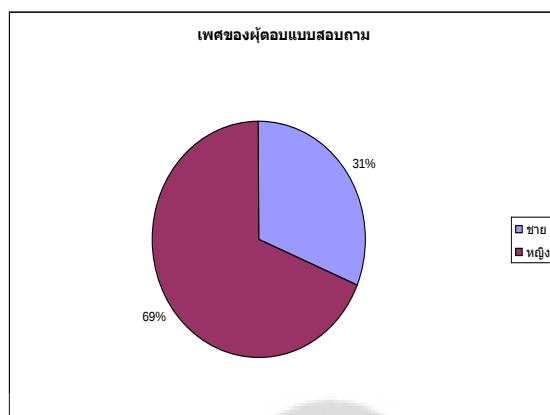
ส่วนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป และพฤติกรรมนักท่องเที่ยวภายในประเทศ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย

จากแบบสอบถามที่ถูกตอบกลับมา จำนวน 505 ราย มีผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. เพศ อายุ อาชีพ และพื้นที่พำนักของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 158 คน หรือร้อยละ 31 เป็นนักท่องเที่ยวเพศชาย และจำนวน 347 คน หรือร้อยละ 69 เป็นเพศหญิง

รูปที่ 4-1: กราฟวงกลม แสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

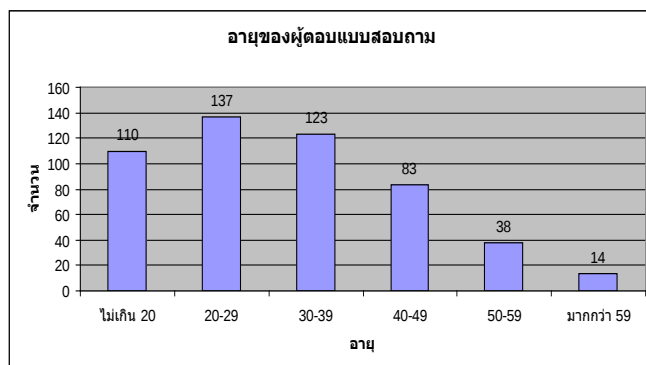

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ อยู่ในช่วงอายุ 20-29 หรือมีจำนวน 137 คน หรือราวร้อยละ 27.13 รองลงมาคือนักท่องเที่ยวในกลุ่มอายุ 30-39 จำนวน 123 คนหรือราวร้อยละ 24.35 ซึ่งเป็นวัยทำงาน อันดับสาม เป็นนักท่องเที่ยววัยรุ่น อายุไม่เกิน 20 ร้อยละ 21.78

ตาราง 4-1 : อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

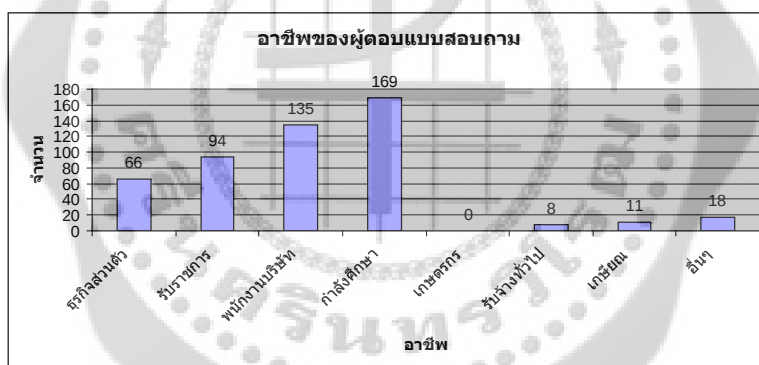
อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 20	110	21.78
20-29	137	27.126
30-39	123	24.354
40-49	83	16.434
50-59	38	7.524
มากกว่า 59	14	2.772
ไม่เกิน 20	110	21.78
รวม	505	100

รูปที่ 4-2 : กราฟแท่งแสดงอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ กำลังศึกษา จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 33.8 อันดับสอง มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 27 อันดับสาม อาชีพรับราชการ จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8

รูปที่ 4-3 กราฟแท่งแสดงอาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4-2 : อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
ธุรกิจส่วนตัว	66	13.2
รับราชการ	94	18.8
พนักงานบริษัท	135	27
กำลังศึกษา	169	33.8
รับจ้างทั่วไป	8	1.6
เกษียณ	11	2.2
อื่นๆ	18	3.6
รวม	501	100

พื้นที่ของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวเป็นกรุงเทพมหานคร และคนต่างจังหวัด อย่างละเท่าๆ กัน

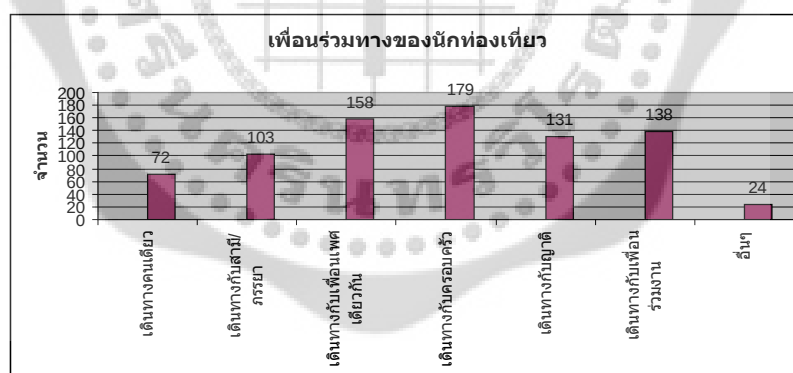
ตารางที่ 4-3 : พื้นที่ของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว

พื้นที่ของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
เป็นกรุงเทพมหานคร	254	50.28
เป็นคนต่างจังหวัด	251	49.70
รวม	505	100

2. พฤติกรรมการท่องเที่ยว

2.1 เพื่อนร่วมทางของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เลือกเดินทางกับครอบครัว ในอันดับสูงสุด รองลงมาคือเลือกที่จะเดินทางกับเพื่อนเพศเดียวกัน และอันดับที่สาม คือเดินทางกับเพื่อนร่วมงาน

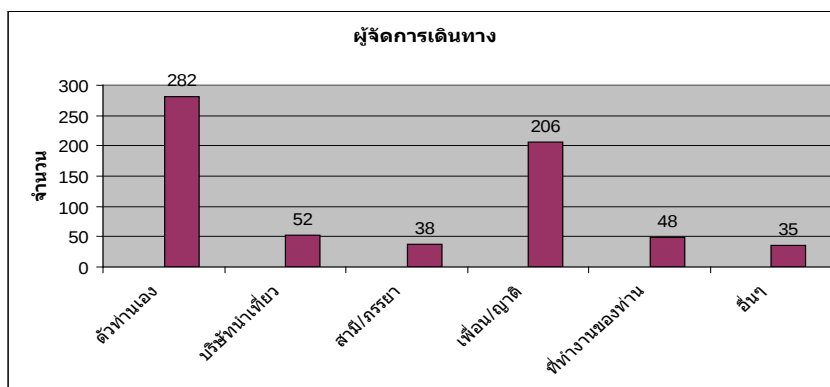
รูปที่ 4-4 : กราฟแสดงเพื่อนร่วมทางของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว

2.2 ผู้จัดการเดินทางของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยว

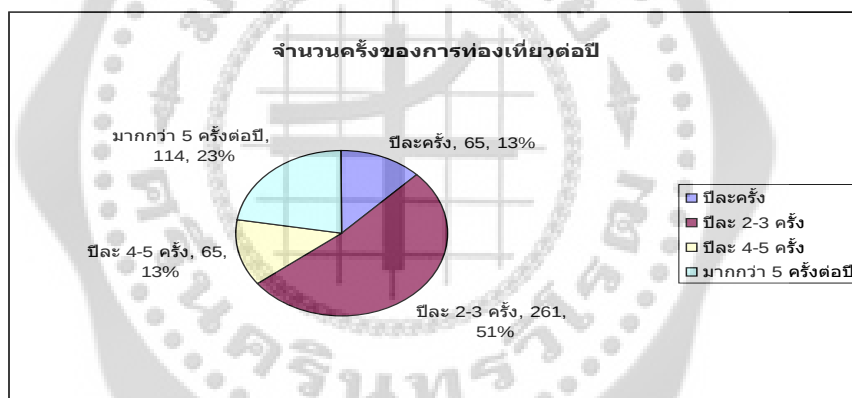
นักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวแต่ละราย มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวหลายรูปแบบ จากผลการวิเคราะห์แบบสอบถาม พบว่านักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวชาวไทยบริหารจัดการการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง เป็นสัดส่วนสูงสุด รองลงมา คือเพื่อน หรือญาติ บริหารจัดการการท่องเที่ยวให้ และ อันดับสามคือให้บริษัทนำเที่ยวบริหารจัดการให้

รูปที่ 4-5 : กราฟแสดง ผู้จัดการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทย

2.3 จำนวนครั้งของการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ

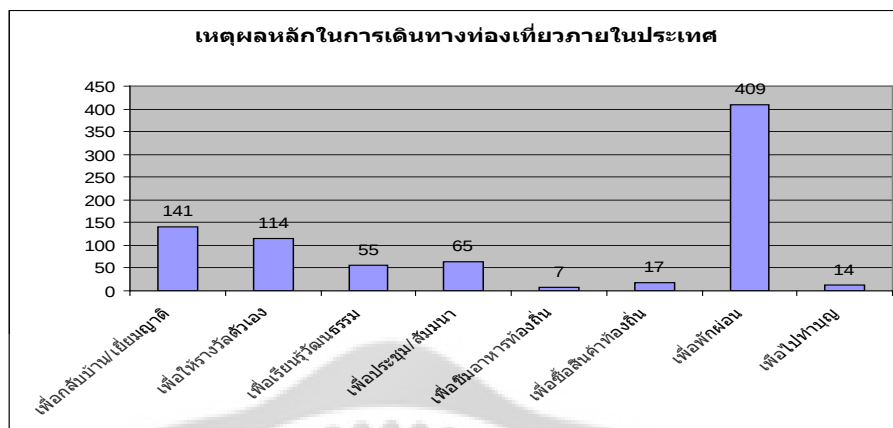
รูปที่ 4-6 : กราฟวงกลมแสดงจำนวนครั้งของการท่องเที่ยวต่อปี ของนักท่องเที่ยวชาวไทย

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ร้อยละ 51 เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ปีละ 2-3 ครั้ง รองลงมา ร้อยละ 23 เดินทางท่องเที่ยว มากกว่า 5 ครั้งต่อปี ส่วนนักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวปีละครั้ง และปีละ 4-5 ครั้ง มีสัดส่วนเท่าๆกัน คือร้อยละ 13

2.4 เหตุผลหลักของการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ

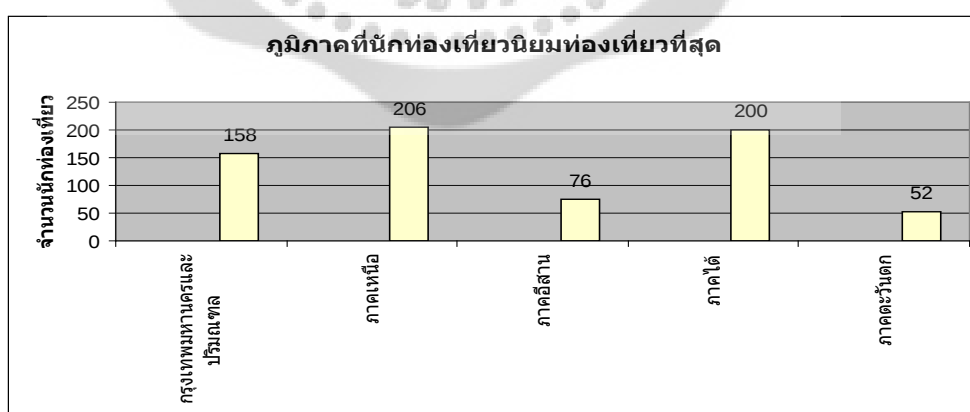
รูปที่ 4-7 : กราฟแสดงเหตุผลหลักของการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ

ในการเดินทางท่องเที่ยวครั้งหนึ่งๆ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย อาจประกอบไปด้วยหลายเหตุผลด้วยกัน อย่างไรก็ตาม เหตุผลหลัก ก็คือการเดินทางไปเพื่อพักผ่อน เหตุผลรอง ก็คือการกลับบ้าน/เยี่ยมญาติ เหตุผลอื่นๆ คือการให้รางวัลกับตัวเอง การเดินทางไปเพื่อประชุม/สัมมนา และการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมพื้นบ้าน ตามลำดับ

2.5 ภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมากที่สุด

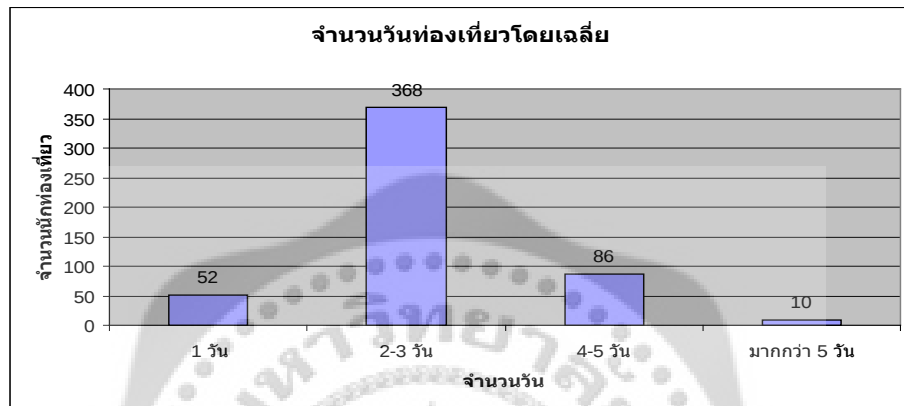
รูปที่ 4-8 : กราฟแสดงภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมากที่สุด

ภูมิภาคยอดนิยม ที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปมากที่สุด คือภาคเหนือ รองลงมา คือภาคใต้ และอันดับสาม คือกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

2.6 จำนวนวัน ในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย

รูปที่ 4-9 : กราฟแสดงจำนวนวัน ในการเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย

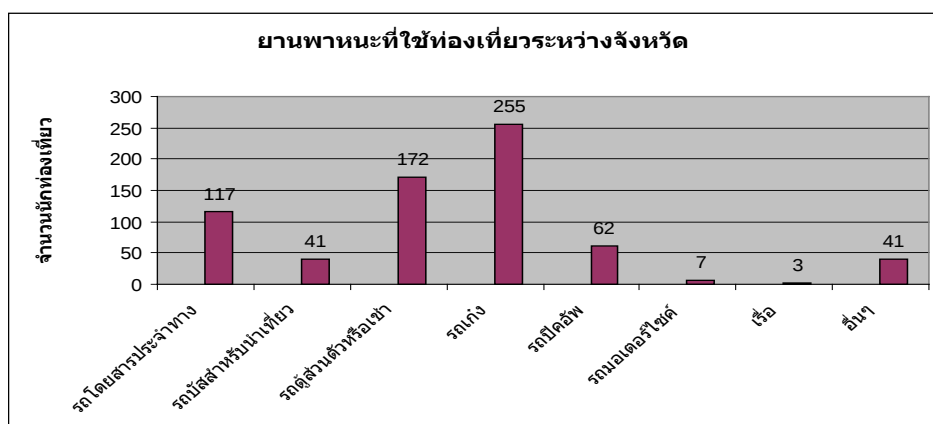

นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่ ใช้เวลาเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 2-3 วัน รองลงมา คือ 4-5 วัน และท้ายสุด คือการเดินทางแบบเช้าไป เย็นกลับ

2.7 ยานพาหนะที่ใช้เดินทางระหว่างจังหวัด

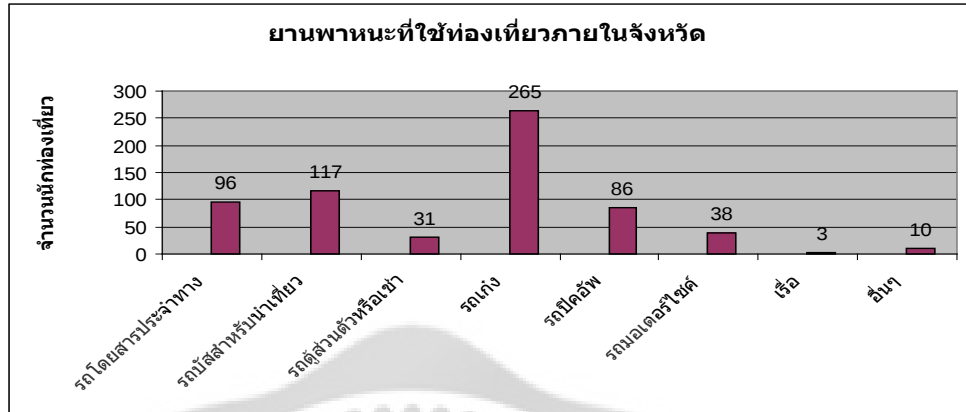
นักท่องเที่ยวคนหนึ่งๆ จะใช้ยานพาหนะในการเดินทางระหว่างจังหวัดหลายรูปแบบ แต่ยานพาหนะที่ใช้กันมากที่สุด คือรถแท็กซี่ รองลงมาคือรถตู้ ซึ่งอาจเป็นรถตู้ส่วนตัวหรือรถตู้เช่า อันดับที่สาม คือการเดินทางระหว่างจังหวัดด้วยรถประจำทาง

รูปที่ 4-10: ยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวชาวไทย ใช้เดินทางระหว่างจังหวัด

2.8 ยานพาหนะที่ใช้เดินทางภายในจังหวัด

รูปที่ 4-11: ยานพาหนะที่นักท่องเที่ยวชาวไทย ใช้เดินทางภายในจังหวัด

นักท่องเที่ยวคนหนึ่งๆ จะใช้ยานพาหนะในการเดินทางภายในจังหวัดหลากหลายรูปแบบ ยานพาหนะยอดนิยมในการเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัด ได้แก่ รถแท็กซี่ รองลงมาคือรถบัสสำหรับนำเที่ยว และอันดับสามคือรถโดยสารประจำทางภายในท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม มีนักท่องเที่ยวบางส่วนที่นิยมใช้รถจักรยานยนต์ และรถมอเตอร์ไซด์ ในการท่องเที่ยวในพื้นที่ด้วย

ส่วนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในระหว่างการท่องเที่ยวภายในประเทศ

แบบสอบถามของผู้วิจัย ได้จำแนกการรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ออกเป็น 9 ด้านด้วยกัน ได้แก่

1. ความรู้สึกปลอดภัยในระหว่างการเดินทาง
2. ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว
3. ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว
4. ความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด
5. ความรู้สึกปลอดภัยยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว
6. ความรู้สึกปลอดภัย จากปัญหาการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ ในระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว
7. ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก
8. ความคิดเห็นต่อประชาชน ในพื้นที่ท่องเที่ยว

9. ความรู้สึกปลอดภัย ที่อาจเกิดขึ้น ในระหว่างการท่องเที่ยว

ในการนี้ แบบสอบถามของผู้วิจัยได้ออกแบบให้ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้ให้คะแนนความรู้สึกของตน ตั้งแต่ 1-10 โดย 1 คือให้คะแนนน้อยที่สุด หรือ มีความรู้สึกปลอดภัยน้อยที่สุดในหัวข้อนั้นๆ และ 10 คือให้คะแนนมากที่สุด หรือ มีความรู้สึกปลอดภัยมากที่สุดในหัวข้อนั้นๆ ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นดังนี้

1. ความรู้สึกปลอดภัยในระหว่างการเดินทาง

ตารางที่ 4-4 : ความรู้สึกปลอดภัยในระหว่างการเดินทาง

ความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง	คะแนนที่ได้รับ
1. ความปลอดภัยของสภาพถนนระหว่างจังหวัด	6.68
2. ความปลอดภัยของสภาพรถยนต์โดยสารระหว่างจังหวัด	6.54
3.ระบบป้องกันภัยทางน้ำ โดยพิจารณาจาก สภาพเรือ ท่าเรือ และการดูแลของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น	5.88
4. ความปลอดภัยในการเดินทางลำพังยามค่ำคืน	5.53
5. ความระมัดระวังในการขับขี่ของคนขับรถรายอื่นบนเส้นทางหลวงระหว่างจังหวัด	5.55
6. ความระมัดระวังในการขับขี่ของคนขับรถสาธารณะในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถตุ๊กตุ๊ก รถสองแถว รถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง	5.19
7. เส้นทางเดินเท้าในแหล่งท่องเที่ยว มีมาตรฐาน และไม่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ	5.91
8. ระบบป้องกันภัย ที่พร้อมให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว ในระหว่างการเดินทาง	5.58
คะแนนเฉลี่ย	5.86

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า นักท่องเที่ยว ให้คะแนนเฉลี่ยด้านความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง 5.86 จากคะแนนเต็ม 10 โดยประเด็นความปลอดภัยที่สูงกว่าค่าเฉลี่ย คือ ความปลอดภัยของสภาพถนนระหว่างจังหวัด ความปลอดภัยของสภาพรถยนต์โดยสารระหว่างจังหวัด เส้นทางเดินเท้าในแหล่งท่องเที่ยว มีมาตรฐาน และไม่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ ระบบป้องกันภัยทางน้ำ โดยพิจารณาจาก สภาพเรือ ท่าเรือ และการดูแล

ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ส่วนประเด็นความปลอดภัยในการเดินทาง ที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย คือ ความปลอดภัยในการเดินทางลำพังยามค่ำคืน ความระมัดระวังในการขับขี่ของคนขับรถรายอื่นบนเส้นทางหลวงระหว่างจังหวัด ระบบป้องกันภัย ที่พร้อมให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว ในระหว่างการเดินทาง และนักท่องเที่ยวให้คำแนะนำ ความระมัดระวังในการขับขี่ของคนขับรถสาธารณะในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถตุ๊กตุ๊ก รถสองแถว รถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ในอันดับต่ำที่สุด

2. ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว

ตารางที่ 4-5 : ความรู้สึกปลอดภัยด้าน โภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว

ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว	คะแนนที่ได้รับ
1. ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของอาหารที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว	6.30
2. ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของเครื่องดื่มที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว	6.52
3.ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของพืชผักผลไม้ที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว	6.45
4. ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของภาชนะ/บรรจุภัณฑ์ที่ใส่อาหาร และอุปกรณ์การปรุง	6.01
5. ความเคร่งครัดในการดูแลคุณภาพ และสุขอนามัย ด้าน โภชนาการ ของหน่วยราชการในพื้นที่ท่องเที่ยว	8.02
6. . ผู้ขายสินค้า/อาหารในแหล่งท่องเที่ยวไม่โกงราคากับนักท่องเที่ยว	5.13
7. ความสะอาด ถูกสุขลักษณะของห้องน้ำในพื้นที่ท่องเที่ยว	5.01
คะแนนเฉลี่ย	6.21

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า นักท่องเที่ยว ให้คะแนนเฉลี่ยด้านความรู้สึกปลอดภัยด้าน โภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว เฉลี่ย 6.21 จากคะแนนเต็ม 10 โดยให้คะแนนด้านความเคร่งครัดในการดูแลคุณภาพ และสุขอนามัย ด้านโภชนาการ ของหน่วยราชการในพื้นที่ท่องเที่ยว ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของเครื่องดื่มที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของพืชผักผลไม้ที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของอาหารที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว อยู่ในระดับที่สูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนประเด็นที่นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ได้แก่ ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของภาชนะ/บรรจุภัณฑ์ที่ใส่อาหาร และอุปกรณ์การปรุง ผู้ขายสินค้า/อาหารในแหล่ง

ท่องเที่ยวไม่ไกลราคากับนักท่องเที่ยว และประเด็นที่ได้คะแนนน้อยที่สุดในด้านนี้ คือความสะอาด ถูกสุขลักษณะของห้องน้ำ ในพื้นที่ท่องเที่ยว

3. ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว

ตารางที่ 4-6 : ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว

ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว	คะแนนที่ได้รับ
1. ความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในระหว่างการท่องเที่ยว	5.90
2. ท่านเชื่อว่า นักท่องเที่ยวไม่ใช่เป้าหมายของการก่ออาชญากรรม	4.87
3. ความมั่นใจของท่าน ต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือท่าน ตลอด 24 ชม.	5.09
4. ความเชื่อมั่นในความสามารถในการสืบสวนสอบสวนของตำรวจ เมื่อเกิดคดีความกับนักท่องเที่ยว	4.86
คะแนนเฉลี่ย	5.18

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า นักท่องเที่ยว ให้คะแนนเฉลี่ยด้านความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว เฉลี่ย 5.18 จากคะแนนเต็ม 10 โดยให้คะแนนในด้านความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในระหว่างการท่องเที่ยว ในระดับที่สูงกว่าค่าเฉลี่ย และให้คะแนนด้านอื่นๆ ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ซึ่งได้แก่ ความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือ นักท่องเที่ยว ตลอด 24 ชม. ความเชื่อว่านักท่องเที่ยวไม่ใช่เป้าหมายของการก่ออาชญากรรม และให้คะแนนในด้านความเชื่อมั่นในความสามารถในการสืบสวนสอบสวนของตำรวจ เมื่อเกิดคดีความกับนักท่องเที่ยว ในระดับต่ำที่สุด

4. ความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด

ตารางที่ 4-7 : ความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือ นักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด

ความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด	คะแนนที่ได้รับ
1. ท่านเชื่อมั่นว่าโรงพยาบาลในพื้นที่มีความรวดเร็วในการช่วยเหลือท่าน ในกรณีเจ็บป่วย หรือเกิดอุบัติเหตุ	5.69
2. ท่านเชื่อมั่นในความพร้อมด้านเครื่องมือและบุคลากรของโรงพยาบาลในพื้นที่	5.51
3. ท่านมั่นใจว่า จะได้รับความช่วยเหลือในทันทีจากประชาชนในพื้นที่ เมื่อท่านหรือครอบครัวประสบอุบัติเหตุร้ายแรง	5.89
4. ท่านเชื่อมั่นว่ามัคคุเทศก์ท้องถิ่นพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือท่านในกรณีเจ็บป่วย หรือเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด	6.24
คะแนนเฉลี่ย	5.83

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนที่นักท่องเที่ยว มีความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด เท่ากับ 5.83 โดยมีคะแนนความเชื่อมั่นว่า มัคคุเทศก์ท้องถิ่นพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือท่านในกรณีเจ็บป่วย หรือเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด และ ความเชื่อมั่นว่า จะได้รับความช่วยเหลือในทันทีจากประชาชนในพื้นที่ เมื่อท่านหรือครอบครัวประสบอุบัติเหตุร้ายแรง อยู่ในระดับที่สูงกว่าคะแนนเฉลี่ย ส่วนความเชื่อมั่นว่าโรงพยาบาลในพื้นที่มีความรวดเร็วในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ในกรณีเจ็บป่วย หรือเกิดอุบัติเหตุ และความเชื่อมั่นในความพร้อมด้านเครื่องมือและบุคลากรของ โรงพยาบาลในพื้นที่ อยู่ในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

5. ความรู้สึกปลอดภัยยามคำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4-8 : ความรู้สึกปลอดภัยยามคำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว

ความรู้สึกปลอดภัยยามคำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว	คะแนนที่ได้รับ
1. ในยามคำคืน พื้นที่ท่องเที่ยวมีแสงสว่างเพียงพอที่จะทำให้ท่านรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	5.61
2. ในยามคำคืน พื้นที่ท่องเที่ยวมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในจำนวนเพียงพอ ที่ทำให้ท่านรู้สึกปลอดภัย	5.22
3. ความน่าไว้วางใจในการให้บริการยามคำคืน ของผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ให้บริการในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถสองแถว ตุ๊ก ตุ๊ก และมอเตอร์ไซค์รับจ้าง	5.08
4. ท่านเชื่อมั่นว่า ท่านจะ ไม่มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติดในระหว่างการท่องเที่ยว	5.58
คะแนนเฉลี่ย	5.37

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนที่นักท่องเที่ยว มีความรู้สึกปลอดภัยยามคำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว เท่ากับ 5.37 โดย หัวข้อที่ว่า ในยามคำคืน พื้นที่ท่องเที่ยวมีแสงสว่างเพียงพอที่จะทำให้ท่านรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และ ความเชื่อมั่นที่ว่า นักท่องเที่ยวจะ ไม่มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาเสพติดในระหว่างการท่องเที่ยว มีคะแนนที่สูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนความน่าไว้วางใจในการให้บริการยามคำคืนของผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ให้บริการในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถสองแถว ตุ๊ก ตุ๊ก และมอเตอร์ไซค์รับจ้างในยามคำคืน และจำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวในยามคำคืน มีระดับคะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

6. ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาทางการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ เมื่อเดินทางท่องเที่ยว

ในระหว่างปี พ.ศ. 2551-2554 เป็นช่วงที่ประเทศไทย มีความขัดแย้งทางการเมืองระดับชาติ และการเมืองท้องถิ่นเป็นอย่างมาก มีการเดินขบวนเพื่อแสดงความคิดเห็น และบางครั้ง ก็มีการปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่กับประชาชน หรือประชาชนกับประชาชนคนละฝ่าย ซึ่งทำให้นักข่าว และประชาชนทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต ซึ่งหนึ่งในจำนวนนั้น อาจเป็นนักท่องเที่ยวก็ได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้สอดแทรกประเด็นความปลอดภัยจากปัญหาการเมืองเข้าไปด้วย

ตารางที่ 4-9 : ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาทางการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ เมื่อเดินทางท่องเที่ยว

ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาทางการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ เมื่อเดินทางท่องเที่ยว	คะแนนที่ได้รับ
1. ท่านมั่นใจว่านักท่องเที่ยวไม่ใช่บุคคลเป้าหมาย เมื่อเกิดปัญหาการเมือง	6.22
2. ท่านมั่นใจว่าเมื่อเกิดความรุนแรงด้านการเมือง นักท่องเที่ยวจะได้รับการปกป้องคุ้มครองอย่างเต็มที่	5.40
3. ท่านมั่นใจว่าจะได้รับการกล่าวเตือน หรือคำแนะนำจากหน่วยงานราชการในพื้นที่ เมื่อท่านกำลังจะเข้าไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีปัญหาทางการเมือง	5.62
คะแนนเฉลี่ย	5.75

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนที่นักท่องเที่ยว มีความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาทางการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ เมื่อเดินทางท่องเที่ยว เท่ากับ 5.75 โดยค่าคะแนนความมั่นใจที่นักท่องเที่ยวไม่ใช่บุคคลเป้าหมาย เมื่อเกิดปัญหาการเมือง อยู่ในระดับที่สูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนคะแนนของด้านอื่นๆ เช่น ความมั่นใจว่า เมื่อเกิดความรุนแรงด้านการเมือง นักท่องเที่ยวจะได้รับการปกป้องคุ้มครองอย่างเต็มที่ และความมั่นใจว่านักท่องเที่ยว จะได้รับการกล่าวเตือน หรือคำแนะนำจากหน่วยงานราชการในพื้นที่ เมื่อเขากำลังจะเข้าไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีปัญหาทางการเมือง มีค่าคะแนนในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย โดยรวมของด้านนี้

7. ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก

ตารางที่ 4-10 : ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก

ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก	คะแนนที่ได้รับ
1. ห้องพักในพื้นที่ท่องเที่ยว มีความสะอาดและถูกสุขลักษณะ	6.69
2. ที่พักมีระบบเตือนภัย และมีเส้นทางหนีภัย ยามเกิดไฟไหม้	6.33
3. ความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินยามเมื่อท่านอยู่ในห้องพัก	6.57
4. ท่าเลที่ตั้งของที่พัก มีความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ	6.64
คะแนนเฉลี่ย	6.56

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนที่นักท่องเที่ยว มีความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก เท่ากับ 6.56 โดยนักท่องเที่ยวให้คะแนนด้านความสะอาดและถูกสุขลักษณะของห้องพักในพื้นที่ท่องเที่ยว ในระดับสูงสุด คะแนนความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ ของท่าเลที่ตั้งของที่พัก ในอันดับรองลงมา และคะแนนความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินยามเมื่ออยู่ในห้องพัก เป็นอันดับที่สาม ส่วนด้านระบบเตือนภัย และเส้นทางหนีภัย ยามเกิดไฟไหม้ของที่พักนั้น นักท่องเที่ยวให้คะแนนในด้านนี้ ในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

8. ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว

ตารางที่ 4-11 : ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว

ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว	คะแนนที่ได้รับ
1. ความซื่อสัตย์สุจริตของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว	6.41
2. ประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว มีความเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยว	7.18
3. ความเต็มใจช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว เมื่อนักท่องเที่ยวต้องการความช่วยเหลือ	7.01
คะแนนเฉลี่ย	6.87

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนที่นักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว เท่ากับ 6.87 โดยให้คะแนนความเป็นมิตร ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว ที่มีต่อนักท่องเที่ยว ในอันดับสูงสุด และ

ความเต็มใจช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว เมื่อนักท่องเที่ยวต้องการความช่วยเหลือ ในอันดับรองลงมา ส่วนคะแนนด้านความซื่อสัตย์สุจริตของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว นั้น นักท่องเที่ยวให้คะแนนในด้านดังกล่าว ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

9. ความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว

ตารางที่ 4-12 : ความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว

ความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว	คะแนนที่ได้รับ
1. ความเชื่อมั่น ต่อความถูกต้องแน่นอนของการพยากรณ์สภาพอากาศ	5.78
2. ความเชื่อมั่น ต่อระบบป้องกันภัยในพื้นที่ หากเกิดภัยธรรมชาติ	5.84
3. ความพร้อมของ เจ้าหน้าที่ราชการในพื้นที่ ในการช่วยเหลือ นักท่องเที่ยวหากเกิดภัยธรรมชาติ	5.97
คะแนนเฉลี่ย	5.86

จากการวิเคราะห์คำตอบ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 505 ราย พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว เท่ากับ 5.86 โดยคะแนนด้านความพร้อมของ เจ้าหน้าที่ราชการในพื้นที่ ในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว หากเกิดภัยธรรมชาติ มีระดับคะแนนที่สูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนคะแนนในด้านอื่นๆ เช่น ด้านความเชื่อมั่น ต่อระบบป้องกันภัยในพื้นที่ หากเกิดภัยธรรมชาติ และความเชื่อมั่น ต่อความถูกต้องแน่นอนของการพยากรณ์สภาพอากาศ นั้น นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำกว่าระดับคะแนนเฉลี่ยในด้านนี้

ส่วนที่ 3: ความคิดเห็นอื่นๆ ของนักท่องเที่ยว

จากคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับความคิดเห็นอื่นๆ ของนักท่องเที่ยว นั้น ผู้วิจัยสรุปคำตอบได้ ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวมีความเห็นว่า หน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว มีการส่งเสริมการขาย และโฆษณาเชิญชวนให้มาท่องเที่ยว ในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ โดยหวังผลด้าน “จำนวน” นักท่องเที่ยว โดยขาดการคัดกรองด้านคุณภาพของนักท่องเที่ยว ทำให้แหล่งท่องเที่ยวได้นักท่องเที่ยวที่ไม่มีคุณภาพ หรือเป็นนักท่องเที่ยวที่เป็นมิฉาชีพ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหากับแหล่งท่องเที่ยว เช่น ปัญหายาเสพติด และปัญหาโสเภณี

การหวังผลในด้าน “จำนวน” โดยไม่คำนึงถึง “คุณภาพ” ของนักท่องเที่ยว ยังคงก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆ เช่น ปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมท้องถิ่น และปัญหาการจัดการการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ที่มีความเป็น “ธุรกิจ” มากยิ่งขึ้น และทำให้สูญเสียเสน่ห์ของความเป็น “พื้นบ้าน” ไปอย่างน่าเสียดาย

2. ภาครัฐมีการจัดการปัญหาด้านความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวแบบ แก้ปัญหาเฉพาะหน้า หรือรอให้เกิดปัญหาก่อน แล้วจึงมองเห็นว่าเป็นปัญหา หรือที่เรียกว่า “วัวหายแล้วล้อมคอก” ไม่มี แผนระยะยาวหรือแผนปฏิบัติการ เพื่อคุ้มครองนักท่องเที่ยวก่อนอาชญากรรมจะเกิด นักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อท่องเที่ยวภายในประเทศ จะต้องรับผิดชอบในชีวิตและทรัพย์สินของตัวเองอย่างสูงสุด

3. ควรมีการวิเคราะห์วิจัยว่า รัฐบาลใช้งบประมาณในการส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นจำนวนเท่าไร ใช้จ่ายเพื่อส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวอะไรบ้าง กิจกรรมนั้นๆ สามารถส่งเสริมการท่องเที่ยวได้จริงหรือไม่ ผลประโยชน์ที่แท้จริงของการท่องเที่ยวตกอยู่กับใคร ประชาชนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์จากการส่งเสริมการท่องเที่ยวจริงหรือไม่ การท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติหรือไม่ อย่างไร และการท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการเบียดเบียนของวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือไม่

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. คุณสมบัติด้านประชากรศาสตร์ พฤติกรรม การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่ท่องเที่ยวภายในประเทศ

2. การรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อท่องเที่ยวภายในประเทศ ในประเด็นต่างๆ อาทิเช่น ความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง ความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการและสุขภาพอนามัยในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และประชาชนในพื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ความรู้สึกปลอดภัยในยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาการเมืองระดับชาติหรือการเมืองระดับท้องถิ่น ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว และความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถตอบคำถามในประเด็นดังกล่าวข้างต้นได้ดังนี้

1. คุณสมบัติด้านประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิงราว 2 เท่าของเพศชาย นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ อยู่ในช่วงอายุ 20-29 รองลงมาเป็นนักท่องเที่ยวในกลุ่มอายุ 30-39 และอันดับที่สาม เป็นนักท่องเที่ยววัยรุ่น อายุไม่เกิน 20

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ อยู่ในวัยกำลังศึกษา รองลงมา มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท อันดับที่สาม เป็นนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพรับราชการ พื้นที่ของนักท่องเที่ยวเป็นคนกรุงเทพ และคนต่างจังหวัด อย่างละเท่าๆ กัน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เลือกเดินทางกับครอบครัว ในอันดับสูงสุด รองลงมาคือเลือกที่จะเดินทางกับเพื่อนเพศเดียวกัน และอันดับที่สาม คือเดินทางกับเพื่อนร่วมงาน

2. พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย

จากแบบสอบถาม พบว่า นักท่องเที่ยวแต่ละราย มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวหลายรูปแบบ โดยมีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวภายในประเทศด้วยตนเอง เป็นสัดส่วนสูงสุด รองลงมา คือให้เพื่อน หรือญาติ บริหารจัดการท่องเที่ยวให้ และ อันดับสามคือให้บริษัทนำเที่ยวบริหารจัดการให้

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศปีละ 2-3 ครั้ง รองลงมา เดินทางท่องเที่ยว มากกว่า 5 ครั้งต่อปี ส่วนนักท่องเที่ยวที่ท่องเที่ยวปีละครั้ง และปีละ 4-5 ครั้ง มีสัดส่วนเท่าๆกัน

ในการเดินทางท่องเที่ยวครั้งหนึ่งๆ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย อาจประกอบไปด้วยหลายเหตุผลด้วยกัน อย่างไรก็ตาม เหตุผลหลัก ก็คือการเดินทางไปเพื่อพักผ่อน เหตุผลรอง ก็คือการกลับบ้าน/เยี่ยมญาติ เหตุผลอื่นๆ ก็คือการให้รางวัลกับตัวเอง การเดินทางไปเพื่อประชุม/สัมมนา และการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมพื้นบ้าน ตามลำดับ

ภูมิภาคยอดนิยม ที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปมากที่สุด คือภาคเหนือ รองลงมา คือภาคใต้ และ อันดับสาม คือกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ใช้เวลาเดินทางท่องเที่ยวเฉลี่ย 2-3 วัน รองลงมา คือ 4-5 วัน และ อันดับสี่ คือการเดินทางแบบเช้าไป เย็นกลับ

นักท่องเที่ยวคนหนึ่งๆ จะใช้ยานพาหนะในการเดินทางระหว่างจังหวัดในแต่ละทริป แตกต่างกัน ยานพาหนะที่ใช้กันมากที่สุด คือรถแท็กซี่ รองลงมาคือรถตู้ ซึ่งอาจเป็นรถตู้ส่วนตัวหรือรถตู้เช่า อันดับสาม คือการเดินทางระหว่างจังหวัดด้วยรถประจำทาง ส่วนยานพาหนะในการเดินทางภายในจังหวัด นั้น นักท่องเที่ยวใช้ยานพาหนะหลากหลายรูปแบบเช่นเดียวกัน ยานพาหนะยอดนิยมในการเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัด ได้แก่ รถแท็กซี่ รองลงมาคือรถบัสสำหรับนำเที่ยว และอันดับสามคือรถโดยสารประจำทางภายในท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม มีนักท่องเที่ยวบางส่วนที่นิยมใช้รถจักรยาน และรถมอเตอร์ไซด์ ในการท่องเที่ยวในพื้นที่ด้วย

3. การรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยในยามท่องเที่ยว

จากผลการวิเคราะห์คำตอบด้านการรับรู้ หรือความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยว โดยกำหนดให้นักท่องเที่ยว ให้คะแนนความปลอดภัยในแต่ละด้าน ตั้งแต่ 1-10 โดย 1 = คะแนนน้อยที่สุด และ 10 = คะแนนมากที่สุด โดยความรู้สึกปลอดภัย ในแต่ละด้าน ดังนี้

3.1 ความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง นักท่องเที่ยวให้คะแนนเฉลี่ย 5.86 จากคะแนนเต็ม 10 โดยให้คะแนนด้าน ความปลอดภัยของสภาพถนนระหว่างจังหวัด เป็นอันดับสูงสุด รองลงมาคือความปลอดภัยของสภาพรถยนต์โดยสารระหว่างจังหวัด และมาตรฐานเส้นทางเดินเท้าในแหล่งท่องเที่ยว ส่วน

ประเด็นความปลอดภัยที่นักท่องเที่ยว ให้คะแนนในอันดับต่ำที่สุด ได้แก่ความระมัดระวังในการขับขี่ของ คนขับรถสาธารณะในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถตุ๊กตุ๊ก รถสองแถว รถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง และความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทางลำพังยามค่ำคืน ส่วนประเด็นอื่นๆ เช่นความระมัดระวังในการขับขี่ ของคนขับรถรายอื่นบนเส้นทางหลวงระหว่างจังหวัด และระบบป้องกันภัย ที่พร้อมให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว ในระหว่างการเดินทาง ต่างก็มีคะแนนในอันดับที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

3.2 ด้านความรู้สึกปลอดภัยด้านโภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว คะแนนเฉลี่ย ในด้านนี้ เท่ากับ 6.21 จากคะแนนเต็ม 10 โดยคะแนนอันดับหนึ่ง คือด้านความเคร่งครัดในการดูแล คุณภาพ และสุขอนามัย ด้านโภชนาการ ของหน่วยราชการในพื้นที่ท่องเที่ยว อันดับสอง คือความ ปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของเครื่องดื่มที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว อันดับสาม คือความปลอดภัย ถูก สุขภาพอนามัยของพืชผักผลไม้ที่จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว ส่วนประเด็นที่นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำกว่า ค่าเฉลี่ย ได้แก่ ความปลอดภัย ถูกสุขภาพอนามัยของภาชนะ/บรรจุภัณฑ์ที่ใส่อาหาร และอุปกรณ์การปรุง ผู้ขายสินค้า/อาหารในแหล่งท่องเที่ยวไม่โก่งราคากับนักท่องเที่ยว และประเด็นที่ได้คะแนนต่ำที่สุดใน ด้านนี้ คือความสะอาด ถูกสุขลักษณะของห้องน้ำ ในพื้นที่ท่องเที่ยว

3.3 ด้านความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ เท่ากับ 5.18 จากคะแนนเต็ม 10 โดยคะแนนอันดับที่หนึ่ง คือความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในระหว่าง การท่องเที่ยว คะแนนด้านนี้ มีเพียงหัวข้อเดียว ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย ส่วนคะแนนในด้านอื่นๆ ต่ำ กว่าค่าเฉลี่ย ซึ่งได้แก่ ความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ใน พื้นที่ ในการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ตลอด 24 ชม. ความเชื่อว่านักท่องเที่ยวไม่ใช่เป้าหมายของ การก่ออาชญากรรม และคะแนนด้านความเชื่อมั่นในความสามารถในการสืบสวนสอบสวนของตำรวจ เมื่อเกิดคดีความกับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำที่สุด

3.4 ด้านความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ เท่ากับ 5.83 โดยนักท่องเที่ยวให้ความเชื่อมั่นว่า ภาครัฐท้องถิ่นพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือในกรณีเจ็บป่วย หรือเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ในอันดับที่ สูงที่สุด ความเชื่อมั่นว่า จะได้รับความช่วยเหลือในทันทีจากประชาชนในพื้นที่ เมื่อนักท่องเที่ยวหรือ ครอบครัวประสบอุบัติเหตุร้ายแรง อยู่ในระดับรองลงมา ส่วนคะแนนด้านความเชื่อมั่นว่า โรงพยาบาลใน พื้นที่มีความรวดเร็วในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวในกรณีเจ็บป่วย หรือเกิดอุบัติเหตุ อยู่ในระดับที่ต่ำกว่า ค่าเฉลี่ย และคะแนนของ ความเชื่อมั่นในความพร้อมด้านเครื่องมือและบุคลากรของ โรงพยาบาลใน พื้นที่ อยู่ในระดับต่ำที่สุดของประเด็นนี้

3.5 ด้านความรู้สึกลดภัยขามคำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ เท่ากับ 5.37 โดย หัวข้อที่ได้รับคะแนนสูงสุดในด้านนี้ คือ พื้นที่ท่องเที่ยวมีแสงสว่างเพียงพอในยามค่ำคืน เพียงพอที่จะทำให้นักท่องเที่ยว รู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อันดับรองลงมา คือ ความเชื่อมั่นที่ว่า นักท่องเที่ยวจะไม่มีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรมในระหว่างการท่องเที่ยว ส่วนระดับคะแนนที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ได้แก่จำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยวในยามค่ำคืน ส่วนความน่าไว้วางใจ ของผู้ขับขี่ยานพาหนะที่ให้บริการในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถสองแถว ตุ๊ก ตุ๊ก และมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ในยามค่ำคืน มีระดับคะแนนต่ำที่สุด

3.6 ด้านความรู้สึกลดภัยจากปัญหาทางการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ เมื่อเดินทางท่องเที่ยว คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ เท่ากับ 5.75 โดยค่าคะแนนความมั่นใจที่ว่านักท่องเที่ยวไม่ใช่บุคคลเป้าหมาย เมื่อเกิดปัญหาการเมือง อยู่ในระดับที่สูงสุด ส่วนคะแนนด้านความมั่นใจว่านักท่องเที่ยว จะได้รับการกล่าวเตือน หรือคำแนะนำจากหน่วยงานราชการในพื้นที่ เมื่อเขากำลังจะเข้าไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีปัญหาทางการเมือง มีค่าคะแนนในระดับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย และความมั่นใจว่า เมื่อเกิดความรุนแรงด้านการเมือง นักท่องเที่ยวจะได้รับการปกป้องคุ้มครองอย่างเต็มที่ ได้รับคะแนนในระดับต่ำที่สุด

3.7 ด้านความรู้สึกลดภัยด้านที่พัก คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ เท่ากับ 6.56 โดยนักท่องเที่ยวให้คะแนนด้านความสะอาดและถูกสุขลักษณะของห้องพักในพื้นที่ท่องเที่ยว ในระดับสูงสุด คะแนนความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ ของทำเลที่ตั้งของที่พัก มีคะแนนในอันดับรองลงมา และคะแนนความรู้สึกลดภัยในชีวิตและทรัพย์สินยามเมื่ออยู่ในห้องพัก เป็นอันดับที่สาม ส่วนด้านที่ได้รับคะแนนต่ำที่สุด และต่ำกว่าค่าเฉลี่ย คือระบบเตือนภัย และเส้นทางหนีภัย ยามเกิดไฟไหม้ของที่พัก

3.8 ด้านความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ เท่ากับ 6.87 โดยคะแนน ความเป็นมิตร ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว ที่มีต่อนักท่องเที่ยว มีอันดับสูงสุด และความเต็มใจช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว เมื่อนักท่องเที่ยวต้องการความช่วยเหลือ ในอันดับรองลงมา ส่วนคะแนนด้านความซื่อสัตย์สุจริตของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว นั้น นักท่องเที่ยวให้คะแนนในด้านดังกล่าว ในระดับต่ำที่สุด

3.9 ด้านความรู้สึกลดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว คะแนนเฉลี่ยในด้านนี้ เท่ากับ 5.86 โดยคะแนนด้านความพร้อมของ เจ้าหน้าที่ราชการในพื้นที่ ในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวหากเกิดภัยธรรมชาติ มีระดับคะแนนที่สูงที่สุด ส่วนคะแนนในด้านอื่นๆ เช่น ด้านความเชื่อมั่นต่อระบบป้องกันภัยในพื้นที่หากเกิดภัยธรรมชาติ นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำกว่าระดับคะแนนเฉลี่ย และ ความเชื่อมั่น ต่อความถูกต้องแน่นอนของการพยากรณ์สภาพอากาศ นั้น นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำที่สุด

การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะด้านคุณสมบัติทางประชากรศาสตร์ และพฤติกรรมการท่องเที่ยว

จากการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวชาวไทย มีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวหญิง มากกว่านักท่องเที่ยวชาย ถึง 2 เท่า ซึ่งต่างจากจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่มาท่องเที่ยวไทย งานวิจัยของศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ(กรุงเทพโพลล์ : 2554) ที่ว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติ เพศชาย มีมากกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติเพศหญิง เล็กน้อย

การที่นักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นนักท่องเที่ยวเพศหญิงมากกว่านักท่องเที่ยวเพศชาย ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและความปลอดภัย ภายในประเทศ ต้องให้ความสำคัญกับความปลอดภัยในท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น เนื่องจากปัจจุบัน ผู้หญิงมีรายได้สูงขึ้น มีอำนาจซื้อมากขึ้น และเป็นนักท่องเที่ยวที่ดี นักท่องเที่ยวหญิงส่วนใหญ่ มักจะมีการศึกษาดี หน้าที่การงานดี และมีฐานะดี ไม่มัวเมากับการดื่มสุรา และไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด อย่างไรก็ตาม สิ่งที่นักท่องเที่ยวหญิงให้ความสำคัญมากที่สุดในการท่องเที่ยว ก็คือความปลอดภัย

ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การบริหารส่วนท้องถิ่น และจัดการด้านความปลอดภัยในพื้นที่ จึงควรให้ความสำคัญการจัดการความปลอดภัยในพื้นที่ท่องเที่ยว สำหรับนักท่องเที่ยวหญิง โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติ

จากการวิจัยพบว่ารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยว ที่นักท่องเที่ยวใช้สูงสุด ก็คือบริหารจัดการการท่องเที่ยวด้วยตนเอง อันดับสองคือ ให้เพื่อน/ญาติ บริหารจัดการให้ นั่นคือ สิ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการมากที่สุด ก็คือข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการท่องเที่ยว ที่นักท่องเที่ยวจะสามารถค้นหาได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นแผนที่แหล่งท่องเที่ยว ข้อมูลการเดินทาง ข้อมูลด้านที่พัก ข้อมูลด้านอาหารการกิน และหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อ ยามเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ในระหว่างการท่องเที่ยว

จากการวิจัยพบว่า ระยะเวลาการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ จะอยู่ในระหว่าง 2-3 วัน นั่นคือ นักท่องเที่ยวไม่นิยมเดินทางไปไกลจากภูมิลำเนาของตนเองมากนัก และจะมีการค้างคืน อย่างน้อย 1 คืน ดังนั้น ความปลอดภัยยามค้างคืน จึงเป็นสิ่งสำคัญ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลความปลอดภัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารพื้นที่ และหน่วยงานที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในแต่ละพื้นที่ ควรร่วมมือกันในการดูแลรักษาความปลอดภัยในยามค้างคืน นอกจากนั้น ผลของการสอบถามโดยให้นักท่องเที่ยวให้คะแนน จาก 1-10 ในประเด็นความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำที่สุด ในด้านความเชื่อมั่นในความสามารถในการสืบสวนสอบสวนของตำรวจ เมื่อเกิดคดีความกับนักท่องเที่ยว และความเชื่อที่ว่า นักท่องเที่ยวไม่ใช่เป้าหมายของการก่อ

อาชญากรรม และคะแนนสองด้านนี้ ก็ยังต่ำกว่าครึ่ง ซึ่งแสดงว่า นักท่องเที่ยวขาดความเชื่อมั่นในความสามารถในการสืบสวนสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในยามที่เกิดคดีความกับนักท่องเที่ยว และยังคิดว่า มีความน่าจะเป็น ที่นักท่องเที่ยวจะเป็นเป้าหมายของการก่ออาชญากรรมอีกด้วย

จากการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับครอบครัว โดยใช้ยานพาหนะประเภทรถเก๋ง และในการเดินทางภายในจังหวัด มีนักท่องเที่ยวบางส่วนที่นิยมใช้รถปิคอัพ และรถจักรยานยนต์ในการท่องเที่ยว และจากคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกลดภัยในการเดินทาง พบว่า นักท่องเที่ยวให้คะแนนเกี่ยวกับความระมัดระวังในการขับขี่ของคนขับรถยนต์อื่นบนเส้นทางหลวงระหว่างจังหวัด และความระมัดระวังในการขับขี่ของคนขับรถสาธารณะในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น คนขับรถแท็กซี่ รถตุ๊กตุ๊ก รถสองแถว รถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง ค่อนข้างต่ำ กล่าวคือ ต่ำกว่าระดับคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกลดภัยในด้านการเดินทางนี้ แสดงว่า นักท่องเที่ยวมีความตระหนักถึงความปลอดภัย ของการขับขี่ยานพาหนะบนถนนหลวง และกังวลต่อคุณภาพการขับขี่ของผู้ขับขี่รายอื่นๆ บนถนนหลวง และผู้ขับขี่ยานพาหนะสาธารณะในบริเวณพื้นที่ท่องเที่ยว แสดงว่า เจ้าหน้าที่ในแหล่งท่องเที่ยว ควรจะมีการดูแลกดดันด้านคุณภาพของผู้ขับขี่ยานพาหนะ “ทุกราย” บนถนนหลวง ทั้งในด้านการพร้อมของสภาพร่างกาย การกดดันไม่ให้ดื่มสุราหรือสารเสพติดก่อนหรือในระหว่างการขับขี่ยานพาหนะ และเคร่งครัดในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อควบคุมให้เกิดการปฏิบัติตามกฎจราจร และหน่วยงานราชการที่ทำหน้าที่ดูแลความปลอดภัยบนถนนหลวง ควรจะมีความพร้อมตลอดเวลา ในการให้ความช่วยเหลือในกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การอนุญาตให้ยานพาหนะที่มีความเร็วต่างกันมากๆ เช่น จักรยาน จักรยานยนต์ รถยนต์ รถบรรทุก และรถเข็นขายสินค้าต่างๆ ร่วมกันใช้เส้นทางเดียวกันบนถนนหลวง ทำให้เกิดความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ ในอัตราสูง นอกจากนั้น บางพื้นที่ ยังอนุญาตให้มีการขายสินค้า และอาหารบริเวณเส้นทางเดินเท้า ทำให้ผู้เดินเท้า จะต้องลงไปเดินบนถนน เป็นการเสี่ยงอันตรายมาก เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการจราจรในพื้นที่ และพาณิชย์จังหวัด ควรจะต้องเข้ามาดูแลด้านนี้ด้วย

การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะด้านความรู้สึกลดภัยของนักท่องเที่ยว

เมื่อนำค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกลดภัยในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย โดยค่าน้อยที่สุด คือ 1 และค่ามากที่สุด คือ 10 มาหาค่าเฉลี่ยโดยรวมทุกด้าน ผู้วิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวให้คะแนนสำหรับความปลอดภัยในการท่องเที่ยวภายในประเทศโดยรวม เท่ากับ 5.94 ซึ่งเลขครึ่ง คือ 5 เพียงเล็กน้อย (ตารางที่ 5-1) แสดงว่า ความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ ยังมีค่าต่ำ

ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกปลอดภัยแต่ละด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทย ให้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด ในด้านความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านความรู้สึกเป็นมิตร ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว

ตารางที่ 5-1: ค่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้สึกปลอดภัยในการท่องเที่ยวโดยรวมทุกด้าน

ความรู้สึกปลอดภัยในการท่องเที่ยว	คะแนนเฉลี่ย
1. ความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทาง	5.86
2. ความรู้สึกปลอดภัยด้าน โภชนาการ และสุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว	6.21
3. ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว	5.18
4. ความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ในการให้ความช่วยเหลือ นักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด	5.83
5. ความรู้สึกปลอดภัยยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว	5.37
6. ความรู้สึกปลอดภัยจากปัญหาทางการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ เมื่อเดินทางท่องเที่ยว	5.75
7. ความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก	6.56
8. ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว	6.87
9. ความรู้สึกปลอดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว	5.86
ค่าคะแนนเฉลี่ยโดยรวม	5.94

ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกปลอดภัยอันดับที่สอง ก็คือความรู้สึกปลอดภัยด้านที่พัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสะอาดและถูกสุขลักษณะ ของห้องพักในพื้นที่ท่องเที่ยว และความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ ของทำเลที่ตั้งของที่พัก

ค่าเฉลี่ยของความรู้สึกปลอดภัยอันดับที่สาม คือความรู้สึกปลอดภัยด้าน โภชนาการ และ สุขอนามัยในระหว่างท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความเคร่งครัดในการดูแลคุณภาพ และสุขอนามัย ด้าน โภชนาการ ของหน่วยราชการในพื้นที่ท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำสุด เกี่ยวกับความสะอาด ถูกสุขลักษณะของห้องน้ำในพื้นที่ท่องเที่ยว

ค่าเฉลี่ยคะแนนในอันดับต่ำที่สุดในบรรดาความรู้สึกปลอดภัยทั้งหมด ได้แก่ความรู้สึกปลอดภัย จากอาชญากรรมในพื้นที่ท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวให้คะแนนต่ำในทุกด้าน คะแนนต่ำที่สุดของด้านนี้ คือ

ความเชื่อมั่นในความสามารถในการสืบสวนสอบสวนของตำรวจ เมื่อเกิดคดีความกับนักท่องเที่ยว
คะแนนต่ำอันดับสอง คือ ความเชื่อว่า นักท่องเที่ยวไม่ใช่เป้าหมายของการก่ออาชญากรรม และคะแนน
ต่ำอันดับสาม คือความมั่นใจ ต่อความพร้อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ ในการให้ความ
ช่วยเหลือ ตลอด 24 ชม.

นอกจากนั้นตัวเลขค่าเฉลี่ยต่ำสุดอันดับสอง ของความรู้สึกปลอดภัยของนักท่องเที่ยว คือ
ความรู้สึก ปลอดภัยยามค่ำคืนในระหว่างการท่องเที่ยว ซึ่งคะแนนต่ำสุดของด้านนี้ ได้แก่ความน่าไว้วางใจ
ในการให้บริการยามค่ำคืน ของผู้ขับจักรยานพาหนะที่ให้บริการในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถ
สองแถว ตุ๊ก ตุ๊ก และมอเตอร์ไซค์รับจ้าง

ผลการวิจัย สามารถมองเห็นปัญหาได้อย่างชัดเจนว่า โดยภาพรวม นักท่องเที่ยวชาวไทย ยังมี
ความรู้สึกปลอดภัยในยามที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย ในระดับไม่สูงนัก ประชาชนในพื้นที่ที่มีความเป็น
มิตรต่อนักท่องเที่ยวในระดับพอใช้ มีความรู้สึกปลอดภัยและความสะอาดของที่พัก ในระดับพอใช้ได้
อย่างไรก็ตาม ควรมีการปรับปรุงด้านความสะอาดของห้องน้ำในแหล่งท่องเที่ยว

ในขณะที่นักท่องเที่ยวสตรี มีจำนวนมากขึ้น นักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ ต้องการความปลอดภัยสูงขึ้น
แต่ความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมยังมีระดับต่ำ นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกไม่ปลอดภัย ในยามค่ำคืน
และไม่ไว้วางใจผู้ขับจักรยานพาหนะที่ให้บริการในพื้นที่ท่องเที่ยว ในยามที่ต้องการใช้บริการในยามค่ำคืน
นักท่องเที่ยวยังมีความรู้สึกว่าตนเอง อาจเป็นเป้าหมายของการก่ออาชญากรรม และมีความไม่เชื่อมั่นต่อ
ศักยภาพในการสืบสวนสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เมื่อเกิดคดีความ

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สำนักงานการท่องเที่ยวประจำแต่ละจังหวัด ควรประสานงานและร่วมมือ
กันอย่างใกล้ชิด กับหน่วยงานต่างๆในพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานด้านการปกครอง อบต. อบจ.
สำนักงานพาณิชย์จังหวัด สาธารณสุขจังหวัด สำนักงานโยธาธิการจังหวัด ขนส่งจังหวัด และเจ้าหน้าที่
ตำรวจ ในการดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว จากการเดินทางระหว่างจังหวัด การเดินทางภายใน
จังหวัด การก่อสร้างอาคารที่พักที่ปลอดภัยไม่รบกวนสิ่งแวดล้อมและปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ การก่อ
อาชญากรรม สุขอนามัยของอาหาร เครื่องดื่มและของฝากประเภทอาหาร การถูกเอารัดเอาเปรียบจากการ
ถูกโกงราคาของพ่อค้าท้องถิ่นและอื่นๆ

บรรณานุกรม

- ฉันทซ์ วรรณณอม.2551. หลักการมัคคุเทศก์.พิมพ์ครั้งที่2 ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา
ชิดจันทร์ หังสสูตร.2535. หลักและการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
รามคำแหง
- ทวีป ศิริวิศรี. 2551. การบริหารงานชุดโครงการนโยบายและแผนอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.ประชาคม
วิจัย ฉบับที่ 57 หน้าที่ 11-13
- นิรมล เปลี่ยนจรรยา.2546. เอกสารชุดฝึกอบรมทางไกลหลักสูตรการจัดการท่องเที่ยวชุมชนอย่าง
ยั่งยืน. สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (กรุงเทพโพลล์).2554. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติ
ต่อการมาท่องเที่ยวกรุงเทพฯ ในช่วงเทศกาลสงกรานต์. ข่าวผลสำรวจ กรุงเทพโพลล์ .
ศุกร์ที่ 8 เมษายน 2554 09:31:24 น.
- อังศวีร์ ทองรอด. 2548. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อการเดินทางมา
กรุงเทพมหานคร เปรียบเทียบก่อนและหลังเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบทางภาคใต้ และธรณี
พิบัติ. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2548

เว็บไซต์

- <http://www.maticchon.co.th/maticchon> วันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2548
- http://board.thailandhappiness.com/Travel_Question.asp?GID=422
- <http://www.py-security.com/travel%20save.htm>
- http://www.trf.or.th/tips/x.asp?Art_ID=49
- <http://www.etatjournal.com/web/etat-journal/2011/2011-jul-sep/348-32554-tourism-disaster>
- <http://www.thaitravelclinic.com/blog/travel-medicine-issue/thai-travel-hazards.html>
- <http://www.thaitravelclinic.com/>
- <http://www2.rsu.ac.th/hospita/?p=235>
- <http://blogs.straitstimes.com/2010/3/5/phuket-s-motorcycle-madness/>
- <http://www.orientexpat.com/thailand-articles/road-accidents>

แบบสอบถาม : โครงการวิจัยเรื่อง “การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ”

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปและพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทย

- [illegible]

8. เหตุผลหลักของท่านในการเดินทางท่องเที่ยว

☐ 1. เพื่อกลับบ้าน/ เยี่ยมญาติ	☐ 2. เพื่อให้รางวัลกับตัวเอง
☐ 3. เพื่อเรียนรู้วัฒนธรรม	☐ 4. เพื่อประชุมสัมมนา
☐ 5. จิมอาหารประจำถิ่น	☐ 6. ซื้อสินค้าท้องถิ่น
☐ 7. เพื่อพักผ่อน	☐ 8. เพื่อทำบุญ
☐ 9. อื่นๆระบุ.....	

9. จำนวนวันที่ท่านใช้ในการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย

☐ 1. 1 วัน	☐ 2. 2-3 วัน
☐ 3. 4-5	☐ 4. มากกว่า 5 วัน

9. ภูมิภาคแถบใด ของประเทศไทย ที่ท่านนิยมเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด

☐ 1. กรุงเทพมหานครและจังหวัดปริมณฑล	☐ 2. ภาคเหนือ
☐ 3. ภาคอีสาน	☐ 4. ภาคใต้
☐ 5. ภาคตะวันตก	☐ 6. ภาคตะวันออก

10. ยานพาหนะที่ท่านเลือกใช้ในการท่องเที่ยวระหว่างจังหวัด

☐ 1. รถโดยสารประจำทาง	☐ 2. รถตู้ส่วนตัวหรือเช่า
☐ 3. รถแท็กซี่	☐ 4. รถจักรยานยนต์
☐ 5. รถมอเตอร์ไซด์	☐ 6. เรือ
☐ 7. อื่นๆ ระบุ.....	

11. ยานพาหนะที่ท่านเลือกใช้ในการท่องเที่ยวภายในตัวจังหวัด

☐ 1. รถโดยสารประจำทาง	☐ 2. รถตู้ส่วนตัวหรือเช่า
☐ 3. รถแท็กซี่	☐ 4. รถจักรยานยนต์
☐ 5. รถมอเตอร์ไซด์	☐ 6. เรือ
☐ 7. อื่นๆ ระบุ.....	

ส่วนที่ 2 : กรุณาให้คะแนน ซึ่งสะท้อนความรู้สึกรู้สึกของท่าน ต่อความปลอดภัยในระหว่างการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยทำเครื่องหมาย X ในช่องที่ท่านต้องการ (1 = ให้คะแนนน้อยที่สุด 10 = ให้คะแนนมากที่สุด)

[illegible]

แบบสอบถามความรู้สึกลดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทยในระหว่างการท่องเที่ยวในประเทศ (ต่อ)

[illegible]

แบบสอบถามความรู้สึกลดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในระหว่างการท่องเที่ยวในประเทศ (ต่อ)

ความรู้สึกลดภัยจากปัญหาทางการเมืองท้องถิ่น หรือการเมืองระดับชาติ เมื่อเดินทางท่องเที่ยว	ระดับคะแนน									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. ท่านมั่นใจว่านักท่องเที่ยวไม่ใช่มุคคนเป่าหามาย เมื่อเกิดปัญหาการเมือง										
2. ท่านมั่นใจว่าเมื่อเกิดความรุนแรงด้านการเมือง นักท่องเที่ยวจะได้รับการปกป้องคุ้มครองอย่างเต็มที่										
3. ท่านมั่นใจว่าจะได้รับการกล่าวเตือน หรือคำแนะนำจากหน่วยงานราชการในพื้นที่ เมื่อท่านกำลังจะเข้าไปท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีปัญหาทางการเมือง										
ความรู้สึกลดภัยด้านที่พัก	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. ห้องพักในพื้นที่ท่องเที่ยว มีความสะอาดและถูกสุขลักษณะ										
2. ที่พักมีระบบเตือนภัย และมีเส้นทางหนีภัย ยามเกิดไฟไหม้										
3. ความรู้สึกปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินยามเมื่อท่านอยู่ในห้องพัก										
4. ท่าเลที่ตั้งของที่พัก มีความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ										
ความคิดเห็นต่อประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. ความซื่อสัตย์สุจริตของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว										
2. ประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว มีความเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยว										
3. ความเต็มใจช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ของประชาชนในพื้นที่ท่องเที่ยว เมื่อนักท่องเที่ยวต้องการความช่วยเหลือ										
ความรู้สึกลดภัยจากภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการท่องเที่ยว	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1. ความเชื่อมั่น ต่อความถูกต้องแน่นอนของการพยากรณ์สภาพอากาศ										
2. ความเชื่อมั่น ต่อระบบป้องกันภัยในพื้นที่ หากเกิดภัยธรรมชาติ										
3. ความพร้อมของ เจ้าหน้าที่ราชการในพื้นที่ ในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยวหากเกิดภัยธรรมชาติ										

ความคิดเห็นอื่นๆ โปรดระบุ.....

.....

ขอแสดงความขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือของท่าน

สุวิชา โกมลทัต

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สุวิชา โกมลทัต
วันเดือนปีเกิด 28 มกราคม 25499
หมายเลขบัตรประชาชน 3-1022-01682-54-6
คุณวุฒิ พ.ศ. 2519 พาณิชยศาสตร์บัณฑิต (การตลาด) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
พ.ศ. 2536 พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารธุรกิจ) สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
พ.ศ. 2542 เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (การเงิน) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ตำแหน่งทางวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สังกัด ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์
ประสบการณ์วิจัย

	ปี พ.ศ.	เรื่อง	ตำแหน่ง
1	2540	การศึกษาผลกระทบโครงการเขื่อนปากมูลจังหวัดอุบลราชธานี	ผู้ช่วยวิจัย
2	2543	การศึกษารายได้-ค่าใช้จ่ายของอาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น	ผู้ร่วมวิจัย
3	2544	ผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ต่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย กรณีศึกษา ในระหว่างปี พ.ศ. 2537-2543	หัวหน้าโครงการวิจัย
4	2544	การวิเคราะห์ปัจจัยขั้นการผลิต และการศึกษาจุดคุ้มทุนของการผลิตน้ำมันดิบ ของฟาร์มโคนมในเขตอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น	หัวหน้าโครงการวิจัย
5	2548	แผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดย่อมรายสาขา จำแนกตามพื้นที่กลุ่มภาคตะวันตก	ผู้ร่วมวิจัย
6	2549	การปรับโปรแกรมท่องเที่ยวสำเร็จรูป เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย กรณีศึกษา 16 จังหวัดภาคกลาง	ผู้ร่วมวิจัย

	ปี พ.ศ.	เรื่อง	ตำแหน่ง
7	2550	การปรับโปรแกรมท่องเที่ยวสำเร็จรูป เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทย ภูมิภาคศึกษา 16 จังหวัดภาคกลาง	ผู้ร่วมวิจัย
8	2550	การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ น้ำพุร้อนรักษะวาริน อ.เมือง จ.ระนอง	หัวหน้าโครงการวิจัย
9	2551	การพัฒนาศักยภาพอาหารท้องถิ่นจังหวัดระนองเพื่อการท่องเที่ยว	หัวหน้าโครงการวิจัย
10	2552	ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ต่อระบบการบริการขนส่งสาธารณะ ในบริเวณท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ	หัวหน้าโครงการวิจัย
11	2553	พฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวตะวันออกกลาง : ศึกษากรณีนักท่องเที่ยวชาวตะวันออกกลางบริเวณชอยนนานาเหนือ	หัวหน้าโครงการวิจัย
12	2554	การรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทย เมื่อเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ	หัวหน้าโครงการวิจัย